ஸ்ரீ:

ரஹஸ்ய விவேகம்

அழகிய மணவாள நாயனார் அருளியது

கணனி மூலம் தமிழ் எழுத்துக்களில் மாற்றியவர்

கோயில் ஸ்ரீ.உ.வே.ஆத்தான் விஜயராகவாசாரியார்

வெளியீடு:-

ஸ்ரீ.உ.வே.கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

வ்யய ஆடி (4-8-2006) விலை: ரூ.30/

ஸ்ரீ ரஸ்து

தெலுங்கு பதிப்பின் பூ₄மிகை

இந்த ரஹஸ்ய விவேகம் அருளிச்செய்தவர் - ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் நியமித்தருளின அஷ்டதி₃க்₃கஜங்களி லொருவராய், "தே₃வராஜகு₃ரு" என்னும் திருநாமத்தையுடை யரான எறும்பி அப்பாவின் திருப்பேரனுகிற தே₃வராஜகு₃ரு வருடைய திருக்குமார ராகிய வரவரகுருவரர். இவர்க்கு "ஆசார்யரத்நம்" என்னும் மற்றொரு திருநாமமுண்டென்று பூர்வர்கள் பணிக்கும்படி. இந்தத் திருநாமம் இவர்க்கு வழங்கிவருவதற்குக் காரணம் - இவர் ஆசார்யரத்நம் என்னுமொரு க்₃ரந்த₂ம் அருளிச்செய்தமையே. இவருடைய வம்ஶபரம்பரையினடைவு இருக்கும்படி என்னென்னில் - எறும்பி அப்பாவின் திருக்குமாரர் யஜ்ஞநாராயணகு₃ரு. அவர் தனியன்

தே₃வராஜார்யதநயம் த₃யாவாத்ஸல்யஸாக₃ரம்।
ப்ரஜ்ஞாநிதி₄ம் ப்ரபத்₃யேஹம் யஜ்ஞநாராயணம் கு₃ரும்॥

இவருடைய குமாரர் தேவராஜகுரு. அவர் தனியன்

தே₃வராஜகு₃ரோ: பௌத்ரம் தி₃வ்யபோ₃த₄ம் த₃யாநிதி₄ம்।
வாத்ஸல்யவாரிதி₄ம் வாத்ஸ்யம் வந்தே₃ தே₃வேஶதே₃ஶிகம்॥

இவர் தாமும் "ரஹஸ்யவிவரணம்" முதலிய பல க்₃ரந்த₂ங்களிட் டருளினர். "ஸ்ரீஶைலகுலதிலகவேங்கடநாத₂ஸூரி" என்பவர் அருளிச்செய்த ஸம்ப்ரதா₃ய சந்த்₃ரிகையில் "தே₃வராஜ தே₃ஶிகாஸ்து" என்று பலவிடங்களிலும் உதா₃ஹரித்துப் போந்தது இவர் ஸ்ரீஸூக்திகளையிறே. இந்த ரஹஸ்ய விவேகத்திலும் கைவல்ய மோக்ஷஸ்தா₂ந நிர்ணய ப்ரஸங்கத்திலே, "நம்முடைய நயினர் நிர்ணயித்தருளினர்" என்று அருளிச்செய்ததும் இவர்தம்மையிறே.

இவர் குமாரர் வரவரகுருவரர். அவர் தனியன்

வாத்ஸ்ய ஸ்ரீதே₃வராஜார்யதநயம் விநயோஜ்ஜ்வலம்
வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணாவாஸம் வந்தே₃ வரவரம் கு₃ரும்

இவர் அருளிச்செய்த க்₃ரந்த₂ங்கள் - அஷ்டச்லோகீ ஸம்ஸ்க்ருத வ்யாக்யா, பகவத்கீதாவ்யாக்யா, ரஹஸ்யவிவேகம் முதலியவை.

இந்த ரஹஸ்யவிவேகமென்னும் க்ரந்தத்துக்கு கிடைத்தது. அது அத்விதீயமாயிருந்தபடியால் வெகுச்ரமப்பட்டுப் பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனம்,
கோமில் கந்தாடை அண்ணன் திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி.

ஷெ க்ரந்தம் தெலுங்கு லிபியில் இருந்ததை கோயில் ஆத்தான் ஸ்ரீ.உ.வே.விஜயராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, தமிழ் எழுத்துக்களில் கம்ப்யூடர் மூலம் டைப் செய்து இந்த க்ரந்தம் வெளிவருவதற்குக் காரணமானவராகிறார். இந்தப் பதிப்பு ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் ட்ரஸ்டின் ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
ஸுதர்சனர்.

வ்யய ஆடி.
4-8-2006.

III

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமத்ப்ரணதார்த்திஹரவரத₃பரப்₃ரஹ்மணே நம:

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:

ஶ்ரீமத்₃வரவரமுநயே நம:

அஷ்டாத₃ஶபே₄த₃விசாரபரநாமதே₄ய: ரஹஸ்யவிவேக:

உபோத்₃கா₄த:

ஜயதி ஸகலவித்₃யாரங்க₃பூ₄மிர்கு₃ருர்மே
 கு₃ணக₃ணமணிஸிந்து₄: வத்ஸலம்ஶாம்பு₃தீ₃ந்து₃:।
ஸுரபதிகு₃ருஸூநு: ஶ்ரீநிவாஸார்யபாத₃ –
 ப்ரவணவிமலசித்தோ ரம்யஜாமாத்ரு நாமா।।

தர்கேஷ்வேகே விதக்₃த₄ா: ப₄ணிபதிப₄ணிதௌ
 ப்ரௌட₄தா நாஸ்தி தேஷாம்,
ஶப்₃த₃ஜ்ஞாநம் ந தர்க்கே ந தது₃ப₄யவிதே₃ா
 ப₄ாதி மீமாம்ஸிதார்த₂।।
மீமாம்ஸாயாத்₃ருஶ்வா ஶட₂ரிபுவசஸாம்
 ஸ்யாத் ஸ்வரூபாநபி₄ஜ்ஞோ
யஸ்மிந்நாஸ்தே ஸமஸ்தம் ஸ தி₃ஶது குஶலம்
 ரம்யஜாமாத்ருஸூரி:।।

அமோக₄ம் ஸம்ஶ்ரிதாஸ்ஸந்த: ஸாத்விகா மோக்ஷஸித்₃த₄யே।
உபாத்₃வம் ஸௌம்யஜாமாத்ருதே₃ஶிகாஷ்டாக்ஷரீம் ஸக்ருத் ।।

ரஹஸ்யத்ரயவாக்யார்த்த₂மணிநாம் மலஶோத₄நம் ।
ப்ராசாமாசார்யவர்யாணும் க்ரியதே ஸூக்திக₃ங்க₃யா ।।

உபாய:ஶ்ரீ: லிப்₃லீ ஶரணவசஸ: ஸாத₄நமிதி
 ந கைவல்யம் முக்தி: புநரபி பரப்ராப்திகத₂நம் ।
தத₃ண்ட₃ாந்தர்ப₄ாவப்ரமிதிவசநம் கேவலக₃தே:
 ப்ரபத்தேர்தௌ₃ர்ப₄ல்யம் த்விதி கதிசந த்₃ராக₃கத₂யந் ।।

ஶக்தாநாம் ப4க்தியோக3: ப்ரபத3நவிஷய:
ஶக்திஹீநாதி4கார:
ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமவதாம்
கர்மயோகா3தி4காநாம் ।
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதி விஸத்3ருஶம்
ப்ராப்யமந்யேந சாந்யத்
த்யாக3ஸ்ஸித்3தா4நுவாத3: ப்ரணவவிரஹதோ
இஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ஹி ॥

ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 நைவ ஶக்தி: ஸ்பு2டமபி
மஹதாம் நித்யமுக்தாதி4காநாம்
தோ3ஷாத்3ருஷ்டிஸ்து வாத்ஸல்யமபி து
பரது3:கோ2த்3த்4ருதீச்சா2 த3யேதி ।

நோபாய: ஶ்ரீ: ந விப்4வீ ந ஶரணவசஸ:
ஸாத4நத்வே ப்ரமாணம்
கைவல்யம் முக்திரஸ்மாந்ந பரமபுருஷ-
ப்ராப்திரூர்த்4வம் ப்ரக்ருத்யா: ।
ப்ராப3ல்யம் ஹி ப்ரபத்தே: ப4ஜநவிதி4ரஸௌ
பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யமூலோ,
ந்யாஸ: ஸர்வாதி4கார: ததி3தராஶரணைநி
அஸ்வதந்த்ராணி நைவ ॥

ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ந ப4வதி ஸத்3ருஶம்
ப்ராப்யமந்யேந நாந்யத்,
த்யாக3ஶ்சாங்க3ம் ப்ரபத்தே: ப்ரணவவிரஹதோ
இஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோர்ந ।
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ3 சாஸ்தி ஶக்தி: ப்ரபு4நியமநதோ
நித்யமுக்தாதி4காநாம்,

தோ₃ஷேஷ்விச்சை₂வ வாத்ஸல்யமபி ச பாது₃:க₂ா
ஸௌஹத்வம் த₃யா ஹி ।।

(1) உகாரத்திலே ஆர்த்த₂மான ஸ்ரீஸம்ப₃ந்த₄ம் "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ" இத்யாதி₃வசநாநுரோதே₄ந உபாயத்வேநைவ ஆகவேண்டுகையாலும், த்₃வயத்தில் ஸ்ரீமானுக்குச் சொல்லுகிற உபாயத்வம் விசேஷணபூ₄தையான பிராட்டிக்கும் துல்யமாகையாலும், ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமே என்னில், "*லக்ஷ்ம்யாஸஹ" இத்யாதி₃வசநத்தில் விசேஷணத்வாப்ரதா₄நாக்ஷகத்வவாசியான திருதீயையாலே க₄டகத்வேநைவ அந்வயமென்னுமிடம் ஸித்₃த₄மாகையாலும், வசநாந்தரத்திலும், "*நாந்யதா₂ லக்ஷணம் ப₄வேத்" என்று இங்கே ஸங்கிதமான உபாயத்வம் நிஷித்₃த₄மாகையாலும், த்₃வயத்தில் விசேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் சொல்லில், நாரபத₃வாச்யங்களாய், கார்யோபயோகி₃களாய், ஆஸ்ரயணஸௌகர்யாபாத₃கங்களான வாத்ஸல்யாதி₃கு₃ணங்களுக்கும் விசேஷணத்வப்ரயுக்தமான உபாயத்வம் ப்ரஸங்கி₃க்கையாலே அது கூடாமையாலும், ஸ்ரீக்குப்புருஷகாரத்வமே அஸாதா₄ரணமென்றதாயிற்று.

(2) பத்நிக்கு பதிஸ்வரூபாநுரூப்யாவஸ்யம்பா₄வத்தாலும், "*யதா₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு:" இத்யாதி₃வசநத்தாலும் ஸ்ரீக்கு விபு₄த்வம் கொள்ளவேணுமென்னில், சேஷத்வாத்₃யவஸ்யம்பா₄வத்தாலே விஸ்வபதித்வாதி₃கள் வாராதாப்போலே மகாரவாச்யையான இவளுக்கு விபு₄த்வம் வாராமையாலும், "*யதா₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு:" இத்யாத்₃யுக்தஸர்வக₃தத்வம், "*விஷ்ணோர்தே₃ஹாநுரூபாம்" இத்யாதி₃யாலே தே₃ஹப்ரயுக்தமாகச்சொல்லுகையாலும் விபு₄த்வம் கூடாது.

(3) நமஸ்ஸிலே ஸாத்₄யோபாயங்களான ப₄க்திப்ரபத்திகளுக்கு ஸாஸ்த்ரஸித்₃த₄மான ப்ரஸத₃நோபாயத்வம் அநிஷித்₃த₄மென்னில், தத்₃விவரணமான சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்த₄த்தில்

ஸாத்4யங்களுமாய் விஸத்3ருஶங்களுமாய் அந்யங்களுமான ப4க்தி-ப்ரபத்த்யாதி3களுடைய பரித்யாகா3ங்க3மாக ஸித்3த4முமாய், அஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலும், இவற்றுக்கு ப்ரஸாத3நோபாயத்வம் நமஸ்ஸிலே நிஷித்3த4ம்.

(4 ,5 ,6) ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷத்தில் முக்திபே4த3ம் கூடாமையாலே கைவல்யம் மோக்ஷமன்று. ஆகையாலே, பரமபத3ப்ராப்தியும், பின்பு மகாரவாச்யனான ப்ராக்ருதிவியுக்தாத்மாவினுடைய அநுப4வமான கைவல்யமும் அண்டத்துக்குள்ளேயென்னில், இவ்விடத்தில் ஸர்வகர்மவிநிர்மோக்ஷமாவது நித்யமான ஆத்மாநு-ப4வத்துக்கு ப்ரதிப3ந்த4கமான அசித்ப்ராப்திஹேதுபூ4தஸர்வகர்மங்-களினுடையவும் விநிர்மோக்ஷமே அவனுக்கு அபேக்ஷிதமாகை-யாலே கைவல்யம் மோக்ஷமாய் ஸ்வோத்3தே3ஶ்யப2லஸாத4நபூ4த-கர்மக்ஷயம் அவனுக்கு விவக்ஷிதமல்லாமையாலே அது நஶ்யாமையாலே மோக்ஷபே4த3மும் ப்ராமாணிகமாய்க்கூடுகையாலும், நித்யமாகையாலே புந:பரப்ராப்தி கூடாமையாலும் அவனுக்கு ஸ்வவ்யதிரிக்ததத்வப்ராப்த்யபா4வத்தாலே, "விரஜாபரமவ்யோம்நோ:" இத்யாத்3யுக்தஸ்தா2நமே ஸ்தா2நமாகவும் ப்ராக்ருதிவியுக்தாத்மவாசியான மகாரத்திலே ஸித்3த4மாகையால் அவை மூன்றும் கூடாது.

(7 ,8 ,9) ப்ரபத்தி தௌ3ர்ப3ல்யமும், அதின் ஶக்திரஹிதாதி4-காரத்வமும், ப4க்திக்கு ஶக்தாதி4காரத்வமும், ஸர்வத4ர்மபரித்யாகா3ங்க3கதத்3விதா4நத்தாலே கூடாது.

(1 0 ,1 1 ,1 2)"ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ப4வதீ"த்யாதி3-த்ரயமும் ஶாஸ்த்ரஸித்3த4மென்னில், ஸாத்4யமுமாய் விஸத்3ருஶமுமாய், அந்யமுமான ஸர்வத4ர்மபரித்யாக3பூர்வகமாக ஸித்3த4மாய், ஸத்3ருஶமுமாய், அநந்யமுமான தன்னை உபாயமாக ஸ்வீகரி என்று விதி4க்கையாலே கூடாது.

(13) த்யாஜ்யமாகில், ஸாத்₄யோபாயவிதி₄ வ்யர்த்த₂மாகையாலே "த்யாக₃: ஸித்₃த₄ாநுவாத₃:" என்கையும் தத்₃விதி₄ அந்யார்த்த₂மாகையாலே ல்யப்பாலே அபாஸ்தம்.

(14) ப்ரணவமந்த்ரா அஷ்டாக்ஷரத்வமும் "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" இத்யாதி₃ஶ்ருதிஸித்₃தை₄யான அஷ்டாக்ஷரஸங்க்₂யையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தாலே நிரஸ்தம்.

(15) "ஜக₃த்₃வ்யாபாரவர்ஜம்" என்கையாலும், ஸர்வஶரீரத்வம் கூடாமையாலும், முக்தருக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃யில் ஶக்தியில்லை என்றும், "ஜக₃த்₃வ்யாபாரவர்ஜம்" என்றது ஈஶ்வரநியோக₃மில்லாதவர்களுக்கேயாகையாலே, அதுண்டானவர்களுக்கு ஸர்வஶரீரித்வமொழியவே ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் காண்கையாலும் ஸர்வவித₄-கைங்கர்யவாசியான சதுர்த்தி₂யாலே தள்ளுண்டது.

(16) "ப₄க்தாநாமாக₃ஸ்ஸ்வவிஜ்ஞாதா" என்கையாலே தோ₃ஷாத₃ர்ஶித்வமே வாத்ஸல்யம் என்னுமதுவும் ஸமந்வயாதி₄-கரணத்தில், ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே "வாத்ஸல்யம் நாம தோ₃ஷேஷ்வபி கு₃ணத்வபு₃த்₃தி₄:" என்றும், ஸ்த₃வாந்தாத்திலும் தோ₃ஷபோ₄க்₃யத்வமேயாகச்சொல்லுகையாலும் தத்₃வாசியான நாரஶப்₃த₃த்தாலே நிரஸ்தம்.

(17) "பாது₃:கேர₃த்₃த₄ருதீச்ச₂ா" "பரது₃:க₂நிராசிகீர்ஷா-த₃யை" என்றதும், "த₃யாநாம - ஸ்வார்த்த₂நிரபேக்ஷா பரது₃:க₂ாஸஹிஷ்ணுதா" என்று ச்ருதப்ரகாஶிகையிலே பரது₃:க₂ாஸஹத்வமாகச்சொன்ன த யையே நாரஶப்₃த₃வாச்யமாகையாலே அத்தாலே தள்ளுண்டது.

(18) கர்மயோக₃ாதி₃களுக்கு ப்ரத்யேகோபாயத்வமும்கூடப் பதினெட்டும் அடைவே விவரிக்கப்படுகிறது.

இத்யுபோத்₃க₄ாத:

பூர்வபக்ஷ:

உபாய:ஸ்ரீ:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்ரயோவிம்ஶாதி,காரத்திலே - "*லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶ: தே,வ்யா காருண்யரூபயா। ரக்ஷக: ஸர்வஸித்,த,ாந்தே வேத,ாந்தேஷு ச கீ,யதே*" என்கிறபடியே ஸபத்நீகனுக்கொண்டு ஸர்வரக்ஷண-யஜ்ஞதீ,க்ஷிதனுன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸ்ரீமச்ச,ப்,த,த்திலே சொல்லுகிற பத்நீஸம்ப,ந்த,த்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு தி,ங்மாத்ரத்தாலே பரிஹாரம் காட்டுகிறோம். சிலர் த்,வயத்தில் பூர்வக,ண்ட,த்தில் ஸ்ரீமச்ச,ப்,த,ம் உபலக்ஷணபரமென்றும், உத்தரக,ண்ட,த்தில் ஸ்ரீமச்ச,ப்,த,ம் விஶேஷணபரமென்றும் பிரியச்சொன்னுர்கள். இவ்விடத்தில் ஶப்,த,ம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஸ்வாரஸ்யத்துக்கு ப,ாத,கமன்றிக்கேயிருக்க, "ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம்" இத்யாதி,களில் ப்ரஸித்,த,மான கூடஸ்த,-ஸம்ப்ரத,ாயவிருத்,த,மாகப்பண்ணுகிற இவ்விப,ாக,ம் அநுபபந்நம். அநந்யோபாயத்வவிருத்,த,மான உபாயத்,வித்வ-ப்ரஸங்க,ம் இவ்விடத்தில் ப,ாத,கமானுலோவென்னில் அநந்யப்ரயோஜநத்வவிருத்,த,மான ப்ராப்யத்,வித்வ-ப்ரஸங்க,த்தாலே உத்தரக,ண்ட,த்திலும் விஶேஷணத்வம் தவிர ப்ரஸங்கி,க்கும். ஆனால் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷண-மானுலோவென்னில், கு,ணவிக்,ரஹவ்யாபாரவிஶேஷ-ணங்களும் இரண்டிடத்திலும் உபலக்ஷணமாக ப்ரஸங்-கி,க்கும். உபயுக்தங்களானவையாலே அவை விஶேஷணங்கள் என்னில், இதுவும் பூர்வோத்தர க,ண்ட,ங்களில் பத்நீ-ஸம்ப,ந்த,த்திலும் துல்யம். உபயோக,வி ஶேஷங்கள் தத்தத்,வஸ்துக்களுக்கு அநுரூபமானபடியிலே ப்ரமாண-ஸம்ப்ரத,ாயங்களாலே கண்டுகொள்வது. வஸ்த்வநுரூப-மாயிறே விநியோக,மிருப்பது. உபாயோபேயபரமான வாக்யத்,வயத்திலும் ஶ்ருதமான இவ்விஶேஷணத்திலு-டைய உபயோக,ப்ரகாரத்தை "வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே" என்றும், "நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து" என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.
"அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ ப,யாத்"

என்றும், "அபமேஷா பரித்ராதும் ராக₄வாத் ராக்ஷஸீக₃ணம்" என்றும் ஸ்ரீ வால்மீகிப₄க₃வாந் ஸர்வஶ்ருதிஸாரமான ஆதி₃காவ்யத்திலே நிப₃ந்தி₄த்தான். "ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்" என்று ஹிரண்யக₃ர்ப₄காஶ்யபாதி₃களும் சொன்னார்கள். "வாச: பரம் ப்ரார்த்த₂யிதா ப்ரபத்₃யேந்நியத: ஶ்ரியம்" என்று ஶௌநகப₄க₃வான் விதி₄த்தான். "ஆத்ம வித்₃யா ச தே₃வி த்வம் விமுக்திப₂லதா₃யிநீ" என்று புலஸ்த்யவஸிஷ்ட₂வரப்ரஸாத₃லப்₄த₄பரதே₃வதாபாரமார்த்₂யஜ்ஞாநமுடைய ஸ்ரீபராஶரப்₃ரஹ்மர்ஷி அருளிச்செய்தான். "விமுக்திப₂லதா₃யிநீ" என்கிறவிது ஆத்மவித்₃யாவிஶேஷணமானாலும், தத்ஸாமாநாதி₄கரண்யத்தாலே அது இவளுடைய விபூ₄தியாயிற்று. ஶ்ரிய:பதிதானும், "யாமாலம்ப்₃ய ஸுகே₂நேமம் து₃ஸ்தரம் ஹி கு₃ணோத₃தி₄ம்। நிஸ்தரந்த்யசிரேணைவ வ்யக்தத்₄யாநபராயணா:" என்று ஸ்ரீஸாத்வததத்திலே ஶ்ரிய:பதிரூபத்₄யாநத்திலே அருளிச்செய்தான். தத்பரங்களான ஶாஸ்த்ரங்கள் நிற்க இம்மத்₄யஶாஸ்த்ரங்கள் அதிப்ரப₃லங்கள்.

ஆளவந்தாரும், "ஜக₃த்ஸமஸ்தம் யத₃பாங்க₃ஸம்ஶ்ரயம்" என்றும், "ஶ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த₃லோசநமந:காந்தாப்ரஸாதா₃த்₃ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்₄வஸு ந்ருணாம் ஸம்ப₄வ்யதே கர்ஹிசித்" என்றும் அருளிச்செய்தார். (ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரரும் - ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்₃யத்திலே, "ஶேஷஶேஷாஶநாதி₃ஸர்வம் பரிஜநம் ப₄க₃வதஸ்தத்தத₃வஸ்தோ₂சிதபரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயந்த்யா" என்று ப₄க₃வத்கைங்கர்யரூபபரமபுருஷார்த்த₂மும் இவள் நியோக₃த்தின் படியே நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார்.)

கூரத்தாழ்வானும், "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்தி₃ஶதாத₃ஶேஷஜக₃தாம் ஸர்க்கோ₃பஸர்க₃ஸ்தி₂தீ: ஸ்வர்க₃ம் து₃ர்க₃திமாபவர்கி₃கபத₃ம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி:। யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக₂ம் ததி₃ங்கி₃தபராதீ₄நோ விதா₄த்தேऽகி₂லம் க்ரீடே₃யம் க₂லு நாந்யதா₂ஸ்ய ரஸதா₃ ஸ்யாதை₃கரஸ்யாத்தயா" என்று ஸங்க்₃ரஹித்த அர்த்த₂த்தை "தே₃வி த்வந்மஹிமாவதி₄ர்ந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே" என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

ப்பட்டருமு. "ஐச்வர்யமக்ஷரக₃திம் பரமம் பத₃ம் வா கஸ்மை-
சித₃ஞ்ஜலிப₄ரம் வஹதே விதீர்ய । அஸ்மை ந கிஞ்சி-
து₃சிதம் க்ருதமித்யதா₂ம்ப₃ த்வம் லஜ்ஜஸே கத₂ய கோய-
முதா₃ரபா₄வ:" என்று ஶ்ருதியிலே உதா₃ரபா₄வத்துக்கு
வ்யாக்₂யானம் பண்ணினார் இத்யாதி₃யாலும், இப்படி மந்₁யஸ்த₁-
த்₃ருஷ்டியாலே ப்ராமாணிகாரத்த₂ங்களை தோற்றச்செய்யதே
பற்றினது விடாதொழியிலே, "த்₃ருஷ்ட்₁பூர்வஶ்ருதோ மூர்க்கே₂ஷு
த₄ர்மாணுமவிஶாரத₃: । ஶ்ருத்₁த₄ர்நபருச்ச₂ந் ஸந்தே₃ஹாந்
அந்த₄ ஶ்ப₁ரமிவர்த்த₂தி ॥ அந்யதா₂ மந்த₂ப₃த்₃தீ₄நாம்
ப்ரதிப₃ாதி து₃ராத்மநாம் । குதர்க்க(வ்யாக்ஷ₃ப்டாநாம்)
ஜ்ஞாநது₃ஷ்டாநாம் விப₃ராந்தேந்த்₃ரியவ்ருத்₃தி₃நாம்"
என்கிற த₃ஶையாம் ஆகையால் ஸித்₃தோ₄பாயப₃த₃வாச்ய-
விமர்ஶத்தில் "நாநயோரவித்₃யதே பரம்" இத்யாதி₃யாலும்
ஸம்பத்ஸிம்ஹாதி₃காரத்திலே, "ஸகுமபா ஸஹ — கீ₃யதே"
இத்யாதி₃களிற்படியே ஸம்பந்நர்களை ஸித்₃த₄ரையிருக்கையாலே
இங்கே ப்ரமாணஸித்₃தே₄ப்யோக₃விஶேஷமான பத்நீ-
ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஆர்த்த₂ம் இப்படி ஸந்நியோக₃ஶிஷ்டந்யாயத்-
தாலே எம்பெருமானைச் சொன்னவிடமெங்கும் பிராட்டி-
யையும் சொல்லிற்றாம் என்றும் அதுக்காகவே ஸம்பாதி₃காரத்திலே,
நாராயணன் ஶரண்யனும்போது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்கு-
மென்கைக்காக பூர்வக₂ண்டத்தில் ஶ்ரீமச்ச₂ப₃த₃ம் என்றும்,
சரணாவிதி நிர்தே₃ஶ பத்நீஸவிஶிஷ்டஸ்ய ப₃ாத₄கா: । இதி
மந்த்ரார்த்த₂ம் பரோக்ஷம் ஶ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃நிரோத₄த: । ஸம்ப₃ந்த₄ஸ்வரூபத₃
ப்ராப்தம் ஸ்வைஶிஷ்ட்யம் ப்ரமம் ஶ்ருதம் । விஶேஷ்யசரணா-
த்₃விதஸ்ய ந ஹி ப₃ாதி₄துமர்ஹதி ॥ சரணாநிதி வக்தவ்ய-
மிதி யச்ச பரஸஞ்ஜிதம் । க₃ரந்த₂ஜ்ஞைரப்யுஹாஸ்யம் தத்
பதிப்ராத₃ாந்யதோந்தவ்யாத ॥ ந ஸமர்ஜ் ஸம்பந்நே
ஸத்₃விதீயோக்திஸாஹஸம் — தத₃ாத்ரேத்யபராம்ருஷ்ய
த₃ர்ஶிதம் கு₃ருஸாஹஸம் இத்யாதி₃யாலும் இப்படியே
உபாய ஸ்ரீ என்று ஸாதி₄க்கப்பட்டது

——இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத² ஸித்³தோ⁴பாய-
ஶோத⁴நம் ஸ்ரீ

ஸ்ரீவசநபூ⁴ஷணவ்யாக்²யாநத்திலே - புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது - பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதா⁴ரணமென்று தோற்றுகைக்காக இதுதன்னை -"மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாம் ஸதா³ । லக்ஷ்மீ புருஷகாரத்வே நிர்தி³ஷ்டா பரமர்ஷிபி⁴: । மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா² லக்ஷணம் ப⁴வேத்" என்றும், "அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் । லக்ஷ்மீ புருஷகாரேண வல்லபா⁴ ப்ராப்தியோகி³நீ । ஏதஸ்யாஶ்ச விஶேஷோயம் நிக³மாந்தேஷு ஶப்³த்³யதே" என்றும், "ஆகிஞ்சந்யைகஶரணா: கேசித் பா⁴க்³யாதி⁴கா பு⁴வி । மத்பத³ாம்போ³ருஹத்³வந்த்³வம் ப்ரபத்³ய ப்ரீதமாநஸா: । லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநநாம் । மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸேநேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம் । லப்³த்⁴வா க்ருதார்த்தா²: ப்ராப்ஸ்யந்தி மாமேவாநந்யமாநஸா: " என்றும் ப⁴க³வச்சா²ஸ்த்ரத்திலே தானே அருளிச்செய்தானிறே என்றும், "உபாயத்வமும், சரண்யம் த⁴ர்மம் ஸநாதநம் என்று ஸநாதநத⁴ர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்³த⁴மாய, தத்³யருக்கும் தத்³ரஸத்திலேயாக வருகிறதிறேயுள்ளது ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை இவ்வர்த்த²த்தை வெளியிடுகைக்காகவாயிற்று இவரிப்படி அருளிச்செய்தது" என்றும். இப்படி புருஷகாரஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நிரபேக்ஷதைக்கு ஹாநி வாராதோ என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் மேல் உபாயமென்று தொடங்கி அதாவது - ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்க³ஸஹமான ஸித்³தோ⁴பாயம் ஶரணவரணஸ்வரூபஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும் ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும் ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்தி பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில் புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற

உபாயத்தையும் அபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டுமென்னை கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரிஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநி வருவதென்று கருத்து என்றும், ரஹஸ்யத்ரயவ்யாக்யாநத்தில் அகாரார்த்தவிவரணத்தில், "லக்ஷ்மியா ஸஹ … தீயதே" என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தசையில், இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்குறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுஸந்நிதி அவஸ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனானவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயமென்னை என்றும், த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தவிவரணத்தில், இப்போதிலவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக என்கையாலே உபாயவஸ்துவிசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம் என்றும், சரணாகதிபதார்த்தவிவரணத்தில், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தரநிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறதென்னை' என்றும். அவளுபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தரங்களை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே புருஷகாரமாயிருக்கும் என்றும் பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்

பரந்தரஹஸ்யத்தில் (த்வயப்ரகரணே மதுபர்த்தவிசாரே) "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ" என்று உபாயதயா லக்ஷ்யமாணனான நாராயணனுக்கு விசேஷணமாக ஸ்ரீமத்தையைச் சொல்லாநின்றால், நாராயணபதத்திற்சொல்லப்புகுகிற குணவிசேஷங்கள் விசேஷணத்வேந உபாயஶரீரத்திலே அந்விதமாகிறவோபாதி இவளும உபாயாவயவமாக ப்ராப்தையுமாய், மாதாபிதாக்களிருவரும சேரவிருந்து பரிஜாஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமுமாய அதுக்குமேலே "வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாள் வினை

தீர்க்குமே" என்று உபாயக்ருத்யமான விரோதிநிவர்த்தகத்வம் இவ்வர்த்தத்திலே நிஷ்டரான நம்மாழ்வார் திருவுள்ளத்தாலும் முன்னே பரதேவதாந்தரங்களில், இவளை புருஷகாரமாக நினைத்துச்சொல்லுகிறார்களென்கிறதையும் உபாயபாவத்திலே அந்வயிப்பிக்க யோக்யமுமாய அதுக்கு மேலே, "அகி·பராஜுநந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய" என்று மேலே அநுஷ்டிக்கப்புகுகிற ப்ரபத்திதசனை புருஷகாரக்ருத்யத்தைச் செய்யவற்றாளாகையாலும், மாட்டா-தாகில இவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையாற்றிச்சேரவிட உபாய-பூதனானவிவன் ரக்ஷிக்கவமைந்திருக்க உபாயாந்விதமான இவனுடைய ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் நிஷ்பலமாம்படியுமா-யிருக்க இவளுக்கு உபாயசரீரத்தில் அநவயமில்லை புருஷகாரபாவத்திலே என்று ஒதுக்கித் தருவாரார் என்னில் விசேஷணத்வமுண்டே யாகிலும் விசேஷணகத-மான குணங்களைப்பற்றி உபாயோபயோகித்வம் இவளுக்கு இல்லாமையாலும், ஸமாச்ரயணைகாந்தமான ஸௌசீல்யாதிகுணைகதமவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை புருஷகாரபூதையான இவளாற்றினாலும் அவன் கார்யம் செய்யுமிடத்துக்கு "ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்கிற படியே உபாயப்ரார்த்தநாரூபமான ப்ரபத்தி வேண்டுகை-யாலும், "வினை தீர்க்குமே" என்கிறவிடம் "களைவாய துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறவருளையுக்தியாலே இத்திருவாய்மொழி அநுஸந்தித்தவர்பக்கல் இவளுக்குண்டான ஆதராதிசய-ப்ரகாசகமாகையாலும் இவளுக்கு புருஷகாரபாவத்திலே நோக்காகக்கடவது

இவளுக்கு உபாயபாவத்தில் அந்வயமுண்டாகில் ஸாதநா-பூதமான கர்மஜ்ஞாநாதிகளுக்கு "பலமத:" "ஸர்வதோபலம் பலாய" என்று ஆராதநபரிதனான ஈஸ்வரன் முகத்தாலே இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரரூபமான பலஸித்தி இவளாலேயாதல், அங்ஙனன்றியிலே பலப்ராப்திஹேது-வான ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகளுக்கு உத்பாதிகையாதல் ஆகவேண்டும் தான் பலப்ரதாதிகையாகில் "ய

ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வவித்". "பராஸ்ய சக்திர்விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச". "தேஜோ-பலைச்வர்யமஹாவபோத ஸுவீர்யசக்த்யாதி குணைகராசி:" என்று ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொல்லுகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணவிசேஷங்களின்றியிலேயொழியவேணும். உண்டாகிலிவையொழியவே ஸர்வேச்வரனன்றோ காரியகாரண-க்ஷமனோ அக்குணங்களை உத்பாதிக்கிறானாகில், குணங்க-ளுக்கு ஸ்வாபாவிகத்வமின்றியிலேயொழியும் ஸெளசீல்யாதிகளோபாதி திரோஹிதமானவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கிறானென்னில், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதி-களிலே இடைவிடாமல் விநியோகம் கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு ஸெளசீல்யாதி திரோதாயகமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி ஒரு திரோதாநமில்லையே உண்டாகில் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் நடவாதொழியவேணும் ஸர்வதா அநுவ்ருத்தையாகில் ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்தியில், "தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்" என்று இருக்கக்கடாதே குணவிசேஷங்களே அமைவதன்றோ "ஸுமஹேயம் ஸுப்ரியஸ்ரேஷ்ட, க்ஷிப்ரம் மம பராபவ்யதே பதி: அந்தராத்மா ச மே ராத்ரௌ தஸ்மிம்ச்ச புநர்வோ குண" என்று நன்மைகள் அநுயோகத்துக்கும் அவன்மைகள் குண-விசேஷங்களுமே பலித்துத்திக்குமபேக்ஷிதமாகத்தான் அறுதியிட்டு வைத்தது நாம் உபாயமாக வாதொரு வஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கிறோம். அவ்வஸ்துவுக்கு இவன் ஸ்வரூபநிரூபிகையானவையாலே பரணத்தில் பரதம-பரத்திற்போலே "யதுப்ரி ஸக்ஷித்த "என்கிற குணஸ்தி ந்யாயத்தாலே அவர்ஜநீயமாய அநுபவியாதோமென்னில், ஸ்வரூபநிரூபகதவே அவர்ஜநீயமைப்ருதம் உண்டே-யாகிலும், உபாயத்வமையக் கொண்டு கொள்வதொரு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஸ்வரூபநிரூபகங்களான ஜ்ஞாநாநந்தங்களோபாதியும் குமரிருந்து போமித்தனை இவற்றுக்கு ப்ரயோஜநமின்றிக்கேயொழிகைக்கு ஹேது - அவ்வுடைய நைரபேக்ஷ்யமாகில், சில குணவிசேஷங்கள் உபாயதயா அநுபவிக்கிறபடி என் என்னில், இவை கார்யோபயோகியானவையாலும், குணத்தே அப்ருதக்-

ப்ரவ்ருத்தி,பரவ்ருத்திகமாகையாலும், கு₃ணிகு₃ணத₃பார கார்யம் செய்கை நைரபேக்ஷ்யத்துக்குக் கொத்தையல்லா-மையாலும் அவற்றுக்குத் தட்டில்லை

"இவள் கார்யானுபவுக்தையாகையாலும் த்₃ரவ்யத்வேந ப்ருத₂க்ப்ரவ்ருத்தி,பரவ்ருத்தியோக்₃யதையுண்டாகையாலும், அத்தாலே உபாயநைரபேக்ஷ்யத்துக்குக்கொத்தையாயிருக்கை-யாலும் உபாயபா₄வத்தில் அந்வயமில்லை ஆகையால் மோக்ஷத்தஶையிலும் ப்ராப்யத்தஶையிலும் ஒரு மிது₂நமே ஆகவேண்டினவோபாதி உபாயத₃ஶையிலே ஸ்வேதரஸகல-ஸஹாயாஸஹமாயிருக்கையாலே இவளுக்கு உபாய-பா₄வத்தில் அந்வயமின்றியிலே புருஷகாரபா₄வத்திலே-யாகக்கடவது" என்றும், த்₃வயத்ரயவ்யாக்₂யாநத்திலே "ஸ்ரீ-வல்லப₄" - இவ்வால்லப₄யம் புருஷகாரபா₄வத்துக்கும் ப்ராப்யதைக்கும் உறுப்பாயிரேயிருப்பது என்றும்," "ஸ்ரீமந்" இப்படியிருக்கிற உன்னையுங்கூட அசிர்த்து, புருஷகார-பூ₄தையான பிராட்டியைப் பார்த்து ரக்ஷிக்கவேணும் என்றும், "ஸ்ரீமதே" என்கிறவிடத்தில் ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄-யான லக்ஷ்மீஸம்ப₃ந்த₄மநுஸந்தே₄யம் இத்தால் புருஷகார-பா₄வம் சொல்லிற்று என்றும், "ஸ்ரீமந்"- பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே விஷயீகரிக்கும்படி அருகேயிருந்து சேர்ப்பாரு-முண்டு என்றும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்

சரமரஹஸ்யத்ரயத்திலே இப்பத₃த்தில் த்₃விவசநம் ஸத்₃விதீயம் இவ்வுபாயம் என்கிற ஸாஹஸவசநத்தைத்தள்ளுகிறது அவனுமவளுங்கூட உபாயமென்னில், சரணங்கள் இரண்டு என்னவொண்ணாது, நாலென்னவேணும் இவ்விருவரும ஸம்ப்ரதா₄நரென்னில், அவளும் தனியே உபாயமாய அவனும் தனியே உபாயமாய, விஶிஷ்டம உபாயமென்னும் வார்த்தையோடு விரோதி₄க்குமாகையாலே, அவளுக்கு புருஷகாரபா₄வமும் அவனுக்கு உபாயபா₄வமும வ்யவஸ்தி₂த-மாயேயிருக்கும என்று நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்-செய்தார் ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே இவளுடைய உபாய-பா₄வத்தை ஸகலப்ரமாணங்களும் சொல்லிறேயாகிலும்,

லக்ஷ்மீவிசிஷ்டம உபாயமென்னுமளவில் விசேஷ்யமான ஈச்வராம்சத்திலே பராதாநயமும், விசேஷணமான இவள் பக்கலிலே அபராதாநயமுமாகக்கடவது அதாவது புருஷோத்தமத்வத்தாலே வந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணிக்கொடுப்பான் ஈச்வரனேயாய, இதுகண்டு தானுகந்து அவனைப்பின் செல்லுகை - தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கை ஆனபினபு தனித்து இருவரும உபாயமாகச் சொல்லுகிறவிடங்கள் - பகவானுக்கு அபிமதையாய அநுரூபையாயிருக்கிற பராதாநயத்தாலே, இவள் சொல்லிற்றை அவன் செய்யு-மென்கிற நிச்சயநிபந்தநமாகக் கடவது ஆகையால் உபாயவிசேஷணமான விக்ரஹாதிகளில ஸாபாச்ரய-த்வத்திலே விக்ரஹத்துக்கு அநவயமாகிறுப்போலேயும், அக்குணங்களில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீய-த்வத்திலும ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு கார்யகரத்வத்திலும் அந்வயமாகிறுப்போலவும் குணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபேதமுண்டானுப்போலவும லக்ஷ்மிக்கு புருஷகார-பாவத்திலே அந்வயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதாயிற்று என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்-செய்தார்.

தத்வபூஷணத்திலே காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமுமாய சரண்யமுமாகையாலே இவளுக்கு உபாயபாவத்தில் அந்வயமில்லை இவளுக்கு உபாயபாவமுண்டாக ப்ரமா-ணங்களுண்டே என்னில் - அது சரண்யனுடைய இச்சா-நுவிதாயித்வமாகக்கடவது என்றும. மேலே பரதம-பதாந்தமான த்விவசநத்தாலே நிர்விக்ரஹவாதிகளை நிரஸிக்கிறது அநந்தரபதத்தாலே உபாயத்விதவவாதி-களை நிரஸிக்கிறது என்று நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை நிர்வஹிப்பர் என்றும, ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - சரணௌ என்று த்விவசநப்ரயோகம பண்ணுவானேன் என்னில்,
ஏகவசநப்ரயோகம்பண்ணினுல் ஜாத்யேகவசநமாகக் கொண்டு லக்ஷ்மீவிசிஷ்டோபாயத்தைக் காட்டுகையாலே

அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக த்விவசநப்ரயோகம் என்றும், லக்ஷ்மீகுணவிக்ரஹங்கள் விசேஷணமாய அவன் விசேஷ்யமாகையாலே விசேஷ்யமமபூதனான-வனுக்கே ப்ராதாந்யேந கார்யகரத்வம். விசேஷணமா-மான இவளுக்கு ததநுகுணத்வமாத்ரமேயாயிருக்கு மாகையால், விக்ரஹத்துக்கு ஸௌந்தர்யத்வம், வாத்ஸல்-யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணௌபகார்யாபாதகத்வம், ஜ்ஞாந-ஶக்த்யாதிகளுக்கு ஆஶ்ரிதகார்யாபாதகத்வம். இந்த குணங்களுக்குத் தனித்தனியே கார்யபேதமெப்படி - அப்படியே லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்வம் நியதமாகவேயிருக்கும் என்றும், *ஸ்ரீமாலாதிபஸம்ஸமௌக்திகமணி கண்டரவோ வாதிநாம் நாம்நா யாமுநதேஶிக கவிவர: பாதஞ்ஜலே பண்டித:* என்று சொல்லப்பட்டவராய, அழகருக்கு புரோ-ஹிதராய வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் பாதத்தி-லவரான யாமுநாசார்யர் அருளிச்செய்தார் இத்தால் ப்ரமாணஸித்தமுமின்றியிலே பகவதபிமதமுமின்றி-யிலே ஸம்ப்ரதாயஸித்தமுமின்றியிலே ஆசார்யருசிபரி-த்யக்தமான இந்த உபாயத்வம் பரித்யாஜ்யம் ப்ரமாண-ஸித்தமுமாய பகவதபிமதமுமாய ஸம்ப்ரதாயஸித்த-முமாய ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமுமாயிருக்கிற புருஷகார-த்வமே ப்ராமாணிகருக்கு பரிக்ராஹ்யமென்றதாயிற்று

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ப்ரதமவிவேக: ஸமாப்த:

அத பூர்வபக்ஷ:

ஸ்ரீர்விபு:

சதுஶ்ஶ்லோகயதிகாரே - ஏவம் கில தே வதந்தி - யதா, விபுஸ்வபாவஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய அகடிதகடநாஸாமர்த்யாத் அணுத்வம், ததா அணுஸ்வபாவாயா ஏவ தஸ்யா விபுத்வ-மிதி, தத்ர த்ருஷ்டாந்தஸ்தாவதயுக்த: உபாத்யவச்சேத-மாத்ரேண ஹி அணுத்வம் ஈஶ்வரே அங்கீக்ரியதே ந து ஸ்வரூபத: யதி சாகடிதகடநாஶக்த்யா அத்ர விருத்தத்வயா-ஸம்பவ: ததா ஸர்வாத்வைதபேதாபேதபக்ஷாபயாம்

கிமபராத்தம் என்றும, ந ச ஸர்வகதாதிபபதாநாம் ஸார்வத்ரிகாவதாரஸர்வஜேஷிதவாதிபரதிபாதகத்வம கல்பயம, யதாஸ்ருதஸ்வீகாரே விரோதாபாவாத். நாபி முக்தவத் தர்மபூதஜ்ஞாநத்வாரா வ்யாபதிகல்பநம யுக்தம, தத்வத் பாதகஸ்ருத்யாதபாவாத விபுத்வபாஸமபவ இஹ பாதக இதி சேந்ந - காலதத்வே நித்யமுக்தேஶ்வரா-ணாம தர்மபூதஜ்ஞாநே ச விபுத்வஸ்வீகாராத் என்றும் அதோ ஸ்ரீலத்வேபயஸ்யா ஸ்வரூபவிபுத்வே ந பதிஸ்வரூ-பாநுரூப்யமிதி என்றும, ஸபதவிமஶாதிகாரத்திலே - வ்யாபதனுக்கு பரதிவஸ்து பூர்ணத்வமாவது ஒரொரு டபாத்யவச்சிந்நபரதேஶமே ஸர்வத்தையும நிர்வஹிக்க வல்ல ஶக்தியையுடைத்தாயிருக்கையல்லது வஸ்துதோறும் ஸ்வரூபஸமாபதியன்று இது கொள்ளில் பஹிர்-வ்யாபதிக்கு விருத்தமாம இத்தை அகடிதகடநாஶக்தி-யால் நிர்வஹிக்கில் விருத்தஸமுச்சயம் கொள்ளும் பரமதங்களிற்படியாம் என்றும ஸ்ரீக்கு விபுத்வம ஸாதித-மாயிற்று

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த

அத ஸித்தாந்த
ஸ்ரீர்ந விபுவி

ஸ்ரீக்கு விபுத்வம் கிடையாது எங்ஙனேயென்னில் ஈஶ்வரன் அணுக்கள்தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்கு-மென்னுமிடம் கூடாதாகில் பரிஸமாப்யவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணஸோபநிஷத்-ப்ரப்ருதிஸகலப்ரமாணவிரோதம ஸமபவிக்கும் திருவாயமொழி முதல் திருவாயமொழி ஏழாம் பாட்டின் ஈட்டிலே "அவையவைதொறும்" - அவ்வவபதார்த்-தங்கள் தோறும், அவற்றிலே வ்யாபிக்குமிடத்திலே பல தாணுக்காக ஒருத்திரம கிடந்தாப்போலேயன்றிக்கே ஜாதி வ்யக்திதோறும பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலே எல்லாவற்றிலும் தனித்தனியே குறைவற வ்யாபித்து

நிற்கும் என்றும், (எங்கும் பரந்து) அந்தர்ப்ரவிஶ்ய வ்யாபித்து. இதில் ப்ரமாணமென்னென்னில் (உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்) அபௌருஷேயமாய நித்யநிர்தோஷ-மாயிருக்கிற வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் என்றும், பத்தாம் பாட்டில் இப்படி வ்யாபித்து நின்றால் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே சேதநனுக்கொரு ஸங்கோசம் பிறவாநின்றதிறே அப்படியே இவனுக்குமிவற்றோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில், அது செய்யாது, அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்குமென்று வ்யாப்திவைலக்ஷண்யத்தையருளிச்செய்கிறார். (பரந்த தண் பரவை) இத்யாதி, பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமாணுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும், நீர்ச்செறி-வாலே திரண்டு தோற்றுகிறவித்தனையிறே பரமாணு-ஸங்காதமிறே "ஜ்யாயாநந்தரிக்ஷாத்" என்கிற வஸ்து ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபியாநின்றால் அல்பாவகாச-மாய நெருக்குப்பட்டிருக்குமோவென்னில், பரந்த அண்டம் இது என வாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது ஒரண்டத்தைச் சமைத்து அதிலே ஓர் ஏகாகினை வைத்தாப்போலே இருக்கும் இப்படி ஜலபரமாணுக்களிலே வ்யாபித்து விடுமத்தனையோ என்னில் என்றும் (இடந்திகழ் பொருடொறும்) - அவ்வவ ஶரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த-லக்ஷணமாயக்கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள்தோறும், (எங்கும் பரந்துளன்) சேதநன் ஶரீரத்திலே வ்யாபிக்கும் போது அதில் ஏகதேஶத்திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக்கடவனாயிருக்கும் இவன், அங்ஙன-னன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் விபுத்வத்தை அவனுக்குச்சொல்லி அணுத்வத்தை இவனுக்குச்சொல்லி இதுக்குள்ளோ அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்குமென்றால், அது கூடுமோவென்னில், (இவையுண்ட கரனே) சிறுவடிவைக்கொண்டு பெரிய-வற்றையெல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்தால் "தயிருண்ட பொன்வயிறிவ்வேழுலகுமுண்டுமிடமுடைத்தால்" என்கிற-படியே - பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வஶக்தி - சிறியவற்றிலே குறைவற

இருக்கமாட்டாரே என்கிறார். இப்படி ஸாத்ருஶ்யப்ரமாண-ஸித்தமென்று மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று, ஸகல-ப்ரமாணப்ரமேயங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார் (பரந்த-அண்டமிதென - இடந்திகழ் பொருடொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துளன்) என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்ததை நம்பிள்ளை முதலானோர் விவரிக்கையாலே ஆழ்வார்கள் திவ்யஸூக்திகளோடும், ஆசார்யதிவ்யஸூக்திகளோடும் விரோதமாம்.

“அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்” என்று அணீயஸ்த்வ-மஹீயஸ்த்வங்களைச் சொல்லி “அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய ” என்று அணுவுக்குள்ளிலும் விபுவுக்குப் புறம்பும் வ்யாபிக்குமென்று சொல்லி, இப்படிக்கூடுமோ-வென்று ஶ்ருதிதானே ஶங்கித்து “ஹ்ராஸ்ய வைசித்ர்யவிகாரோத்ப-ஸ்ருஜ்யதே” என்று அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி பரிஹரித்ததிறே. ஆகையாலே பரமமஹானாயிருக்கிறவனுக்-கும் அணுவுக்குள்ளே அந்தர்வ்யாப்தி கொள்ள வேணும். திருவாய்மொழியீட்டில் முடியானேயில் “கொள்வன் நான் மாவலி” என்கிற பாட்டிலே, “எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்” என்கிற அடியிலே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷத்வம் அவிஶிஷ்டமாய் இருக்கச்செய்தே பத்தரும் முக்தரும் நித்யரும் என்கிற பிரிவோபாதி மஹிஷிகளும், “அநந்யா” என்கிற பிராட்டியின் வார்த்தை எல்லார்க்கும் சொல்ல-லாம்படியிறே ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தாரிருப்பது. ஈஶ்வர-னுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் பேதம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களெல்லாமல்லாதாரோபாதி பிரிவுண்டென்னு-மிடம் சொல்லுகிறது. ஐக்யம் சொல்லுகிறவிடமெல்லாம் பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று ப்ராஸங்கிகமாக ஒருநாளிலே அருளிச்செய்தார் என்று வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

தத்வங்கள் மூன்றேயாகையாலும் ஈஶ்வரகோடியிலே கூடினால் ஈஶ்வரத்வம் வருகையாலும், சேதநகோடியந்-தர்பூதையாகையாலே அணுஸ்வரூபையாயிருக்குமிப்-

பிராட்டி ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்மமாயக்கொண்டு ஈஶ்வரன் இருந்தவிடமெங்கும் "ஈஶ்வரீம்" என்று ஶ்ருதையான அக⁴டிதக⁴டநாஶக்தியாலே வ்யாபிக்கத் தடையில்லை ப⁴ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே பரமபத³ங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு என்றும், நாரங்களாவன என்று தொடங்கி, பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார் இதன் வ்யாக்²யாநத்திலே ஈஶ்வரசேதநவாசகங்களான அகாரமகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்குண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்³ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் என்றும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாயச்சிமாராவார் - "ஏவம்பூ⁴தபூ⁴மிநீளாநாயக:", "தே³வீ த்வாமநுநீளயா ஸஹ மஹிஷீதே³வ்யஸ்ஸஹஸ்ரம் தத²ா" என்கிறபடியே ப்ரதா⁴நமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதல் தத்ஸமானைகளான பூ⁴மிநீளைகளும் மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிற நாயச்சிமாரும் என்றும், லக்ஷ்மீப்ரப்⁴ருதி மஹிஷீவர்க்க³ங்களும் என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது என்றும் பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்

பரத்வாஸ்யத்திலே "ஶ்ரிய பதி" என்கிறபடியே பிராட்டி ப⁴க³வத்ஸ்வரூபநிரூபிகையாகையாலே, யத்³யபி ஸச்சித்தோ ந நிர்கு³ணதை³வதம் கு³ணக³ணம் மநஸாநுதா⁴வேத், தத²ாபந்தத்கு³ணக³ணமேவ தே³வதாம் ப⁴ஜே. தத்ராபி ஸகு³ணைவ தே³வதா ப்ராப்யதே என்கிற கு³ணஸித்³தி⁴ந்யாயத்தாலே, லக்ஷ்மீஸம்ப³ந்த⁴மும் ஆர்த்த²மாக இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றாயிற்று "அநுரூபயாத்மா" என்று ஆத்மஸாமாந்யாபரயுக்தயாய இவளுக்கு வரும் அணுத்வமும், "யதா² ஸர்வக³தோ விஷ்ணு: ததை²வேயம் த்³விஜோத்தம" இத்யாதி³களிலே சொல்லுகிறபடியே ஈஶ்வரனோபாதி இவளுக்குண்டான ஸர்வவ்யாபகத்வமும் தன்னில் விருத்³த⁴மாய ஏகாஶ்ரயஸ்த²மாகக் கூடாமையாலே இரண்டும் கூடுகைக்காக "அநுபபத்³யமாநார்த்த²த³ர்ஶநாது³பபாத³கார்த்தா²ந்தரகல்பநம் அர்த்தா²பத்தி"

என்கிற அர்த்த₂பாதத்தின்படியே அபரிச்சே₂த₃யமான ஸ்வரூபவைப₄வத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரன் அத்யந்த-ஸூக்ஷ்மங்களான பதா₃ர்த்த₂ங்களிலே பண்ணும் அவ்வவ வ்யாப்திக்கு ஒரு சக்திவிசேஷத்தைக்கொண்டுமோபாதி இவளும் ஒரு சக்திவிசேஷத்தாலே வ்யக்த்யாச்ரயமான ஜாதி போலே ஈச்வரன் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் வ்யாபிக்கக்-கடவளாகையாலே ஈச்வரஸ்வரூபநிரூபிகை என்னுமிடம் ஸப்ரதிபந்நம் வ்யக்திக்கும் ஜாதிக்கும் உண்டான ஸம்ப₃ந்த₄ம் போலே ஈச்வரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான ஸம்ப₃ந்த₄-மும் அதில் ஜாதியாகிறது - வ்யக்திஸ்வரூபத்தைப்பற்றிக் கடக்க நிற்கவற்றாய் அதிலொழிந்து தானில்லையென்ன-லாம்படியுமாய வ்யக்தியுள்ள விடமெங்கும் வ்யாபிக்கவும் கடவதாய், ஸ்வாச்ரயத்துக்கு இதரவ்யவச்சே₂த₃கமுமா-யிருக்கும் வ்யக்தியாகிறது - ஜாதிக்கு ஆச்ரயமாய ஜாதி-யோடே வ்யாப்தமுமாய ஜாதிவ்யவச்சே₂த்₃யமுமாய ஜாதிக்கு விசேஷ்யமுமாயிருக்கும் அதில் ஜாதிபோலே பிராட்டியும், "அநந்யா ராக₄வேணாஹம் பா₄ஸ்கரேண ப்ரபா₄ யதா₂" "அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பா₄ஸ்கரேண ப்ரபா₄ யதா₂" என்றும், "நித்யைவைஷா ஜக₃ந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபா-யிநீ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆதி₃த்யனுடைய ப்ரபை₄ போலே பிரியில் ஸத்₃பா₄வமாகாதபடி ஈச்வரனை ஆச்ரயமாக-வுடையளாய், "யதா₂ ஸர்வக₃தோ விஷ்ணு: ததை₂வேயம் த்₃விஜோத்தம ! த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப₃ ஜக₃த்₃ வ்யாப்தம் சராசரம்" என்கிறபடியே ஈச்வரனுள்ளவிட-மெல்லாம் வ்யாப்தையுமாய "ஸ்ரிய பதி - நித்யஸ்ரீ" என்கிறபடியே ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்திலுடைய இதரவ்யவச்சி₂ந்ந-பு₃த்₃தி₄ஹேதுபூ₄தையாய "விஷ்ணுபத்நீ" என்கிறபடியே ப₄க₃வச்சே₂ஷபூ₄தையுமாயிருக்கும் அவனும் வ்யக்தி போலே இவளுக்கு ஆச்ரயமாய், இவளோடே வ்யாப்தனுமாய், இவளைக்கொண்டு அறியவேண்டுமவனுமாய், இவளுக்கு சேஷியுமாயிருக்கும்

*இனி ஜாதி நிரூபயமான க₂டவ்யக்தியைச்சொன்ன போதே நிரூபகமான ஜாதியும் தன்னடையே அநுவித-

மாமாபபோலே இபபத,ும் நிருபயஹுனை ஸங்கரனைச் சொன்னபோதே நிருபகபூதையான பிராட்டியையும் சொல்லிற்றாயிடும என்றும.க,த்,யவ்யாக்,யாநத்திலே (வி ப வ) "அர்த்தே,ா விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று அர்த்த,ாமமம அவனதாய மப,த,ாமமம இவளதாயிருக்கை "புமநாமா ப,க,வாந் ஹரி ஸத்ரீநாமதி லக்ஷமீ" என்கிறபடியே பு,லலிங்க,பத,ார்த்த,ம அவனதாய ஸத்ரீ- லிங்க,பத,ார்த்த,ம் இவளதாயிருக்கை என்றும், சென்னி- யோங்கு வயாக்,யாநத்திலே - (சதிரா) தன்னடியார் - ஒரு மிது,நம சேஷியாஹுல தமமடியாரென்ன வேண்டாவோ- வென்னில், அடியாரென்கிறதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப,ாவம் தனக்குண்டானகையாலேயென்னுதல் இத்தால் நாரகோடிக,டிதை என்கை என்றும, பரந்த ரஹஸ்யத்திலே நார ஸப,த,ார்த்த,விவரணத்திலே லக்ஷமீ- பரப,ருதி மஹிஷீவர்க்க,ங்களும என்று பிராட்டி நாரகோடி- க,டிதையாகையாலே இபபத,த்தில் லக்ஷமீஸம்ப,ந்த,மநு- ஸந்தே,யம என்றும ஆச்சாண்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்

தத்வஸங்க்,ரஹத்திலே ஈஸ்வராத்மநாமஹுத்லே கத,யயம் வ்யஸநாத "யத,ா ஸர்வக,தோ விஷ்ணுஸ்ததை,வேயம் த்,விஜோத்தம" இதி ஸ்ரீய: அத்ராஹு - நேயமாத்மா- நந்தர்பூதேதி கத,மித,மநுதர்ப,ாவ்வசநம், பே,ாக்,யாதர்- ப,ாவாத், ஈஸ்வராந்தர்ப,ாவாத், கோடித்ரயாதிரேகாத்,வா? நாத்,ய: ஜ்ஞாத்ருத்வவிரோத,ாத் (ஜ்ஞத்வாஜ்ஞத்வவிரோ- தாத் இதி நாகவேனகை பாட) ந த்,விதீய , ஈஸ்வரத்வஸ்ய த்,விநிஷ்ட,த்வாஸமப,வாத், தயோ: ஸ்வாஜ்ஞாவ்யா- க,ாதத்வேநாஸ்ரீஸ்வரத்வாபத்தே: அத ஏவ ஸ்ருயதே "ஏகோஹ தே,வ ஏக" இதி நேயமேவ ஸா தத்பத்நீத்வேந நிர்தே,ஸாத் ந ச இயமேகைவ த்,வித,ாவஸ்தி,தேதி யுக்தம் வக்தும், ஏகத்வே பரமாணுப,ாவேந தத்கல்பநாநுபபத்தே: ந ச "அர்த்தே,ா வா ஏஷ ஆத்மநோ யத்பத்நீ" இதி ஸாத,ாரணா- வசநாத் அத்ராபயேகத்வஸித்,தி,

ஸ்கந்,த,க,ாதி,வ்யவஸ்த,ாவசனைத் ஆத்மபே,த,ஹேதோ:

ம்ருதே ஸ்துதித்வாவஸாயாத் । யத்3யஸ்தி ஏகதயா நிர்தே3ஶ: க்வசித், ஸோ(அ)பி அவிநாபா4வ நிப3ந்த4நதயா அவக3ந்தவ்ய: "ஏகைவ வர்த்ததே பி4ந்நா ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீ3தி4தே:" இதி ப3ராஹ்மபுராணே த3ர்ஶநாத் ; யதா2 ஜ்யோத்ஸ்நா, ஜ்யோத்ஸ்நாவதோ பி4ந்நாபி அவிநாபூ4தா வர்த்ததே இத்யர்த்த2: அநேந காரணாந்தர்பா4வோபயபாஸ்த: . ஈஶ்வரத்வவத் தஸ்யா(அ)பி த்3விதீயா ,த்வஸமாபா4வாத் । ஜக3ஜ்ஜந்மாதி3காரணத்வம் ஆஶ்ரயாந்தரேபி ப4வேத் ப3ரஹ்ம-லக்ஷணதயா ந ச நிர்தே3ஶ்யத்வம் ஸ்யாத் (நிர்தே3ஷ்டவ்யம ஸ்யாத் இதி தாவகோலக்ஷ பாட)லக்ஷணஸ்ய அஸாதா4ரண-த4ர்மத்வாத் । நிர்தி3ஶ்யதே ச "ஜந்மாத்3யஸ்ய யத:" இதி । கிஞ்ச, குதோயம் அநுமிமதி? ந தாவத்3பாதா3நே. தஸ்ய "ஸதே3வ. ஏகமேவ" இத்யேகத்வாவதா4ரணாத் க்வசித் அநு-பரமேவோ(அ)பி ஏகத்வாவிரோதா4தி3தி சேத் – ந தயோரநு-பரவேஶாபா4வே ஜக3து3பாதா3நத்வம ந நிர்வஹதி ப3ரஹ்மண:, அபரிணாமித்வாத், பரிஶுத்3த4த்வாச்ச।

நசைவமத்ர த4ர்மிக்3ராஹகத்வாத் அந்வயவ்யதிரேகாப்4யாம் அநுபபத்தே: ஸந்நப4வாத்3வா கஸ்யசித் காரணத்வம் அப்4யுப-க3ந்தவ்யம் ந சக்ஷுஷ்டயமபயத்ரேதி கத2மியம காரணதயா ஸ்வீக்ரியதே। ஸ்வரூபாந்தர்பா4வாத் அவர்ஜநீய தத்ஸந்நிதி4-ரிதி சேத் – ஸத்யம், அவர்ஜநீயதயைவ ஸந்நிதி4ரஸ்யா . ந து காரணதயா, தத்3ரூபே பரமாணுபா4வாத் । நாபி நிமித்தே-ந்தர்பா4வ:. அத்3விதீயபத3பரகோபாத் ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய தஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। அநேந உபாயாந்-தர்பா4வோ(அ)ப்யுபருத்3த4: । தஸ்ய "மாமேகம்" இத்யேகத்வ-நிர்தே3ஶாத் அமோக4ஸங்கல்பதயா ஸஹாயாநபேக்ஷத்வாச்ச। நநு – ஶ்ரீமத ஏவ தஸ்ய உபாயத்வம உபதி3ஶ்யத இதி சேத்-ந – தத்ர சரணயோரேவ ஶரணதயா அவலம்ப்3யமாநத்வாத், தத்ராபி தயோரேவ ""சரணௌ (சரணநாம் [illegible]) த்3வாவஸாய இதி சேத் ந – சரணாவிதி த்3வித்வவிரோதா4த்। அதோ விஶேஷணதயா நிர்தி3ஷ்டாயா: விநியோகா3ந்தர-மந்வேஷ்டவ்யமிதி। ந த்ருதீய:, பரமாணுபா4வாத் நநு கோடித்ரயாநந்தர்பா4வஹேதுவத் ஆத்மஜாத்யநந்தர்பா4வ-

ஹேது , வ்யாபகத்வேஶ்வரத்வயோ ப,க,வதீவ அஸ்யா அபி லித்,யமாநத்வாத் நாத்மஜாத்யந்தர்பூ,தா. தாப,யாமேவ ஹி புருஷோந்யத்வம உத்தமபுருஷஸ்யோபதி,ஷ்டம । "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுத,ாஹ்ருத:। யோ லோகத்ரய- மாவிஶ்ய பி,ப,ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர" । இயமபி தத்,ா வ்யபதி,ஶ்யதே. "யதா, ஸர்வக,தோ விஷ்ணு தத,வேயம் த்,விஜோத்தம" "ஈஶ்வரீம ஸர்வபூ,தாநாம" இத்யாதி,ஷ்விதி சேத் ந – பரத,மஸ்து ஸ்வரூபாஸித்,தே,: ஹேது ஶதஸ்ஶத- ஶரீரவிஶேஷை: ஸர்வத்ர ஸந்நிதே,ரேவ ஸர்வக,தார்த்த,- த்வேந விவக்ஷித்தத்வாத் । தத்,ாதவம் ச பரஶ்நபரதிவசநோப- பாத,நபரகாரைரேவாவத,ார்யதே । தத்,ாஹி – பூர்வத்ர – "தே,வேன த,ாத்ருவித,ாதாரௌ ப,ருகே,: க்,யாதிரஸூயத। ஶரியம் ச தே,வதே,வஸ்ய பத்நீம நாராயணஸ்ய ச" இதி ஶ்ரீய: க்,யாத்யாம ப,ருகு,:த்நநாம் பராஶரோகத்யா உத்பத்திம உபஶ்ருத்ய மைத்ரேய பருச்ச,தி – "க்ஷீரோத,ாத் ஶ்ரீ: ஸமுத்பந்நா ஶ்ருயதேऽம்ருதமந்த,நே । ப,ருகே: க்,யாத்யாம் ஸமுத்பந்நேத்யேதத,ாஹ கத,ம் ப,வாந்" இதி। ந ச ஏகஸ்யா அநேகதர உத்பத்திவிரோத,தி,யா அயம் பரஶ்ந:. தஸ்ய காலாதி,பே,தே,ந ஸம்ப,வாத். மஹதாம் யுக,பத்ஸம்ப,வாச்ச. "தத்ததகஸ்பாந்தவ்ருத்தாந்தமதி, க்ருத்ய மஹர்ஷிபி, । தாநி தாநி பரணீதாநி வித்,வாநத்ர ந முஹ்யதி" இத்யத்ர பரிஹ்ருதத்வாச்ச। அதோயமேவ பரஶ்நார்த்த, , நித்யதயா நிகி,லஜக,ஜ்ஜநந்த்வேந ப,க,வதா நிரபாயதயா ச பரதி,தாயா கத,மபூ,ாதே,ஶ: ? தத,ாத்வே நித்யத்வாத்,யநுபபத்தேரிதி । அயமேவ யுக்த:. உத்தராநு- கு,ண்யாத் தஸ்யோத்தரம் । "நித்யைவைஷா ஜக,ந்மாதா விஷ்ணோ ஶ்ரீரநபாயிநீ। யதா, ஸர்வக,தோ விஷ்ணுஸ் ததை,வேயம த்,விஜோத்தம" இதி । தஸ்யாயமர்த்த, ந நித்யத்வாதே,ர் ஜநமநோ விரோத,. உப,யோர்விஷ்ணோ ஸஹஸந்த,ர்ஶநாத் யதா, விஷ்ணு நித்யத்வாதி,கு,ண கஸ்ஸந் ஸர்வஜக,த்த்ராணாய ஸர்வேஷு தே,ஶகாலாதி,- விஶேஷேஷு க,த ஶதஸ்ஶத: ஶரீரை: ஸந்நிஹித: ஏவம் இயமபி நித்யா நிகி,லஜக,ஜ்ஜநநீ – நிரபாயா ஸதீ ஶதஸ்ஶத தத,நுரூபைஶ்ஶரீரை: ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதேதி நாநுப-

பத்திரிதி அப்யாயமேவார்த்தே₂ யுக்த: "அர்த்தே₂ விஷ்ணு-ரியம் வாணீ" இத்யுபக்ரம்ய அத்₄யாயஶேஷேண - "ப₄க₃வத்₃விக்₃ரஹவிஶேஷைஸ்தத₃நுகு₃ணை ஏதத்₃வை-விக்₃ரஹஸ்ய ஜக₃த்₃வ்யாப்திப்ரகாரோபபாத₃நாத் அந்யதா₂ ஸர்வக₃தத்வநிர்தே₃ஶஸ்ய ஸ்வரூபவ்யாப்திபரத்வே உப₄யோ: ஸர்வத்ர வ்யாப்த்யுபபாத₃நாத் புலிங்க₃கா: பதா₃ர்த்தா₂: ப₄க₃வத்₃ரூபம் ஸ்த்ரீலிங்க₃கா: பதா₃ர்த்தா₂: லக்ஷ்மீ-ஸ்வரூபமிதி விபா₄கே₃ந நோபபத்₃யதே।

ஏவமுத்தரத்ராப்யுபபாதி₃தம் "அமனஸ்யத₂ ஜக₃த்ஸ்வாமீ தே₃வதே₃வோ ஜநார்த₃ந:। அவதாராந் கரோத்யேஷா ததா₂ ஸ்ரீஸ்தத்ஸஹாயிநீ। புநஶ்ச பத்₃மா ஸம்பூ₄தா ஆதி₃த்யோ-பூ₄த்₃யதா₃ ஹரி:। யதா₃ து பா₄ர்க₃வோ ராம: ததா₃பூ₄த்₃த₄ரணீ-த்வியம்॥ ராக₄வத்வேऽப₄வத்ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண-ஜந்மநி। அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாऽநபாயிநீ॥ தே₃வத்வே தே₃வதே₃ஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ। விஷ்ணோர்தே₃ஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாऽऽத்மநஸ்-தநும்॥" அநந்தரம் ச - "த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப₃ ஜக₃த்₃வ்யாப்தம் சராசரம்" இத்யாதி₃நா [illegible] "ஸௌம்யா-ऽஸௌம்யைர்ஜக₃த்₃ரூபைஸ்த்வயைதத்₃தே₃வி பூரிதம்" இதி தத்ரைவ விஸ்ருதத்வாத் ஏவமுபபாத₃நாத் உப₄யோர்வ்ய-ஶரீரவிஶேஷைர்வ்யாப்திரித்யவதா₄ர்யதே। தேஷு ஸர்வேஷு ஶரீரேஷு ஸௌப₄ரிப்ரமுக₂வத் கு₃ணத்₃வாரா வ்யாப்திரித்-யுபபத்தே: ந க: [illegible] ஸூத்ரிதம் சைதத்- "கு₃ணாத்₃வாऽऽலோகவத்" இதி। யச்ச த்₃விதீயோ ஹேது:, ஶோபயுபரஸ்மிந் [illegible] ஸ்வேதரஸகலபதா₃ர்த்தே₂ஶ்வர-த்வஸ்யைவ புருஷாந்யத்வஸாத₄கத்வாத். அந்யதா₂ கதிபயைஶ்வர்யமாத்ரேண புருஷாந்யத்வே ஸர்வேஷாம் முக்தாநாம் ஐஶ்வர்யாபத்தே: ந ஹி ஸ்வஶரீரமாத்ரவ்யாப்யவ்யா-ப்ருதீஶ்வர: கஶ்சித் அஸ்தி இத்யாதி₃யும், ஶாந்தாநந்தேத்யாதி₃-ஶ்லோகோக்தம் ச என்னும் ஏதத்₃வ்யாக்₂யாநத்திலே - 'தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்திலுங்காட்டில் ப்ரியதமமாயிருக்கக்-கடவதாய், மூர்த்தம் ப₃ரஹ்ம என்னும் பெயரையுடைத்தான

தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹம் தொடக்கமான அவனுடைய நாநாவிக்₃ரஹங்களுடைய அவனுக்கு அநுரூபமான அவ்வவ விக்₃ரஹங்களாலே ஸர்வகாலமும் ஆலிங்க₃நம் பண்ணிநிற்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது என்றும், "அர்த்தோ₂ விஷ்ணுரியம் வாணீ" என்று தொடங்கி அத்₄யாயஶேஷத்தாலே இவளுடைய விக்₃ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஏக₃த்₃வ்யாபத்திப்ரகாரத்தைச்சொல்லி உபபாதி₃க்கையாலும், ஸர்வ பதா₃ர்த்த₂த்துக்கு விக்₃ரஹவ்யாப்தியே அர்த்த₂மென்னக்கூடாமையாலே, அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறதாகில் - "தே₃வதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா ப₄க₃வாந் ஹரி: । ஸ்த்ரீநாமா ஸ்ரீஶ்ச மைத்ரேய நாநயோர்வித்₃யதே பரம்" புல்லிங்க₃பதா₃ர்த்த₂வாச்யமானவை ப₄க₃வத்₃ரூபம், ஸ்த்ரீலிங்க₃பதா₃ர்த்த₂மானவை ஸ்ரீஸ்வரூபமென்று பிரித்துச்சொல்லக்கூடாது என்றும் - இப்போ அர்த்த₂ங்களை ப்ரமாணஸித்₃த₄முமன்றியிலே ஸம்ப்ரதா₃யஸித்₃த₄முமன்றியிலே, ஸத்தர்க்கமுமன்றியிலேயிருக்க யாவர் சிலர் ரஹஸ்யரூபேண உபதே₃ஶித்து ஐக₃த்தை ஸ்தா₂பிப்பிக்கிறார்கள் அவர்கள் ஸகலஸித₃ஸித₃வஸ்துவிலக்ஷணமாய், நிகி₂லஜக₃த்₃காரணமாய், நிரஸ்தஸமஸ்தஸாம்யாதி₄கவஸ்துவாய், நாராயணஶப்₃த₃வாச்யமான பரப்₃ரஹ்மமே ஸகலவேதா₃ந்தவேத்₃யமென்று ப்₃ரஹ்மமீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரந்யாயத்தாலே அறுதியிடுமவர்களாய் வேத₃வித₃க்₃ரேஸராருடைய நினைவைப் பின்செல்லுகைக்கடவ நம்மாசார்யர்களாலே அங்கீ₃கரிக்கப்பட்டாரொன்றுமே நம்மாலும் ஆத₃ரிக்கப்பட்டார் என்றும் நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார் ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமாய்க் கொண்டு வ்யாபிக்குமென்கிற பக்ஷம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற் சொல்லுகிற ஸ்வவிபூ₄திபே₄த₃த்தாலேயாதல், ஸ்வரூபநிரூபகத்வநிப₃ந்த₄நமான அப்ருத₂க்₃பா₄வத்தாலேயாமித்தனையல்லது ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தோபாதி ஸ்வரூபத்திலுடைய பரமமஹத்வத்தாலாக மாட்டாது அப்படியாமாகில் ஈஶ்வரத்₃வித்வாதி₃களாகிற தோ₃ஷங்களுண்டாம் இவளுடைய பத்நீத்வஶ்ருதியோடும் ஈஶ்வரனுடைய ஏகத்வஶ்ருதியோடும் விரோதி₄க்குமாகையாலே ஸ்ரிய பதித்வநிருப த-

மான ஸ்வரூபமே வ்யாபகமென்றதாயிற்று என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - அதிலைகரியான வகையிக்கும வஸ்துஸ்வரூபாந்தராபத்தியாதி போலே நிரூபகதயாபிந்நரூ-மான ஸ்வரூபாந்தர்ப்பாவமுண்டானதாகையாலே என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தார் அத்வைத-பேதாபேத பக்ஷங்களில் விருத்தாம்ஸமுபேக்ஷித்த ரூ-மான ஸ்வரூபத்துடைய அசுத்தாஷ்ட நாமகத்தினைக் கொள்ளா-மையாலே அது அஸம்பாதிப்பதி. அதோ ஜீவத்வே பர-மாத்மா ஸ்வரூபவிபூதிரேவ பரிஸ்வரூபாரூபயாமி, என்றதும் "வாஸனாத் வாஸுதேவஸ்ய வாஸிதம் தே ஜகத்த்ரயம்", "ந்ரைலோக்யம் ஸமாஸ்திதே" இத்யாதி, ஸ்ருதிவிருத்தம் ஜீவத்வபரயுக்தமான அணுத்வம் அவர்ஜநீயமாகையாலும். இவனுடைய விபூத்யபரமாணங்களை அருவருந்து கொள்ளாதாகையாலும். வ்யாபகனுக்கு பரதி-வஸ்துபூர்ணத்வமாவது ஒரொரு உபாத்யவச்சிந்நபர-தேஸமே ஸர்வத்ரத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸக்தியை-யுடைத்தாயிருக்கை என்று கல்பிக்கைக்கும் ப்ரமாணமில்லை ஸ்ருதி வாக்யத்தோறும் பூர்ணமாக வ்யாபிக்கைகாரணமை-யாலே இவனுக்கிது கொள்ளில் பரஸ்பரவ்யாப்திக்கு விரோத-பரஸ்பரவ்யாப்தியில்லை இதை அசுத்தாஷ்டநாமத்தியால் நிர்வ-ஹிக்கில் விருத்தாஸமுச்சயம் கொள்ளும் பக்ஷத்தின் படியாகாதாப்போலவும் வேதமே ப்ரமாணமென்கிற-விடத்தில் ஸர்வப்ரமாணீகமின்றியிலே அபௌருஷேயத்வாதி-பேதமுண்டானதையாலும் தேஹாத்மாபிமானம் என்கிற-விடத்தில் பக்ஷபேதத்வாதி பேதமுண்டானதையாலும். பரபக்ஷத்தின்படியாகை என்னில் ஸர்வருடைய அந்தர்-வ்யாப்தி பரிவ்யாப்திகளில் அசுத்தாஷ்டநாமத்தியாலே பரபக்ஷத்தின்படியாகாதென்று கைக்கொள்ளுகை.

இதி ரஹஸ்யவிவேகே ஸ்ரீவிபூத்யவதாரணம் நாம த்விதீயோ விவேக: ஸமாப்த:

அத₂ பூர்வபக்ஷ:
ஶரணவசஸ: ஸாத₄நமிதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்துமூன்றாமதி₄காரத்திலே - ஸித்₃தோ₄பாயத்தைப்பற்றி வரும் சங்கைகளும், அவற்றின் பரிஹாரங்களும் சொல்லுகிறோம். அநாதி₃காலம் அநாத₃ரித்த ஈஶ்வரன் இன்று ஒருத்தனை ஆத₃ரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்ய-மாத்ரத்தாலேயன்றோ? இங்ஙனன்றாகில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப்-புறம் போகப்புணர்த்தது என்செய்வான்" என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பம் செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் "சூழ்விசும்பணி முகில் தூர்யம் முழக்கின" இதொழிய வேறொரு உத்தரம் அருளிச்செய்ததுண்டோ? ஆகையால் நாமொரு உபாயா-நுஷ்டானம் பண்ணுகை என்னென்பது. "நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை" என்கிறபடியே "அருள் புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்த"வன் தானே ரக்ஷித்தபோது காணுமத்தனையன்றோ என்று சிலர் கலங்குவர்கள். இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி - ஈஶ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனே-யாகிலும், வைஷம்யநைர்க்ருண்யமாகிற தோ₃ஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன்பக்கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தை-யுண்டாக்கி அத்தை அவலம்பி₃த்துத்தான் ரக்ஷிக்கும் இவ்வர்த்த₂த்தை. "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேன் என்ன, திருமால்வந்து என் நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இப்படியாலும், "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கும் மூலமான வசநங்களுக்கும் நிர்வாஹமே-தென்னில் - அது சொல்லுகிறோம் - ஈஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினுடைய பராதீ₄நத்வத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜபூ₄தங்களான விஶேஷ-காரணங்களை அநாத₃ரித்துப்பண்டென்னைப் பராங்முக₂னாக்கு-கைக்கும், இவற்றுக்கு வ்யாஜபூ₄தங்களான விஶேஷகாரணங்-களை ஆத₃ரித்து இன்றென்னை அபி₄முக₂னாக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதா₄ந-காரணம் கண்டிலேன்.

எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வதுச்சரிதவத்துக்களை நீ கண்டதுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணுமென்ன, ஈச்வரன் நிருத்தரனாயிருக்கிறவிருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருபைகளினுடைய பராதீ₄ந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடுகிறார். இதனால் இச்சேதநனை விஷயீகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா₄நகாரணம் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் பரவசானுராநாதி₃யான ஸ்வானுராநாதிலக்ஷணம் இவனை போ₄கோ₃பகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதா₄நகாரணம் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாபா₄விககாருண்யம்; இதுக்கு ப்ரதிப₃ந்த₄கமான ஈச்வரநிக்₃ரஹத்தை சமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று பேர் பெற்றது - இவனுடைய ஸுக்ருதவிசேஷாகாரக்ருபையடியாக வந்த வஶீகரணவிசேஷங்கள் என்று ஈச்வரனுடைய ஸ்வபா₄வத்தையும் ஸம்க்ஷேபமாநந்த₃க்ருடங்களில்லாமையையும் ப₃ந்த₄மோக்ஷாதி₃வ்யவஸ்தை₂யையும் ப்ரமாணப்ரதிநியதமானபடியே அநுஸந்தி₄த்து ஸ்வதந்த்ரனுடைய க்ருபையிலேயூன்றிய போரவுடுக்கும் என்று கருத்து என்றும். நவமாதி₄காரத்திலே முக்தரானவர் - சாஸ்த்ரசோதி₃தங்களான உபாயவிசேஷங்களைஅநுஷ்டான ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தாலே அத்யந்தநிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய் என்றும். ப்ரதா₄நவிரோதி₄க்குச் செய்யும் பரிஹாரத்தை, "தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்ச₂ரணாக₃திரேவ" என்று க₃த்₃யவல்லியில் வஶீகார்யப்ரமாணங்களை வருத்தவிடத்தில் பா₄ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார் என்றும், இருபத்து மூன்றாம் அதி₄காரத்திலே க்ருபாவிசிஷ்டனான ஈச்வரன் "க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்₃தோ₄பாயம்; இவனுக்கு ப்ரஸாத₃நங்களான ப₄க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்₄யோபாயங்கள் ஒரதி₄காரிவிசேஷத்துக்கு கர்த்தவ்யமாக "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று விதி₄க்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை அதி₄காரிவிசேஷணமென்று சிலர் சொன்னவிடம் அதி₄காரிவிசேஷணத்துக்குச்சொல்லும் லக்ஷணத்தோடு சேராமையாலே அதிவாத₃ம் இங்ஙனல்லாதபோது, ஈச்வரன் உபாயமாய் நிற்க, உபாஸநாதி₃சாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களும் அதி₄காரிவிசேஷணங்களாம் ஆகையாலே ப்ரபத்தியுங்கூட உபாயமன்றென்று

சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதும் ஸித்தோபாயத்தினுடைய பாரதந்த்ர்யமாகவித்தனை அது பரதந்த்ரமான படி பரவாதங்களாலே. ப்ரதிபந்தகமான நிக்ரஹமும ஶமித்தால் ஸ்வாபாவிகாநுபவத்துக்கு ப்ரயோஜகமாகையாலே என்றும், ஸித்தோபாயம பரதந்த்ரமேயாகிலும், தத்வஸீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு "இன்றென்னை" இத்யாதி பூர்வாசார்யவாக்யவிரோதம் இல்லை என்றும். இப்படி ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யஸாஹாகாருண்யங்களடியாகவரும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொன்னோம ஸம்பந்தவிசேஷமடியாகவரும கலக்கத்துக்கு பரிஹாரம சொல்லுகிறோம என்றும். இவையெல்லாம் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்துமோ என்று சிலர் ஸித்தோபாயமுகத்தாலே ஸாத்யோபாயங்களைத அழிக்கப்பார்ப்பர்கள் அவர்களை விலக்கும்படி - பரமரிஷிகளும் ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளும். விஸ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்தநாத்மநிக்ஷேபாதிகளைத்தாங்களும் அநுஷ்டித்து. இதுக்கு ஶாஸ்த்ரங்களை முதலாகப் பிடித்துக்கொண்டு உபதேசபரம்பரையும் நடத்திப் போருகையாலே சேஷித்வாதிஸம்பந்தம நித்யமேயாகிலும் கர்மவான்களான ஜீவர்கள்விஷயத்தில் ஈஸ்வரன் ஒரு ஸாத்யோபாயவிசேஷத்தை முன்னிட்டல்லது ரக்ஷியான் என்று ஶாஸ்த்ரம சொல்லுகையாலே ஶாஸ்த்ரநிஷ்டருக்கு பரிக்ரஹிக்கவேணும என்றும் தன்னை ஈஸ்வரன் ரக்ஷிக்கும்போது ஸம்பந்தத்தோடு விலக்காமையே வேண்டுவதென்னில். அதுவும் அநுபபந்நம் என்றும் இருபத்தேழாமதிகாரத்தில். ஸாத்யோபாயவிசேஷத்தாலே வஸீகார்யமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிற ஸித்தோபாயம என்றும், புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸாத்யோபாயமும ப்ரந்யாஸபர்யந்தமாக அகிஞ்சநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் என்றும். உபாயப்ரகாரம் வஸீகரணவிசேஷம என்றும். அகிஞ்சநனான அதிகாரிக்கு யதாவிதிரக்ஷாபேக்ஷாபூர்வகப்ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாத ஸித்தோபாயத்தை

"மாமேகம்" என்று காட்டி அதினாலே ஸ்வீகாரார்த்த₂மான ஸாத்₄யோபாயத்தை "சரணம் வ்ரஜ" என்று விதி₄யாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதி₄க்கிற ப்ரபத்திரூபவித்₄யைக்கு சரண்யப்ரஸாத₃நமாகச்சோதி₃தத்வத்தாலே வருகிற உபாயத்வமும் ப₄க்தியோடு துல்யம் என்னும் இருபத்தொன்பதாமதி₄காரத்திலே "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே" என்றும், "இசைவித்தென்னை உன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபாயபூ₄தனான அவன்செயலாகச்செய்கிற ஸ்வீகாரமாத்ரத்தை அவனுடைய ஏக உபாயமாக என்னுமவை உசிதமன்றென்று ஏகவட₃க₃தாத்பர்யம். இப்படி ஸித்₃தோ₄பாயத்தைப் பற்ற ஸாத்₄யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய் ப்ரதா₄நமின்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப்பற்ற ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்₃தோ₄பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம், அசித்₃வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யக்ருத்யம், சித்தஸமாதா₄நம், அதி₄காரிவிசேஷணம் என்று இப்படிப்பட்டவைகளிலே அதிவாத₃ம் பண்ணினார்கள். இவைதம்மில் ஸிரோக்தியைக் கொண்டு இவைதானே அர்த்த₂மென்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவை எல்லாம் "சரணம் வ்ரஜ" என்கிற பத₃த்துக்கு ஸ்வாரஸ்யங்களாம். அதி₄ப்ரஸங்கா₃தி₃தோ₃ஷங்களுமுண்டு. அதெங்ஙனேயென்னில் ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமாத்ரமென்றாலும் ஸித்₃தோ₄பாயப்ரதிபத்திமாத்ரமென்றாலும், அது ஜ்ஞாநமாத்ரமுமாகில் விதி₄விஷயமாகமாட்டாது. அவித்₃யாநிவ்ருத்தியாலே மோக்ஷமென்பாருக்கு உபாஸநாதி₃விதி₄விரோத₄ம் பா₄ஷ்யாதி₃ஸித்₃த₄ம். தத்வஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்குப் பின்பு கர்த்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில் ப்ரபத்தியினுடைய விதி₄வாக்ஷ்யமாணாநுஷ்டா₂நவாக்யங்களை சொல்லுகிறபடியே இதன் ஸ்வரூபமங்கீ₃கரிக்கவேணும். ஸித்₃தோ₄பாயஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் — ஸித்₃தோ₄பாயத்தையறிந்து அது தனக்கு காரியகரமாம்படி பண்ணுகிற விதி₄ப்ராப்தப்ரார்த்த₂நாபூர்வகப₄ரந்யாஸரூபாதி₄காரிக்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம். அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காதமாத்ரமானால் சேதநனை ஈச்வரனை இவன் முன்பு பரப₄ரனாய விலக்கினாகில், ஈச்வரனுடைய ஈச்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபரா-

த்தாலே நிக்ரஹத்தை உண்டாக்கி விலக்கிறானாகில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாதநமேயாக வேணும் ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தாலே விலக்கிறானென்னில் - நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளிலும், வ்யாப்ரிக்க யோக்யனாயிருக்கிற ஜாக்ரத்தசையிலும் விலக்காதேயிருக்கும்போதும் ஈஸ்வரன் மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ண ப்ரஸங்கிக்கும் அநுமதிமாத்ரமென்னில். அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம் அசித்வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் ப்ரதி-கூலதையில்லாமையுண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீய-தைக்கு உறுப்பாகாது சைதந்யக்ருத்யமென்னில், உபாஸநாதி-களும் மற்றுமுள்ள சேதநக்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்ய-க்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொரு வாசி சொல்லிற்றாகாது சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விலக்கிக்கில் உபதேசா-திகளை வேண்டாதொழியும் பலாநுபயுக்தசித்தலமாதரு-மாத்ரமேயென்னில். தத்தத் ருச்யநுரூபமாக ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடும் "வ்ரஜ" என்று விதேயமாய், பலத்தகாமநாதிக-ளன்றிக்கேயிருக்கிறவித்தை அதிகாரிவிசேஷணமென்ன-வொண்ணாது கர்த்தவ்யமாக விதிக்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதி-களையும் இப்படிக்கண்ணழிக்கலாம் அப்போதும். இம்-முகங்களாலே உபாஸநாதிகளிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்திசொல்ல நினைத்தது நிலைக்காது ஸ்வா-விஷயஸ்வீகாரவிசிஷ்டமாயக்கொண்டு ப்ரபத்யமாகா-நிற்கச்செய்தே இஸ்ஸித்தோபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று புத்திபண்ணவேணுமென்னில், இது த்ருஷ்டவித்போலே ஆரோபிதமாதல் ஸ்வவசநவிருத்தமாத-லாம் ஆகையால் ஈஸ்வரன் ப்ரஸாதநீயனுடைய ப்ரதாநமான ஸித்தோபாயம், பக்திப்ரபத்திகளிரண்டும் ப்ரஸாதநங்க-ளாயக்கொண்டு ப்ரதாநமல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள் இவையிரண்டத்தொன்றிலே யதாதிகாரம் நிலையாகக் கடவது என்றும். இப்படி பக்த்யாதிகள்போலே ஶரணாகதி-தர்மமும் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்படுகையாலே தன்னால்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈஸ்வரனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே என்கிற பிள்ளான்

வார்த்தைக்கு ப₄க்திப்ரபத்த்யாதி₃களெல்லாம் அவனால் வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய பராதீ₄நகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம்

அந்யவிஶ்வாஸவிச்₂ர்த்த₂ம் ப₄க்த்யுபாயவிதி₄ம் ஸதா₃ ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷுவிஶ்வாஸம் ஆத₄த்தே முகு₂பேத₃த₃: மத்₄யே பஹுதபாத்ரஸ்த₂தீர்த்த₂த்₃ருஷ்டாந்தவர்ணநம் அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி ப₄க்திவத் ஆகையால் "ப்ரஸீத₃ மத்₃வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" இத்யாதி₃கள், முன்பு தான் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு க்ஷமைகொள்ளுகிற படியென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் அஹங்காரஸ்பர்ஶாதி₃-ஶங்கையைப் பற்றவாமத்தனையல்லது யதா₂ஶாஸ்த்ரமநுஷ்-டி₂த்த ப்ரபத்தி அபராத₄மாய அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளுகிற படியன்று. அப்படியாகில், "பிதாமஹம் நாத₂முநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத₃" என்கிற பூர்வாசார்யபுரஸ்காராதி₃களும் தான் செய்கிறதாகையாலே அதுக்கு க்ஷமை கொள்ளவேண்டி அநுஸந்தே₄யமாம். இது ஸ்வபரநிர்வாஹமாகில், அது போலே முன்பு பண்ணின ப்ரபத₃நமும் ஸ்வபரநிர்வாஹ-மென்னலாம். இங்குச்சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியும் அபராத₄மாயறுகை-யாலே பூர்வர்களை முன்னிடவொண்ணாதொழியும் என்றும், புநப்ரபத₃நம் பண்ணவொண்ணாமையும் ப்ரஸக்தமாம். இவ்-விடத்திலே சிலர் – "ஸக்ருத்₃" இத்யாதி₃விதி₄களை அநுவாத₃ங்க-ளாக்கி "யோ(அ)ந்யதா₂ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா₂ ப்ரதி-பத்₃யதே கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா", "யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி₃ ஸ்தி₂த: தேந சேத₃விவாத₃ஸ்தே மா க₃ங்கா₃ம் மா குரூந் க₃ம:", "ஆத்மதா₃ஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபா₄வம் ச ஸதா₃ ஸ்மர" இத்யாதி₃களில் தாத்பர்யக₃திகளையும் பராமர்ஶியாதே இவற்றைக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரஜந்யஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாந-மொழிய வேறு முமுக்ஷுக்கு அநுஷ்டே₂யமாய் இருப்பதொரு உபாயமில்லை என்பார்கள். இது ப₄க்திப்ரபத்த்யாதி₃விதி₄-ஸ்வாரஸ்யவிருத்₃த₄ம் என்றும், இங்ஙனல்லாத போது புநப்ரபத்திவிதா₄யகஶாஸ்த்ரமும், அப்படிகளுக்கு ஶிஷ்டா-

நுஷ்டாநமும பூர்வஸம்ப்ரதாயமும் விரோதிக்கும் என்றும். இருபத்துநாலாமதிகாரத்திலே உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவர்கள இதுவும் ப்ரபத்தியை ஸ்துதிக்கைக்காக அதிவாதம பண்ணினார்களாமித்தனை என்கையென்னில். நித்ய-மான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இவை நாஶகங்களாய்க்கொண்டு ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னவொண்ணாது என்றும். மோக்ஷப்ரதிகூலங்களான ராக,த்,வேஷாதிகளாலே வந்த காம்யநிஷித்தங்கள்போலே ப,ந்த,கங்களல்லாமையாலும், மோக்ஷார்த்திதனக்கே விதிக்கையாலும உபாஸநாதிக-ளுக்கு ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே அநர்த்த,ாவஹத்வரூபமான ஸ்வரூபவிரோத,ம சொல்லவொண்ணாது ஆகையால், ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஶகத்வா-ஸம்பா,விதத்வாநர்த்த,ாவஹத்வங்களில்லாமையாலே ஒரு படியாலும ஸ்வரூபவிரோத,ப்ரஸங்க,மில்லை என்றும, உபாஸநாதிகள் அஹங்காராதிக,ர்ப்ப,ங்களென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச் செய்தே ஆரோபித்தார்களித்தனை என்றும. அபி,சாராதிகளை விதி,த்த படியிலே ஶாஸ்த்ர-ப்ரரோசநாதிகளில் அபி,ஸந்தி,யாலே அதி,காரவிஶேஷத்திலே உபாஸநாதிகளை விதி,த்ததித்தனையன்றோ! முமுக்ஷுவுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் ஏகமாகையாலே ப்ராப்யாநுரூபமான உபாயம ஸர்வேஶ்வரனொருவனுமேயாகையாலன்றோ? - “அத,பாதகபீ,தஸ்த்வம ஸர்வபா,வேந பா,ரத | விமுக்தாந்ய-ஸமாரம்போ,ா நாராயணபரோ ப,வ” என்று த,ர்மதே,வதை தன் புத்ரனுக்கு உபாஸநாதிகளை ப்ராப்யவிரோதிக-ளென்று நினைத்து நிந்தித்ததென்னில். அதுவும் அத்யந்தா-நுபபந்நம என்றும. “அத,பாதகபீ,தஸ்த்வம்” என்கிற விடத்திலும் பாதகபத,த்தாலே உபாஸநாதிகளை நிந்திக்கிற (நினைக்கிற) தென்கைக்கும ப்ரமாணமில்லை ஆகையால் முமுக்ஷுவுக்கு விஹிதங்களாகையாலே ப,க்திப்ரபத்திக-ளிரண்டும் யதா,தி,காரம் பரிக்,ராஹ்யங்கள என்றும, இவை “அகிஞ்சநோநந்யக,தி ” என்றிருக்குமதிகாரிக்கு ஸ்வாதி,காரவிருத்தங்களென்ன ப்ராப்தம் இவ்வதி,கார-விரோத,மறியாதே உபாஸநாதிகளிலே ப்ரவர்த்திக்குமவனைப

பற்ற "நரஸ்ய பு3த்3தி4தௌ3ர்ப3ல்யாத் உபாயாந்தர-மிஷ்யதே" என்றதும் என்றும். இப்படி இவ்வுபாயத்தின் அதி4காரத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் பரிஹரித்தோம். இனிமேல் பரிகரங்களில் வரும் வ்யாமோ-ஹம் பரிஹரிக்கிறோம். இவ்வுபாயத்துக்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பா-தி3கள் வேணுமோ? "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த:" என்றும், "மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந । தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றும், "யதி3 வா ராவண: ஸ்வயம்" என்றும் சொல்லுகிற "ஶ்ரீபூர்ணமபி வதஸ்யேனை ஶரண்யன் ஶரணாக3தனுடைய தோ3ஷங்களைப் பார்க்குமோ? "அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷ-லோகஶரண்ய" என்றன்றோ பூர்வர்கள் பாசுரம். ஆகையால் இவை ஸம்பா4விதஸ்வபா4வங்களாமித்தனை-யன்றோ என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு - ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில் ஆநுகூல்யாதி3கள் அநுவர்த்தியா-தொழியிலும், பரதிஸமாதா4னம் பிறந்து ப்ரபத்திப2லமும் குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாம். இங்ஙனல்லாதபோது "ஷட்3விதா4 ஶரணாக3தி:" என்றும், "ந்யாஸ: பஞ்சாங்க3ஸம்யுத:" என்றும், "ஸ்வாங்கை3: பஞ்சபி4ராவ்ருதாம்" என்றும், அங்க3ஸங்கி3களை விப4ஜித்-துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்3த4ம் என்றும், இருபத்தெட்டாமதி4காரத்திலே - ஸ்ரீமானான நாரா-யணன் திருவடிகளிலே அங்க3பஞ்சகஸம்பந்நமான ஆத்ம-ரக்ஷாப4ரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்3வயத்தின் திரண்ட பொருள். இங்ஙனல்லாதபோது ப4க்திரூப-மோக்ஷோபாயங்களை விதி4க்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷ:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:

ந ஶரணவசனம் ஸாத நந்த்3யே ப்ரமாணம்

ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தில் ப்ரமாணமில்லை (உபாயமென்கை

பரமாணவிருந்து.மாம) எங்ஙனேயென்னில் "இன்றென்னைப பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டுக்கு - அநாதி₃காலம் ஈஶ்வரன் சேதநனை க்ருபை பண்ணாமைக்கு பரத₄ாநஹேது ஈஶ்வர-ஸ்வாதந்த்ர்யமென்றும், அபரத₄ாநஹேது ஆஜ்ஞாதிலங்க₄ந-மென்றும், இவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு அபரத₄ாநஹேது பரபத்தி என்றும், தாத்பர்யம் கல்பிக்கைக்கு பரமாணமில்லை பரத்யுத - நிர்ஹேதுகத்வமே இதுக்கு தாத்பர்யமென்கைக்கு பரமாணங்களு(மு)ண்டு "ஸ்வகர்மபி₄ ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப₄ராமயமானே" என்கையாலும், "முன்செய்த முழுவினை-யால்", "யானேயென்னையறியகிலாதே" என்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச்செய்கையாலும் அநாதி₃காலமிழவுக்கடி கர்மம் "ஜீவே து₃ஷ்க₂ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுப-ஜாயதே", "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்", "நான்யேன புருஷகாரேண" புருஷகாரமும் மிகையாம்படியிறே யவன் படி "செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்னுமவனிறே

(நசாப்யந்யேந ஹேதுநா) உபாயாந்தரத்தாலன்று (கேவலம் ஸ்வேச்ச₂யா) அபரத₄ாநஹேதுவுமில்லை (ஏவ) இப்படியே இதில் ஸம்ஶயலேஶமுமில்லை (அதும் ப்ரேக்ஷ) "அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா| விஷ்ணவாயதநஸ்த₂பஸ்ய தஸ்யைதத்₃பு₄ஜ்யதே ப₂லம்", "மாதவனென்றதே கொண்டு", "என்னுள் புகுந்திருந்து", "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" இத்யாதி₃ப்படியே வைஷம்யநைர்க₄்ருண்யபரிஹாரார்த₂மாக யாத்₃ருச்சி₂க-பராஸங்கி₃கஸாக்ருதவிஶேஷங்களை கல்பித்து கடாக்ஷிப்பன் (ஸுஹ்ருத்₃) அதி₄காரிநியமமில்லை. (கதா₂சந) காலநியமமில்லை என்றித்யாதி₃ப்படியே பரமாணங்களுண்டாகையாலே இன்று பேற்றுக்கடி க்ருபையேயாகையால் இதுக்கு வஶீகர-ணோபாயம் ஸாத₄கமன்று என்றித்யாதி₃யும், "ஸைவ தஸ்யாபி வஶீகரணம் ப₄வதி" என்று ஶரணாக₃தியை தச்சே₂ஷதாபரதிபத்தியென்று அதி₄காரிவிஶேஷணமாக ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப₄ட்டர் விவரித்தருளினார்

(ப₄ாஷ்யகாரரும ப₄ாஷ்யத்திலே ப₄க்தியை, "ஸ்வாஜ்ஞாநநிவ்ருத்திர்வ்யவஸாய நிவ்ருத்திமாத்ரேண" இத்யாதி₃யாலே அதி₄கார்யவிஶேஷணமாக அருளிச்செய்தார்) ஆகையால் ஆழ்வார் தி₃வ்யஸூக்திவிரோத₄மும ப₄ாஷ்யகாரர் தி₃வ்யஸூக்திவிரோத₄மும் ஶ்ருதப்ரகாஶிகைப₄ட்டர் தி₃வ்யஸூக்திவிரோத₄மும, வசீகரணோபாயம ஆர்த₂மாகக் கல்பிக்கிற விடமெங்கும ஸூ₂ர்வாரம ஸமந்வயாதி₄கரணத்திலே ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே ப₄ட்டர் ஶேஷஶேஷிப₄ாவரூபஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநத்தாலே சேதநேஶ்வரர்கள் ஸங்க₃தராகிறார்கள் - த்₃ருஷ்டாந்தமாக "தாவுபௌ ஸங்க₃ச்சேதே" என்று பூர்வம் அவிஜ்ஞாதஸம்ப₃ந்த₄ராயிருக்கிற ராஜபுத்ரர்கள் ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநாநந்தரம ஸங்க₃தராவர்களென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமே போருமென்கிறத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார் ஶ்ருதிகளுடைய தாத்பர்யஜ்ஞரான ப₄ாஷ்யகாரர் க₃த்₃யத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு ஸ்மரணம பண்ணியருளினார் என்றும் பிள்ளை முதலானோர் வ்யாக்₂யாநம பண்ணியருளினார்கள்

{ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற நமஸ்ஸிலே ஸ்வரக்ஷணார்த்த₂மான ஸாத்₄யோபாயத்தை ஆர்த்த₂மாகச்சொல்லுகை அஸங்க₃தம் அகிஞ்சநனுடைய அதி₄காரிக்கு ப₄ரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றபேக்ஷையில்லாத ஸித்₃தோ₄பாயத்தை "மாமேகம்" என்று காட்டி அவனுடைய வசீகரணார்த்த₂மான ஸாத்₄யோபாயத்தை "ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதி₄க்கையாலே காட்டுகிறதென்கையும ஏக ஶப்₃த₃ஸ்வாரஸ்யவிருத்₃த₄ம ப₄ாஷ்யகாரரும பதினெட்டு பர்யாயம திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கலிலே எழுந்தருளி மாஸோபவாஸம் பண்ணி துறவுகொண்டு பெற்ற அர்த்த₂த்துக்கு விருத்₃த₄மாகையாலே ஸம்ப்ரதா₃யவிருத்₃த₄ம்

"ஶரணம வ்ரஜ" என்று சோதி₃தத்வத்தால் வருகிற அதிலுடைய ஸாத்₄யத்வம "ஏக" ஶப்₃த₃த்தாலே அபோதி₃தம "என் உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்-அதுவும அவனதின்னருளே"

என்கிறவிடத்தில் - இருந்துணைகையும், "இசைவித்தென்னை" என்கிறவிசைவுமே அவனுடைய அருளின் கார்யமானவையாலே அவ்வருளுக்கு அபராதநமாகவும் காரணமன்றிறே பா₄ஷ்யகாரர் திருவாய்மொழியைக்கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கவிடுவரே அப்படிப்பட்டவர் "ஆறெனக்கு நின்பாதமே", "கழல்களவையே சரணாக", "நாகணைமிசைநம்பிரான் சரணே சரண்", "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்கிறவித்யாதி, ஆழ்வார்பாசுரத்துக்கு விருத்₃த₄மாக ப்ரபத்தியை அபராதநவீகரணோபாயமாகவும் திருவுள்ளம் பற்றாரிறே அப்படிப்பட்டவர் வஶீகரணோபாயமென்றால் அதுக்குக் கருத்து, குத்₃ருஷ்டிகளுக்கு ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாமையிறே உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநத்தை பா₄ஷ்யத்திலே அருளிச்செய்ததுக்குக்கருத்து - அதுவே க₃த்₃யவ்யாக்₂யாநத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார் பா₄ஷ்யகாரர் தாம் ஸ்வீகாரத்தில் அநுபாயத்வமாகிற "ஏக"ஶப்₃த₃தாத்பர்யத்தை அருளப்பட்டிறே பெற்றது ஆகையால் அதுவேயிறே இவர்க்குத் திருவுள்ளம் அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்துக்கு விருத்₃த₄மாக "ஏக"ஶப்₃த₃தாத்பர்யகல்பநம் அத்யந்தஸாஹஸகார்யமாமத்தனை) ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்₃தோ₄பாயப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரணமாத்ரம், அநுமதிமாத்ரம் அசித்₃வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம், சைதந்யகார்யம், சித்தஸமாதா₄நார்த்த₂ம், அதி₄காரிவிஶேஷணம் என்கை அதிவாத₃மாகிறதும். (ஸ்ரீவசந பூ₄ஷணத்தில் ஸித்₃தோ₄பாய ... [illegible] ...) "ஏஷ து வா அதிவத₃தி யஸ்ஸத்யேந அதிவத₃தி" என்றதும் விஹிதமான அதிவாத₃மிறே ஆகையால் இவைதானே அர்த்த₂மென்று அறுதியிட வேணும்

இவையெல்லாம் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதி₄க்கு அத்யந்தம் அநுகூலங்களிறே ப்ரமாணவிருத்₃த₄ங்களான அர்த்த₂ங்களுக்கேயிறே அதிப்ரஸங்கா₃தி₃தோ₃ஷங்கள் என்னது ஸம்ப₃ந்த₄ஜ்ஞாநமும், ஸித்₃தோ₄பாயப்ரதிபத்தியும் ஆசார்யோபதி₃ஷ்டமான திருமந்த்ரரூபவாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமுமாகலாம், தத்வஜ்ஞாநமுடையவ

[illegible]

ப்ரமாணுக்ரஹணம் இனிப்பண்ணுமென்றும், சித்த-
ஸமாதாநம் பரபக்த்யாதிகளிலே வேறுபடாது பரபக்தி பராத்ஞா-
ரூபமாய, காமனையிலே அந்தர்ப்பாவிக்கையாலே அதிகாரி-
விஶேஷணமென்னாதுட்க்கில் இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம்
தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தம் ப்ரபத்யமானையாகையாலும்
அநுயாத்ரூபேணத்வமுறாநும் ப்ரஸாதனையாகும், ப்ரபத்தி-
காமநாகார்யமாகையாலும் அதிகாரிவிஶேஷண-
மென்னலாம் ப்ரபத்பரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி-
ரூபமான உபாஸநத்துக்கு தந்நிவ்ருத்திரூபத்வம் துர்வசம்
ஆகையால், ஶேஷஶி சொல்லிலும் ஸித்தோபாயம்
இவன் ஸ்வீகரிக்கும் தனையில் இவனுக்கதிகாரார்த்தமாக
தத்ஸாபேக்ஷமொழிய கார்யகாலத்திலே நிரபேக்ஷமாகை-
யாலே ஸ்வீகாரநிரபேக்ஷமென்னும் நிர்வ ஆரோபமென்று
ஸ்வவசநவ்யுத்க்ரமமென்று அபரத்யாநமேறது ஸகலா-
ணமாயாலே அவையிரண்டத்தொன்றுலாகவுமொன்றுறது
எம்பெருமானுக்கு அபிமதவிஷயமாய அவர் பக்கலிலே
பழகைகட்டு, தந்நிஷ்டரான திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான் திருவயமேதிக்கு முகப்பாரதை, இல்லாதிருக்க
அமுதயதார்த்தம் யகப்ருமந்யாயமென்று - பக்தி
அநுபாயமென்றுல் பக்திஶாஸ்த்ரத்தில் அவிஶ்வாஸம்
வருமென்று தத்பரிஹாரார்த்தமாக "நாரணும் பக்தி-
தேசர் பயாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே" என்கிறபடியே
ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்கே ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸம் கார்ய-
மாகையாலே ஒரு ஶாஸ்த்ரத்திலும் அவிஶ்வாஸம் வாராது
மத்யேபஜநபாத்ரஸ்ததீர்த்தத்ருஷ்டாந்தவர்ணநம
பரபக்தியிலும் வருமென்றதுவும் ஸ்வீகாரோபாயம் என்ற
பக்ஷத்தில் வருமென்கையாலே இங்கும் "மத்ப்ரத்த-
மசிந்தயித்வா" என்று ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை நினைத்து
இப்படியிதே பரபக்தி பண்ணுகிறனென்று ஸ்வாமி திரு-
வுள்ளத்திலே கலக்கத்தை எண்ணி அதுக்கு க்ஷமை
கொள்ளுகிறதென்று தோற்றுகிறது. அல்லாத அநுஸந்தா-
னங்களை யக்கல்பித்து தந்நிப்ரந்தநமென்னை
பரமாசார்யர் திருவுள்ளக்கலக்கத்துக்கு ஹேதுவாம்
ஆசார்யபுரஸ்காரத்தாலே பரபத்நகர்த்தா தாமன்றிக்கே

ஆசார்யனுகையாலே அவனிடத்தில் அநுவர்த்தை,யில்லை.
"பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்"
ளுமாசார்யன் திருவுள்ளம் பூர்வவ்ருத்தத்தையெண்ணிக்
கலங்காமையாலே அவனிடத்திலும் அநுவர்த்தை,யில்லை
"அதுவுமவனதின்னருளே" என்கிறபடியன்றிக்கே ஆசார்ய-
னுகையாலே அவன் ப்ரஸாத கார்யமான ப்ரபத்தியை
அவனுக்கு ப்ரஸாத,ுநமென்னுமிடத்திலே ஆத்மாஶ்ரயமும்,
அந்யோந்யாஶ்ரயமும், அநவஸ்தை,யும் வரும் என்னவேண்
டியில்லை, ஸாத்,யோபாயம் தன்னையுண்டாக்குகிற ஸித்,தோ,
பாயத்தை ஸ்வீகரிக்கும்போது தானுண்டாகையாலே
ஆத்மாஶ்ரயம் ஸாத்,யோபாயம் ஸ்வீகாரத்தை அபேக்ஷிக்-
கையாலும், ஸ்வீகாரம் ஸாத்,யோபாயத்தை அபேக்ஷிக்-
கையாலும் அந்யோந்யாஶ்ரயம். ஸாத்,யோபாயமுண்டாகை-
யிலுக்கு ஸ்வீகாரத்துண்டாகவேணும், ஸாத்,யோபாயமாக-
த்தலும் ஸித்,தோ,பாயத்துக்கு உண்டான ஸாத்,யோபாயம்
ஸித்,தி,க்கவேணுமென்று சக்ரகம். இப்போது ஸாத்,யோ-
பாயமுண்டானது அவனருளாலே அந்தவருள அதுக்கு
முந்தின அருளாலே என்று அநவஸ்தை,யாம் ப்,ரஸங்க,-
ந்யாயத்தாலே அநவஸ்தை, தோ,ஷமாய அவன்வெள்ளில்.
மேல் ஸ்வீகாரபர்யவஸாநத்துக்கு ஸாத்,யோபாயபரம்-
பரையே ப்,ரமமாய் அநிர்மோக்ஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்
ப்ரத,மப்ரபத்திக்கு ஆரம்பம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு பூ
ர்வபக்ஷமும் வேண்டாவென்றது ஸ்வபக்ஷமொழிய பரபக்ஷ-
மானபடி என்னவேண்? தான் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஈஶ்வரனை
ஸ்வீகரித்தால், ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற ஆத்மாபஹாரம்
வருமென்று அது ஸாதாரணமன்று அவனேதடை அவிநாத,மே
பேரும், உபாயமுண்டான ஸ்வாபாவிகமாத்,ரு-
த்,தைத எப்போதும் நீரென்று சொல்லுகிற
"யாந்யத,ா ஸந்தம்", "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய" "
"ஆத்மதா,நமயம் ஶூரே ஸ்வாம்யம்" இத்யாதி,ப்ரமாணங்-
களுக்கு விருத்,தமான தாத்பர்யத்திலைதும் ஆசார்யானுஷ்-
டா,நம்பரத்,யங்களுக்கு விருத்,த,மாம் "ஸக்ருதே,வ
ப்ரபந்நாய", "ஸக்ருதே,வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த,", "ஸக்ருத்-
க்ருதோஞ்ஜலி" இத்யாதி,ப்ரமாணங்களுக்கு,ஸ்வாதக. ப்ராயஶ்சித்தி-

ரியம் ஸர்வ யத்புந: ஶரணம் வ்ரஜேத்" என்கிற விதிக்கு தாத்பர்யம் கொள்ளாதே புந:ப்ரபதநமாமென்னையும், விஷ்டாநுஷ்டாநஸம்பாதநமாயிருக்கும் ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பாதிகளையும் அங்கமென்னையும் ஸம்பாதித-ஸம்பாதநங்களான கிருத்தை ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் அநுவர்த்தி-யாதொழியிலும் பலம் குறைவற்றிருக்குமென்னையும், அங்கபூர்த்தியைப்படுத்துமான ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிற-தென்று த்வயத்தில் திரண்ட பொருள் என்னையும், ஜ்ஞா-னாலாபரதேபோது பக்திப்ரபத்திரூபோபாயங்களை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்தவ்யாகுலங்களாம் என்னை-யும் "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலயோ கிஞ்சநோ கதி: । த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: ॥ ஶரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவேऽஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம்" என்கிற வசனவாக்யமிருக்கும் அவதாரணத்தாலே, அவளைவொழிருதலென்றுக்கும் உபாயத்வமில்லையென்று கழிக்கையாலே, அங்கத்வம் சொல்லுகிற வசநங்களுக்கும் ஸம்பாதிதஸம்பாத(த்வ)த்திலே தாத்பர்யமாகக்கடவது. ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அநந்யஶரணத்வப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாதானே, உபாயாந்தரங்கள் அநந்யஶரணத்வத்துக்கு விருத்தங்கள் என்னைக்கும் ப்ரமாணமாயிருக்க, ப்ரமாண-மில்லையென்றும், அந்நாத ஸ்ம்ருதியென்றும், அந்யார்த்தமென்றும், அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோதம் சொல்லவொண்ணாது என்றும். "த்யஜேத்ஸர்வம் பவேத் ம்ருத்யு த்ர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் । மமேதி த்ர்யக்ஷரோ ம்ருத்யு ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம்" என்கிறபடியே அநந்யார்ஹஶேஷத்வாநந்யஶரண-த்வாநந்யபோக்யத்வஸ்வரூபஞானத்துக்குண்டாயிருக்க, அவற்றுக்கு ஸ்வரூபவிரோதப்ரஸங்கமில்லையென்றும், "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தேவதாவிஷயாந்தரம் । பக்த்யு-பாயம் ஸமம் க்ருஷ்ணப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதநம்" என்றும், "தேவதாந்தரபாத்ராதிபக்திக்ருஷ்ணைக்ய-ஹேதுஜா । ஸாம்யக்ருத் ப்ரணமைகாந்தீ ஜ்ஞேயோ ஸ்வாமீ புத்திமாந்" என்றும் வர்ஜநீயோபாயமென்று பக்தியை தேவதாந்தரவிஷயங்களோடொக்க ஸ்வரூபநாஶகங்களாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, ஒருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோத-

பரஸங்க₃மில்லை என்றும், அஹங்காரக₃ர்ப₄மென்று ஆரோபித்தார்களென்றும். "அத₂ பாதகபீ₄தஸ்த்வம்" என்கிற இடத்தில் பாதகமபத்தாலே உபாஸநாதி₃களை நினைக்கிற-தென்னைக்கும் த₄ர்மபுத்ரனுக்கும் த₄ர்மாநுஷ்டா₂நம் ஒழிய வேறு பாதகமில்லாமையே உபபந்நமாயிருக்க, அநுபபந்ந-மென்றும் "ஸர்வே பாபமநோதோ நிவர்த்தந்தே", "ஸர்வே பாபமாநு பரதூ₃யந்தே", "ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் புண்யத்தையும் பாபமபத்த-தாலே சொல்லாநிற்க, அப்படிச்சொல்லவுமில்லையென்றும், இவற்றுக்கு அநுபபந்ந ஜ்ஞாநவ்யாபிரோதித்வம் ஸர்வாத்ம-ஸாதா₄ரணமாயிருக்க, அதனைச்சிலரிடத்திலேயொதுக்கி அவற்றை நிதா₃நத்துக்கு விருத்த₃மென்றும் ப்ரமாணவிருத்த₃மாந்-த₃ங்களைச் சொல்லுகை அதிஸாஹஸம் ஸவிதாசரிதே "அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத் க்ருதம் மயா । விஷ்ணவாயதநே₂ஸ்ய தஸ்யைதத் பு₂ஷ்யதே ப₂லம் ॥ தத்₃ராஜாதிஸ்ம்ருதி: ஜந்ம மாநுஷ்யம் லோபதே₂ம் வபு: । யஸ்ய பதிர்வே ஸர்வாஸாம் கிமுத ஸ்ரத்₃த₄யா நாம் ॥" இத்யாதி₃.

ஸாங்கர்தோபாக்₂யாநே - "ஸக்ருதுஷ தஸ்ய மஹாபராஜிதோ । நிமித்தம் க₃த₃தோ மம । யேந தஸ்ய ப₄ஜாஜாஸ்யாஸ்ய ருஷே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று தொடங்கி இவ்வந்மஹேதது புறத்திண்ணையிலே கைவைக்கணவன் வந்து இருந்தானென்று சொல்லிற்று கா₃ருடே₃, ஸ்ரீரங்க₃மாஹாத்ம்யே - "ப₄த்₃ரே த்வயா ஸங்கு₄க்ருதம் ந கிஞ்சித் ஜாவித்₃யதே । த்தே த₃வாத₃ஸ்நமாந்தே த்வயா கல்பித ஸித்₃த₄ ஆஸீயத் ॥ விஷ்ணுப₄க்தோ நிவாஸார்த்த₂ம் ராத்ர்யாம் து தவ வேஸ்மநி । தத்ஸந்நிதா₄நப₃லத: தவ ஸாது₄ஸமாக₃ம: । ஸா ஜரி லை ப₄ஜநமஸிது₃ஷ ஸ்ரீமத்₃ரங்க₃புபாஸ்ரிதா । தத்ர தீர்த்தோ₂த₃கம் ஸ்ரீமத் ஸைத்த₃ம நாம ஸமாஸ்ரிதா । த₄ர்ம-ஞ்ஞநாத₄ர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்க₃மோப₄வத்" இத்யாதி₃. "நிர்ஹேதுகடாக்ஷேண மதீ₃யேந மஹாமதே । ஆசார்ய-விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பரம் க₃திம் ॥ சிதபரம-ரிஸ்வாபே₄ ப்ரபத்திரபி நோபதி₄: । விபர்யயே து ஜாநாஸ்ய

பரத்வேந த்ரய பாதகம்". "நமனும் முத்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி, அவனதுராசங்கமென்றது அயர்த்து வீழ்ந்தளிய மாந்தர் கவலைப்படுகின்றாரென்றதனுக்கே கவல்கின்றேனே", (அருளினன்)(ஸ்ரீ வை.பெ.1.4.1) நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்-கொண்டு நிற்கக்கண்டவித்தலை எனக்கு அருளினன் என்றுதொழிந்தது - ப்ரபத்த்யதிகாரத்துக்கு முன்பு தமமை அலத்தகரைக நினைத்திருக்கையாலே. (அருளினன்) இத்தலை அர்த்தித்தவன்றிக்கே முகைகடுப்பாலே தரையிலே பீசகவாதைப்போலே அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட வித்தலை "த்ருது பரஸாத்ரத் மனுமிமாநுமீயம்" என்கிற படியே நிர்ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக்கண்ட வித்தலை என்றும். (உடையாளினை) (1 2 1) அவனுடை-யவனும் உங்களை வத்தநத்தை நோக்கிக்கொண்டு போராநின்றால், நீங்களும், நான், என்னது என்று அகப்படாதே உங்களை அவன் பக்கலிலே ஸமர்ப்பிக்கப்பாருங்கோள் அவன் உடையவனான பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவது என்றும், "நேரு சேதவிவாதவந்தே" - உடையவ-னாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாதம் உண்டாகில், இதனால் பேறு என் என்பாயோ? "மா க,ங்கா,ம் மா குருக்ஷேத்ரம்." - ஒரு தீர்த்தம் தேடப்போதல், புண்யக்ஷேத்ரம் தேடப்-போதல் செய்ய வேண்டா அஹங்கார மமகாரங்கள் கிடக்க ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகையாவது - நிஷித்த த்ரவ்யத்தை உள்ளே வைத்து மெழுகுபூசினாப்போலேயிறே உடையவ-னுக்கும் உடைமைக்கும் தக்கபடியிறே ப்ராயச்சித்தமும் உடையவன் ஸர்வேச்வரன். த்ரவ்யங்களில் பரத்ரவ்ய-மான ஆத்மத்ரவ்யத்தையிறே அபஹரித்தது அபஹரித்த த்ரவ்யத்தைப் பொகட்டு ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேணுமே பொகடுகிற த்ரவ்யம் தானுண்டாகையாலே ப்ராயச்சித்தம் பண்ணு-கைக்கு வேறு அதிகாரமுமில்லையே ஆகையால் நீங்களும் உடையவன் பக்கலிலே விடு செய்மினே விடு - ஸமர்ப்பிக்கை. அதாகிறது - இனைகை என்றும் (வெறிதே அருள்செய்வர்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில்-

(செயவார்கட்கு) "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு தாந்தாம ஒன்று செய்யவேண்டுமென்னில் 'வெறிதே என்னைக்கூடாதிறே ஆனாலுமொரு ஹேது வேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், உண்டாயிற்று ஹேது "பதியதும் ஏவ ஹரி வரணீயேய ப்ருவதி" என்னக்கடவதிறே ருசியுண்டாகையும் இவன் சேதநனை வாசிக்கு மைத்ருயப்ரயுக்தமான வ்யாபாரமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே என்றும், மதி: அநுமதி) என்றுக்கி அநுமதிமாத்ரத்தாலே என்பர் பட்டர் அதாவது அவன் புகுகிறவிடத்தில விலக்கிற்றிலன் என்னை என்றும். (வைத்தேன் மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே) - அநுமதியாலே என் நெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன் ஓர் அநுமதிமாத்ரத்துக்கு இதனை ப்ரஸமுண்டாவதே (எயததே ஏழ்கேணவகேவன்) - இனிப்பிறந்து கிலேசிக்கக் கடவேனல்லேன் என்றும் முதற்பாட்டில் யாத்ருச்சிகமாக திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிர்ஹேதுகமாக தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினனென்கிறார் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி.) முன்பு அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்துக்குத்தம் பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளவொண்ணாதிருக்கையிருக்க. இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கொள்ளுகைக்குடலானது இன்னதென்கிறார் ஒரோ தேசங்களில் மலைகளைச்சொல்லாநின்றால் ஒரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக் கடவதாயிருக்குமிறே அப்படியே திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன் (என்ன) மருள்வதுறக ஏழ்முழங்கலைகிலர். உக்திமாத்ரமே என் பக்கலுள்ளது இவன் வேண்டுதலையிருந்தானாகில். உபாயமாகவம் நம்பக்கலிலேயாயிருந்ததாகில். இவனுடைய பேறு நம் பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனை வாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாயத்தாகில், இதுக்கவனுக்கு கொண்டு காரியமென்? என்றிருக்குமவனிறே இதுதான் ஒரு மலையிறே அவனுக்கு உக்தியை இல்லையென்னலொண்ணாதே இதுக்கு ஆரயுமவனல்லனோ ஏவனான் நம்பிக்கு மித்ரபாவமையையும் என்றுமவன் இதுக்கு அவ்வளவுகொண்டு வேணுமென்றிராநிறே மலைகளிலுடைய

ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று
இத்துணைநாள் அநாதியமன்றோ என்றிராநின்றோமாகத்து
அவன் ஆக இவர்க்கொன்றில்லை என்னவுமாய்,
அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படியிருக்கிற-
தித்தே இதுதானே (திருமால்) அநுரூபமாகச் சொன்னது
தன்னை ஸநுரூபமாக்கிக் கொடுப்பாருமாருகேயுண்டு
என்கிறார் (வருது) அவன் வருமவித்தே என்றிவர் விஸ்மயப்படா
நிற்க, பிரானை வர்த்தித்தவன் தன்னளிரிருந்தவிடத்தே
வருமத்தனையன்றோ என்றாயத்து அவன் வார்த்தை
கருமணராயிருப்பார் ஸ்வாகுயிருந்தவிடத்தே வரு-
மித்தனையன்றோ என்றிராநின்றான் எவ்வார்க்கு அதிகம்ய-
னானவனுக்கு நான் அபிகம்யனானேன் "வோபயக த்
யபூரீம" என்னுமாபோலே (என்னெஞ்சம்) அந்த உகதி
ஸஹக்ருதமான என்னெஞ்சிலே (நிறையப் புகுந்தான்)
விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்
அந்ரிபதவாஸமத்திலே, நான் ராமன், இவன் ஸௌமித்ரி,
இவன் வைதேஹி என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே,
அக்காடுகள் பாழடையத்திரும்பப் புகாப்போலே என்
னெஞ்சில் பாழ் தீரப்புகுந்தான் என்றும், (என்னெஞ்சுள்ளம்
பொருளாக்கி) அஸத்கல்பனான என்னை இன்று ஒரு வஸ்து-
வாம்படி பண்ணி பொருளல்லாத வென்னை என்றுமே
(தன்னை) வஸ்துக்களுக்கு(ம்) [அவஸ்துக்களுக்கும் - யன்று
விரிந்துபோம் ,ம்] பெருத்துறனையனான தன்னை (என்னுள்
வைத்தான்) தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாசமில்லாதபடி
முற்றுமடக்க என்னுள்ளே கொடுவைத்தான் (அன்று)
அவன் விசேஷகடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ள நாளை-
யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார் இன்றெனக்கிறது -
மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறுவதற்குப் பின்புண்டான
காலத்தை (என்னைப்புறம் போகப்பண்ணுதலென் செய்வான்)
பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்பு போகப் பண்ணிற்று, என்
செய்வதற்காக? ப்ராப்யமாகப் பண்ணுவதெங்ஙனேயாகிறது- உபே-
க்ஷிக்கை இழந்த நாளிழந்ததுமமையுமே, பெற்றவின்று
பெற்றதுமமையுமே என்றிருக்கிறார் பரதந்த்ரவஸ்து சொல்ல
நிற்கவற்றோ, வரநிற்கவற்றோ (குன்றித்யாதி,) இப்படி

மதிப்பட்டுஞானவன் மகிழ்கவிரைச் சேர்ணைத்தாற்போலே விளங்கா-நின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான் (ஒன்றெனக்கு அருள செய்ய) முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு-மாம், இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவு-மாம் (உணர்த்தலுறுதேனே) இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டியிராநின்றேன் இதுநாம சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ என்றான் அடியேன் அறியேன், ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச் செய்யவேணும் என்றார் ஆனால் நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புகவிருக்-கிறவிடத்தில் ஸம்மதித்திருந்தீர் அத்தாலேகாணும் என்றான். ஓம், அது தானுண்டோ யாதொன்று என்னுள் இருக்குமவம் என்றார் அதில்லையாகிலும் புகுந்த பின்பு நம்மை ஆதரித்தீரே என்றான் "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று அதுவும் தேவர் செய்த வித்தனை என்றார் ஒங்காணும், அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேயிருந்தீரே என்றான் "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" என்று அதுவும் தேவரே-யன்றோ என்றார் இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம் தந்த மதிநலத்தை வளர்த்துக்கொண்டு போந்தீரே என்றான் "காதல்கடல் புரையவிளைவித்த காரமர் மேனி" என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றோ என்றார் இப்படியிவர் முடியத்-துடர்ந்துவரவே பெருங்கடல் மண்டினாற்போலே போக்கற்றான் இதுக்கு ஸம்ஸாரிகள் சொன்ன உத்தரமென்? என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, இவர் தலையிலே ஒரு பழியையேறிட்டு நெடுநாளிழந்த நாம சொல்லுவதென் என்று ஸர்வஜ்ஞனானவிடத்தும் காலாலேதுறையைக்கீறி நிறுத்-தியதுபோலாக்கி வெறுத்துமுண்டோ என்று அருளிச்செய்தார் அதாவது- முன்பு ருசியில்லாமையாலே என்னமாட்டான் இப்போது வாத்ஸல்யாதிகளாலும் பண்ணுகையாலே என்ன மாட்டான் ஆனால் பின்னை ஸம்ஸாரிகளுக்கு வகைப்பயனாத்-கருணையாதிகள் வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமும் வருதல் செய்யாதொழிகையில், அது செய்யாது அடியிலே அத்வேஷ-மும், இச்சையும் பிறக்கைக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணி அது

பக்ஷபாதமனைத்தும் பார்த்திருக்கையாலே. அவன் கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லவகையறுகையாலே, அந்நேரம் இதுக்கு நேரது – இக்கலேவரத்தையோடும் என்று பார்த்தார் தன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யம் பார்த்திலவானைத் தவிர்ந்து விலக்காத மையும் பார்த்திருந்தாருதல். தன்னையொழிந்தவற்றில் வைராக்யத்தி, தவிருமவையும் பார்த்திருந்தாருதலாக-வருகுமென்று பார்த்தார் ஆறுவிதுதன்னை அவன் உத்தர-மாக அருளிச்செய்யாதொழிவானென்னென்னில், ஸாத்ய-ப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்யவஸாயம் ஸாத்யமென்ன மாட்டாதே உபாயபூர்வம் தன்றலையிலேயாயத்தே. ஒரு நாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிருந்திருந்த நாம் எதைச் சொல்லுவது என்று பேசாதே இருந்தான் "ஹரிர்தோஷாறிமமாதுலா" என்று பிதுபாடுக்கு வழித்து நிற்குமவனிறே இவர் தானெமக்குத்துணைவந்து வார்த்தை சொல்லும் படியாயத்து அவன் நிலை [illegible] ஸ்ரீ தான் ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிறே என்றும். "சார்வே தவநெறிக்கு [illegible]" என்கிற படியே அநேகமாக [illegible] பகுதியாலே [illegible]. [illegible] அவன்பரத்வாத்தாலே [illegible] என்கிறது "[illegible]" என்றும். (அவனதருளால்) அவனுடைய பரத்வாத்தாலே ப்ராப்யமவனே என்கிற [illegible] ப்ராப்யமுமவன் பரத்வமேயாயிருக்கிறபடி (உறவு கொண்டு) [illegible] கொண்டு [illegible] யாகில், நீ இதில் அநுபவித்து அப்படியேயென்னை. (என்னுடைய [illegible]) அவனே என்னுடைய [illegible]க்கு விஷயமாகக்கிலேன் "கைவந்தேன் மதியால்" என்றது நாளிறே இசைந்தேனென்கை. இச்சை தான் ஸ்வாதந்த்ர்யமோ-வென்னில், (அதுவும் அவனதினாளுவே) அந்த இச்சை, தான் பிறந்தது அவன் பரத்வத்தாலே என்றும் [illegible] பின்னையருளிச்செய்தருளினார் "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றும், "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்றும், "நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று

"நாடொறும் ஏகசிந்தையனாய்" என்றும் "அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" என்றும், கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன் அருளிச்செய்தார்.

"[illegible] சரணம் [illegible]" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது– [illegible] ஸர்வலோக [illegible] அருளிச்செய்தார் [illegible] "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible] "[illegible]" என்று [illegible] "[illegible]" என்கிற [illegible] "[illegible]" [illegible] என்று [illegible] அருளிச்செய்தார் [illegible] என்று [illegible] அருளிச்செய்தார் "[illegible]" [illegible] "[illegible]" என்கிற [illegible]

பத்தே: । "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்⁴ய: ந மேத⁴யா ந ப³ஹுநா ச்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்⁴ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இத்யநந்யோபாயத்வச்ரவணாத்" என்றும், ச்ருதப்ரகாசிகையிலே அநந்யோபாயத்வச்ரவணாத் - ப்ராப்யஸ்யைவ உபாயத்வச்ரவணாதித்யர்த்த:; "விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இதி அநேந ப்ராபகத்வம் ப்ராப்யத்வம் ச த³ர்ச்யதே என்றும், "ப²லமத உபபத்தே:" என்கிறவிடத்தில், உபாஸநாநாம் ப்ரஸ்மாதே³வாஸ்மாத் புருஷாத்தத்ப்ராப்திரூபம் அபவர்க³-க்ஷாக்²யம் ப²லமிதி ஸம்ப்ரதி ப்³ரூதே என்றும், உபபத்தே: ஸ ஏவ ஹி ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வசக்தி மஹோதா³ர யாக³தா³ந-ஹோமாதி³பி:⁴ உபாஸநேந ச ஆராதி⁴த: ஐஹிகாமுஷ்மிக-போ⁴க³ஜாதம் ஸ்வஸ்வரூபாவாப்திரூபம் அபவர்க³ம் ச தா³துமீஷ்டே । நஹ்யசேதநம் கர்ம க்ஷணத்⁴வம்ஸி காலாந்தரபா⁴விப²லஸாத⁴நம் ப⁴விதுமர்ஹதி என்றும், "ச்ருதத்வாச்ச" என்கிற ஸூத்ரபா⁴ஷ்யத்திலே "ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அந்நாதோ³ வஸுதா³ந: ஏஷ ஹ்யேவ ஆநந்த³யாதி " இதி போ⁴கா³பவர்க³ரூபம் ப²லம் அயமேவ த³தா³தீதி ஹி ச்ரூயதே என்றும், ஸித்³த⁴த⁴ர்மமே மோக்ஷஸாத⁴நம், ஸாத்⁴யத⁴ர்மம் தத³ஸமர்த²மென்றும் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார் - ப்ரமேயஸாரத்திலே - "கருமத்தால் ஞானத்தால் காணும் வகையுண்டே" என்று தொடங்கி நாலு பாட்டாலே நம:பதா³ர்த்த²மான அநந்யசரணத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நமஸ்ஸப்³தா³ர்த்த²ம் - அநந்யசரணத்வமிறே) நாலாம்பாட்டு - வேதியனானவன் திருவடிகளே, அத்திருவடிகள்தானே தருகையொழிய உபாயாந்தரங்களால் காண விரகுண்டோ? என்கிறார் என்றும், அஞ்சாம் பாட்டு - ஸித்³தோ⁴பாயத்தின் படியைக்கண்டால் உபாயாந்தரங்களை ஸ்வாஸமாக விட்டு, அதுதன்னிலும் தன்னுடைய ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு³த்³தி⁴யற்றுத்தன் வெறுமையை அநுஸந்தி⁴த்திருக்குமது - ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபாப²லமென்கிறார் என்றும், ஏழாம் பாட்டு- குறையேதுமில்லாதார்க்கென்றுமிறையேதுமில்லாதயாம் என்று அருளிச்செய்த

பரஸங்கத்திலே – இப்படியிரண்டு தலைக்குமுள்ள இல்லாமையை அநுஸந்தித்து பேஷியானவனை ஜயித்திருப்பாரில்லை. அதொருவருக்கு ஸித்திக்குமதோ? என்கிறார்' என்றும தத்வ்யாக்யாநத்திலே ஜீயர் அருளிச்செய்தருளினார்

"நன்றாவலரும் நன்மை விளைப்பாரல் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முளைப்பார்போலே" என்று ஸ்வக்ருதஸ்வீகாரத்திலுடைய ஹேயதையையும், பரக்ருதஸ்வீகாரத்திலுடைய ஶ்லாக்யதையையும், பரமரஹஸ்யத்திலே ராத்ரி ப்ரத்தாவோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிந்தவாறே கூலிதர வேணுமென்னுமாபோலே ப்ரக்ருதியை உபாயமாக்கிக்கொள்ளுகை. உபேயவிஷயத்தில் எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப் பெறுமித்தனைபோக்கி, தந்தாம் நன்மை கொண்டு பெற நினையார் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் என்றும் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்தார்.

ப்ரபட்டர் – ரஹஸ்யத்ரயவிவரணமான அஷ்டஶ்லோகியில்– "கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ரபத்துமநலம்" என்று ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கும் யோக்யதையில்லாமையை அருளிச்செய்தார் (எம்பெருமான்படியையநுஸந்தித்து)

கத்யவ்யாக்யாநத்திலே அநந்தரம் – கீழ் ஶரணம்புக அதுக்கு க்ஷாமணம் பண்ணுகிறார் க்ஷாமணம் பண்ணுகிறது ஆருடைய ஹ்ருதயத்தாலேயென்னில், ஸ்வஹ்ருதயத்தாலே அதென்னென்னில் அநாதிகாலம் அபராதத்தைப் பண்ணிக்கொடு போந்தவன் இன்று ஆபிமுக்யம் பண்ணினானாகிலும், "ரிபூணாமபி வத்ஸல:", "யதி வா ராவண: ஸ்வயம்" என்றிருக்குமீஸ்வரனுடைய படியைப் பார்த்தால் கைக்கொள்ளுகைக்கு ஒரு குறையுமில்லை ப்ரதிகூலனானவன் நெடுநாள் வ்யபிசரித்து, பின்பு ப்ரத்தாவானவன் பழியா[ன]னென்கிறவிதுவே ஆலம்பநமாக வந்தென்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று முன்னே நின்றால், வருகைதானே அபராதம், அதுக்குமேலே என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்கையாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையாய்

ஸ்த்ரீத்வஹாநியுமாயிருக்குமிறே அப்படியே இவனும் அநந்யார்ஹசேஷபூதனுமாயிருந்துவைத்து, கனக்க அபராதத்தைப்பண்ணிப்போந்து இன்று வந்து சரணம் புகுருகையாவது அபராதத்துக்கு மேலெல்லையுமாய், சேஷத்வஹாநியுமாயிருக்கக்கடவதிறே ஆனால், சரணம்புகுருகை அபராதமானால், அது பண்ணுவானென்னென்னில், "த்வமேவ சரணம் கத" என்று ப்ரும்ப்ரு புகலில்லாமையாலே சரணம்புகவும் வேணும் பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்தால் இதுவும் அபராதமென்று பயப்படுகையாலே க்ஷாமணம் பண்ணவும் வேணும் என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார் உபாயத்தில் அஹங்காரமாவது - ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தியை தவிழ்த்து ப்ரகாசஸ்வீகாரத்துக்கு விஷயபூதனாகை என்று இவர்தாமே (வார்த்தாமாலையில்) அருளிச்செய்தார்

ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ? க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனாலே மோக்ஷமோ? என்றிங்ஙனே ப்ரஸங்கமாக, முதலியாண்டான் - ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலே என்ன, ஆழ்வான், க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனாலே என்ன, ஆண்டான் - குற்றமின்றிக்குணம் பெருக்கிக் குருக்களுக்கு அநுகூலராய என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வாநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யனாலேயாக வேணும், என்ன, அவ்வளவிலே, ஆழ்வான் அங்ஙனன்று, "பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர் நம்பி" என்று ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே அவருடைய அடிபாடியிலேயிருக்கிற நமக்கெல்லாருக்கும் ஸ்வாநுவ்ருத்தி கூடாமையாலே க்ருபாமாத்ரத்திலே மோக்ஷம் என்று அருளிச்செய்தார் அன்று ஆண்டானும் அப்படியாகவேணும் என்று போர ப்ரீதராய் அருளினார் என்று வார்த்தாமாலாதிகளிலே ப்ரஸித்தமிறே

"இயமிஹமதிரஸ்மதுஜ்ஜீவிநீ வரத, தவ க்ருப பரஸாத்ய-

த்ருதே மரணமிதி வசோ(அ)பி மே தேஹதிபாத்" என்றும், "ஏவம ஸதா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம க்ஷாமயஸ்யஹோ ந்தபிஸந்திவிராமமாத்ராத்" என்றும ஆழ்வான் அருளிச்செய்தாரிறே சரம ஶ்லோகவ்யாக்யாநபர்வேஸத்திலே இவ்வர்த்தம கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கலிலே எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இவ்வர்த்தத்திநுடைய கௌரவத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே-இவருடைய ஆஸ்திக்யாதிபரீக்ஷார்த்தமாகவும பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி தளரவு கொண்டு மாஸோபவாஸம் கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச்செய்தருளிற்று நிஷ்க்ருஷ்டதத்வநிஷ்டராய, பரமாத்மநி ரக்தராய, அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையவராய, பரமாணபரதந்த்ரராய, பகவத்வைபவம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபஹுமானமுடையராய ஆஸ்திகாக்ரேஸரராயிருப்பாரொருவருண்டாகில், அவர் இந்த ஶ்லோகார்த்தஶ்ரவணநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே அதிகாரிதுர்லபத்வத்தாலும அர்த்தகௌரவத்தாலுமித்தைவெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார் ஸம்ஸாரிகள் துர்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி கருணை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார் என்று பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்தார்

திருவிருத்தத்திலே - "எனச்சொல்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே (ஞானப்பிரசினைவலவாகிஸ்லே) அவனையொழிந்த தானும், பரிக்ரஹிக்கிற உபாயங்களும் அடையக்கழுத்துக்கட்டியென்னை நருவிலான திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருநாளுக்கெழுந்தருளின ஸமயத்திலே இவ்வர்த்தத்தை அருளிச்செய்வதாக ஒரு ஏகாந்தஸ்தலத்திலே எழுந்தருளி எம்பெருமானாரையுங்கூடக் கொண்டு புக்காராய், திருப்பணிசெய்வாரொருவன் உறங்கிக் குறட்டைவிடாநிற்க, அவனைக்கண்டு அநர்த்தப

பட்டோம் என்று அவ்வினை தவிர்ந்து மற்றவினை அருளிச்செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானார் ஆழ்வான் அகத்திலே அமுதுசெய்து இருக்கிறவளவிலே உச்சி வெய்யிலிலே தண்ணடையும் கொண்டு வந்து புகுந்து நம்பி - இவ்வர்த்தத்தை ஒருவர்க்கும் சொல்லாதேகொள் என்று அருளிச்செய்தார். உனக்குச்சொல்லாதிருக்க மாட்டுகிறி-லேனிறே என்று ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யத்தை அருளிச்-செய்தாரிறே இனி ப்ரபந்நனான தன் ஸ்வரூபமும், தான பரிக்ரஹித்த உபாயமுமேயிறே ஸஹகாரியாயுள்ளது அத்தைத்தவிர்க்கிறது-(நான்கண்ட) கைப்பற்றியாகப் பற்றித்த புண்யபாபங்கள் கலந்திருக்கையாலே புண்யம் நிலையிடுத்தபோதாக வெளிச்செறித்து. அல்லாத போது கலங்கிக் கிடக்கிற ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு பிறரை ப்ரமிப்-பிக்கைக்காகச் சொல்லுகிற விப்ரலம்பவாக்யமன்றியே, பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான ஜ்ஞாநத்தையுடையோரும், அவ்வெளிச்செறிப்புக்கொண்டு சொன்ன அர்த்தம் இதுதான் பிறர்க்குச்சொல்ல வேணுமென்று சொல்லிறது மலை ஏறுத்துக்குப்போகவிட்டுச்சொன்ன வார்த்தை என்கிறார் என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்

முமுக்ஷுப்படியில் த்வயப்ரகரணத்திலே, உபாயமவனொரு-வனாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும் என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்யாநத்திலே, அதாவது - ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயம் பற்றப்படுகிற ஸங்கதனைகையாலும், கரண-த்ரயத்தாலுமுண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாத-ப்ரதீதியில் உபாயம்போல் தோற்றிக்கழியுண்டுபோம்-தொழிய ஸாக்ஷாதுபாயம் அல்லாமையாலும் என்றும் சரமஶ்லோகவ்யாக்யாநத்திலே வர்ணத்திலே ஸாத்யஸாத-நாதுஷ்டித்தையும் மூலத்திலே (ஏகம்) இந்த ஏகஶப்தம் ஸ்தூலப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டு-கிறது என்று தொடங்கி - உபாயபாவத்தில் அந்தர்ப்பவி-யாது என்னுமளவும், மற்றும் இதின் வ்யாக்யாநத்திலே - உபயக்கொண்டார் என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம், மூலவ்யாக்யாநங்களிரண்டிலும். ஸ்ரீவசநபூஷணத்-

வ்யாக்₂யாநங்களிலே, இதுதன்னைப் பார்த்தால் என்று தொடங்கி - ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே என்னுமளவாக - உபாயாந்தரஸ்வீகா-ரங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதி₄த்வாநுபாயத்வாதி₃-களையும், ப்ரதிக்ஷேபிக்கிறார் என்று தொடங்கி இங்கு ஸ்வ-ப்ரயோஜநமென்கிறது - ஆஶ்ரயணதே₃ஶஸௌலப்₄யமானத்தை' என்னுமளவாக உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வரூப-ப்ரபத்தியை உபாயமென்றால் வரும் அஸாத்₄யத்தையும், அதின் அங்க₃ஸாகல்யாபேக்ஷயத்தையும், ஆநுகூல்யஸங்கல்பா-தி₃களினுடைய ஸம்ப₄விதாஸம்ப₄வத்தையும், ஸ்வரூ-பஸ்வரூபத்திற்கு அவிரோதமாகச் சொன்ன ப்ரதிபத்திக்கு ஹேது-மென்னுமிடத்தையும் இவனுக்கு கர்மம், பேறுக்கு க்ருபை என்றும், த்ரிபாத்₃விபூ₄தியிலே என்று தொடங்கி, நிவர்த்யஜ்ஞாநமும் ப₄யஹேது. நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அப₄ய-ஹேது என்னுமளவாக ஸகலவ்யாக்₂யாநங்களிலுள்ளதும் நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தையும், தனி சரமத்திலே (ஏகம்) ஶப்₃த₃ம் இதுக்கு அவதா₄ரணத்தைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்தார் என்கையென்னில், "த்வமேவோபாய-பூ₄தோ மே ப₄வ" என்றும், "த்வமேவ ஶரணம் க₃த:" என்றும், "மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே" என்றும், "த்வமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே" என்றும் ஸ்வதந்த்ரமான-வஸ்து₂மானகையாலே ஆனால் இவ்வவதா₄ரணத்துக்கு வ்யா-வர்த்யமாவது ஏதென்றால், கீழ் உபாயாந்தரங்களை த்யாஜ்யங்க-ளாகச் சொல்லுகையாலே, அவற்றை வ்யாவர்த்திக்கிற-தென்னவொண்ணாது. "மாம்" என்று அவதா₄ரணார்த்தத்தைக் கீழ் சொல்லுகையாலே, தே₃வதாந்தரம் வ்யாவர்த்ய-மென்னவொண்ணாது பின்னையேதாகவென்றால், இனி இங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும் ஸ்வீகாரமும், ஸ்வீகர்த்தாவு-மாக வேணுமிறே அதில் ஸ்வீகார்யன் உபாயமாய் நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிறே அந்த ஸ்வீகர்த்தாவோபாதி ஸ்வீகாரமும் உபாயத்தில் புகாதென்கிறது ஆகையென், "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது கு₃ணௌ" என்கிறபடியே, உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாக

வன்றோ உபாயமாகிறது "யதநந்தரம் யத்₃ப₄வதி, தத்தஸ்ய காரணம்" என்கிறபடியே இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாக வல்லது ஈச்வரனுடைய உபாயபா₄வம் ஸித்₃தி₄யாமை-யாலே இது உபாயமாதல் ஸஹகாரி(யா)யாதலாக வேண்டாவோவென்னில், "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாலே ஸாத₄நபா₄ய-த்வமில்லை இனி ஸஹகரிக்கையாவது — உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தல், ப₂லப்ரதா₃நத்திலே ஸஹகரித்தலாயத்து ப₄க்த்யுபாயம் கர்மஜ்ஞாநஸாத்₄யமாகையாலே உத்பத்தி-யிலே சேதநஸாபேக்ஷம், அசேதநமாகையாலே ப₂லப்ரதா₃-நத்திலீச்வரஸாபேக்ஷம், இவ்வுபாயம் ஸித்₃த₄ஸ்வரூபமாய, நிருபாதி₄கஸர்வஜ்ஞத்வமாயிருக்கையாலே, உத்பத்தி-நிரபேக்ஷம ஸர்வஶக்தத்வாதி₃ கு₃ணவிசிஷ்டமாகையாலே ப₂லப்ரதா₃நத்தில் நிரபேக்ஷம் ஆனால் ய(த்ய)த்ஸாங்க₃ம், த(த்த)த்ஸாத₄நம் என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்க₃மா-யன்றோ இருக்கவேணும் இவ்வுபாயம் ஸித்₃த₄மாயிருக்கிற-படியென் என்னில், உபாயமாகில் ஸாங்க₃மாயிருக்க வேணுமென்கிற நிர்ப₃ந்த₄மில்லை அவை ஸாத்₄யமுமாய் அந்யஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே ஸாங்க₃மாக வேண்டிற்றித்தனை இவ்வுபாயம் ஸித்₃த₄முமாய அந்ய-நிரபேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே நிரங்க₃முமாயிருக்கும் ஆனால் உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வவ்யபதே₃ஶம் பண்ணுகிறது — ப₂லப்ரத₃ங்களான தே₃வதைகளுக்கு பர-வாத ஆங்களான முகத்தாலேயன்றோ? அங்ஙேயாகில் இவ்-வுபாயமும் ஈச்வரபரவதமாலுமோவென்னில், தே₃வதை-களில் சேதநருக்கு பூர்வமே ப₂லத்தைக்கொடுப்பதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே இச்சேதநனுடைய க்ரியா-யாய்த்து அவர்கள் பரவதத்தை உண்டாக்கிறது ஈச்வர-விஷயத்தில் வந்தால், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூபா-விர்பா₄வத்தையுண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ சிந்தித்து அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் போருகையாலே, அவனுக்கு பரவாத₄-ஞகமாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை உண்டென் றிருக்கையாகிறது, தன் ஸ்வரூபாநுரூபத்தையுமழித்து, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் லோபாதி₃கமாக்குகிறு-

ளித்தனை' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்-
செய்தருளினார்

இதி ஸித்₃தா₄ந்த

பூர்வபக்ஷாந்தரம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தைந்தாமதி₄காரத்தில் 'இப்படி த₃ஶையிலே த₃ர்ஶியாநின்ற த₃ஶகளாலே பரகாஷ்டை-யான ஸித்₃தோ₄பாயவிஷயமாகவும், ஆக்₂யாதபத₃த்தாலே சொல்லப்பட்ட ஸாத்₄யோபாயவிஷயமாகவும் பிறக்கும் வ்யாகுலங்களை ஶமிப்பிக்க வேணும்) கிறோம்' என்றும், 'ந ஶூத்₃ரா ப₄க₃வத்₃ப₄க்தா: விப்ரா பா₄க₃வதா: ஸ்ம்ருதா: ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்₃ரா யே ஹ்யப₄க்தா ஜநார்த₃நே' என்று ப₄க₃வத்₃ப₄க்தியாகிற கு₃ணவிஶேஷவத்₃பா₄வங்களாலே அபக்ருஷ்டஜாதியை உத்க்ருஷ்டஜாதியாக ப₃த்₃த₄த்தாலே சொல்லியிருந்தது இதுவாக ப₄க₃வத்₃-ப₄க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரன்றோவென்று சில மந்த₃-ப்ராஜ்ஞர் நினைப்பார்கள் இங்ஙனேயாகில், பா₄க₃வத-ப்₃ராஹ்மணன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான், பா₄க₃வத-ஶூத்₃ரன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான் என்று ஆசார்-யர்கள் சொல்லும் ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் விரோதி₄க்கும் கேவலப்₃ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஶூத்₃ரனுக்குமுள்ள எல்லை பா₄க₃வதப்₃ராஹ்மணனுக்கும் பா₄க₃வதஶூத்₃ரனுக்-கும் கொள்ளவேணுமென்றும், இவரை ஸமமென்கிற ஶாஸ்த்ரங்களும் பரமபுருஷார்த்த₂ஸாம்யாதி₃களாலே என்றும் கிடாம்பி அப்பிள்ளார் அருளிச்செய்தார் என்றும், 'ஜாதிபே₄தி₃யாது திருவாரபி₄யானுடைய கோ₃த்ரவம் கழியாதிறே' என்றும், 'ஸ்ரீவிது₃ரரும் ஸ்வஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாதி₃கள் பண்ணினார். பு₃த்₃த₄வந்தம் த்₃விஜாக்₃ர்யேஷா நிஷண்ணா: பரமாஸநே । விது₃ராந்நாநி பு₃பு₄ஜே ஶுசீநி கு₃ணவந்தி ச' என்றித்தைக்கேட்டு து₃ர்யோத₄நன், 'பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மது₄ஸூத₃ந । கிமர்த்த₂ம் புண்ட₃ரீகாக்ஷ பு₄க்தம் வ்ருஷலபோ₄ஜநம்' என்று கேட்க, 'த்₃விஷத₃ந்நம் ந போ₄க்தவ்யம்

[illegible]

பண்ணினார்களென்று இப்ரகாரங்கள் அநேகமோ இதிஹாஸங்க-ளிலே கண்டுகொள்வது "ப₄க்திரஷ்டவிதா₄ ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சே₂பி வர்த்ததே । தஸ்மை தே₃யம் ததோ க்₃ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா₂ஹ்யஹம்" என்றதுவும், கர்மபாரதந்த்ர்யமென்று ஜ்ஞாநபாரதந்த்ர்யமென்று வ்யா-க்₃யாநும் பண்ணினார்கள் 'பூஜ்ய:' என்கிற பத₃த்₃ரும் ஸாதா₄ரணமாகையாலே ப்₃ராஹ்மண்யத்தை உண்டாகில் ஸர்வரும் பாஸந்த்ரம் சொன்னபடிகளிலே ஆத₃ரணீயர்' என்றும், 'அதோ ஜாதேர்த்திக்ருஷ்டாயா: ஸர்வஸ்யா ஸா விநாஶத: । ஸாஜாத்யம் விஜ்ஞேயம் ப₄க்தாநாமிதி மந்த்₃மிதம் வச:' என்றும், பாரிஜாதவிஶேஷமாயாக வையவஸ்தி துங்க-ளான பரிஜாதிவிசேஷங்கள் உத்பத்திஸித்தங்களாய் மரணாந்தமாக ஸ்திரங்களாயிருக்கும் என்றும், போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே என்றதுவும் கு₃ரு-விஷயமாமத்தனை என்றும், இதில் வேதப₃த₃ம் அந்ந-வேத: கிம் கர்ப்யதாம்? இத்யாதஸமஸ்து ப₄க்தநாம் இத்யாதி அளில ந்யாயத்தாலே ப்₃ராஹ்மணத்வ, ஸித்₃விஷயமானால் விரோதமில்லை என்றும், இருபத்தொன்பதாமதிகாரத்திலே 'மாத்ருபி:, பித்ருபி, ம்ஸைவ பதிபி, ர்தே₃வரைஸ்ததா₂ । பூஜ்யா பூஜயித-வ்யாஶ்ச ப ஹூர் கல்யாணமீப்ஸுபி, ।। ஜாமயோ (ஜ்ஞாதி-நாம்) யாநி கே₃ஹாநி ஶபந்த்யப்ரதிபூஜிதா: । தாநி க்ருத்யா-ஹதாநீவ விநஶ்யந்தி ஸமந்தத: ।। ஏவமாதி,ஶ- ப்ரயோக₃தி: யதே₂ாசிதயாத நியம்யதே । ப₄க்தம்லேச்சா₂தி ப்ரயோக₃தி: ஏவமேவ நியம்யதாம் என்றும் சொல்லப்பட்டது

இத்யவாந்தரபூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:

ஜாதி போகாதென்கிறது பாஸ்த்ரவிருத்₃தமாகையாலே, அயுக்தம் என்னவேணுமென்னில், அநந்யஸ்ருஷ்டஜாதியரை ப்₃ராஹ்மண-ஸமித்ரரென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஜந்மநிரூபணம் பண்ணுமதையும், ப₄க₃வத்₃ப₄க்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரென்றே-யென்று நினைக்கிறவர்களை ம்ருது₃பரஞ்ஜர் என்கையும்,

அவர்களுக்கும் கைங்கர்யங்கள் உண்டென்று சொல்லுகையும் அருகதையிறுக்க ஏற்றுமாய, அவர்கள் பரமாசார்யர்களானவை- யாலே ஆசார்யாபசாரமுமாம் ஏகஜாதீயராகையும் ஆசார- நியமங்களைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரவிரோதபரலங்கனமு- மிலலே வர்ணாஸ்ரமாதிகளிலே அவதரித்த பாகவதரெல்- லார்க்கும் பண்டை குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குல- மொன்றேயாயிருந்தாலும். "நீசனேன் நிறைவொன்று- மிலேன்" என்கிறபடியே, அடியேன் பாணன் அடியேன் பாணன் என்று ஸ்ரீலோகஸாரங்கமஹாமுநிகளுக்குத் திருப்பாணாழ்வார் வலிக்கியேறுகையாலும், திருமழிசை- யாழ்வார், சுருங்குறங்கள் வசீகரும் நகர்ந்திருக்கும் என்கிற ஸ்ருதியை உச்சரிக்கையாலும், பண்டை குலம் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமானது ஸாஸ்த்ரங்களுக்கு- மொழிய மாமுனிகளுக்குத் தோற்றமையாலும், "லோகஸாரங்கமேவாபி வைபவ்யந்து கர்த்துமர்ஹஸி" என்று தர்மவ்யவஸ்தாபகரும் பண்ணப்பிறந்தவன் நான் லோக- ஸாரங்கரைத் தூரத்தாக விதிக்கையாலும் "அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாவநாய குலஸ்ய ச" இத்யாதி, "அநுபேக்ஷா- ந்ர் தாம் பரதி : உபாயத்வக்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந்மநுஸா ஸாதீ, : பரியாய மம விஷ்ணோர்ச் தேவதேவஸ்ய ஸார்ங்கிண : மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் மநஸாபி நகர்க்கயேத் ஏவம் விஸர்க்கயந்து மத்தோ யா மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம் பரிவோபி ந பரிவோ மேஷ்லேவ மதுராஜ்ஞாவ்யதிவர்த்த- நாத்" என்றும் பிரட்டு விதித்தருளுகையாலும், ஸ்ரீவசந- பூஷணவ்யாக்யாநத்திலே - வர்ணாஸ்ரமாசாரத்தை அநிஷ்ட- கோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டியும் அருளிச்செய்த வசநங்களோடும், பூர்வாசார்ய- வசநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே, என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்கையாலும். ஜாதி போமென்கிறது- தில் ஸாஸ்த்ரவிரோதபரலங்கமில்லையிறே பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து தொண்டக்குலமாவது - ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்- களும் அருளிச்செய்தார்கள் கேவலப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவலஸத்ரனுக்கும் உள்ள எல்லை அவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ண- வர்களான பின்பு கொள்ள வேணுமென்னக் காயாந்நவது-

[illegible]

[illegible]

லோகத்துக்கு பருகுணமாக அனுஷ்டானமும் வைராக்யபர்யந்த ரு-
மாக உண்டாயிருக்கும் அதுகொண்டு அவர்களுக்கும்
பண்ணைக்குமம் தவிரவில்லை என்று நினைக்கை மஹா-
ப்ரகுகுதபாரம் வித்யாமந்த்ராதிக ஸூ௱ஞமும் ப்ரா௱ம-
ணாதி நியமவிஷயமென்னவும், "தத்தா த்ராணயம்" "தத்ததி-
மாத்ரம மந்த்ராக்ஷம" "தொடுமின் தொண்டர்" இத்யாதிக-
ளோடு விரோதிக்கும் "ஸர்வ்த்ர யோஜனா" இத்யாதி-
களுக்கு பொருந்தமாக கொள்ளவேணும். ஆசார்யத்வமும்
ஆர்மசுந்தே தனும் ம்பிபவிக்கைதானேயிறே ஆகையால்
விஷ்ணுப்ருதகத்தென்பம் பண்ணைக்குமம் போயதிகாரிடக்-
குமின்று, பெரியாழ்வார் அருளாளப்பெருமானெம்-
பெருமானார் முதலானோர் அருளிச்செய்தார்கள் அதுவும்
மந்த்ர ஸ்வருபமிறே என்கை, அவர்களபக்கல் அபசாரமாம்
ஸர்வ்ஜ்ஞாதிவிசேஷங்கள் உத்பத்தியைத்த் த்ரகைராய மஹாந்த-
மாக வர்த்திமயிருக்கவேணும் என்றதும் ஆழ்வாராசார்-
யர்களின் திவ்யஸூக்திகளோடும், ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி-
களோடும் விரோதிக்கும் "போனகம் செய்த சேடம்
தருவரேல் புனிதம்" என்றது குருவிஷயமென்றதும்,
நாராயணனதிஷ்டநெவவாளம் குருதுல்யராகையாலே,
"ததுச்சிஷ்டம் ஸ்பாவநம்" என்கிறபடியே பகவத்தைதீர்த-
த்திஷ்ட சேஷவாளம் விஷயமென்றபடி பூர்ண ப்ரவசீவிஷய-
மானும் விரோதமில்லை என்கிறது கவத்ததுண்டு
என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும். பகவச்சேஷபூதிஜ்ஞாதி-
ரேகமேல நியமயதே என்று சாத்தாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை, வை ச பூஜ்ய என்கிறதும், மணவாடபொண்களை
பூஜ்யா என்றமாத்ரம் என்கையும் "யதாஜஞயதும்"
என்கிறத்தோடு விரோதிக்கும்

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்வாபதேசத்திலே (பண்ணைக்குமத்தைத்
தவிர்ந்து) பரமேகாந்தருமர் அநந்யப்ரயோஜனரான
பின்பு முன்புத்தை நிலை பண்ணைக்குமமாய்த் தோன்றின
படி வல்லையில்நின்று கல்வைகரீவிலேயே ராமவனிலே
நிமைசுன் என்னுமே ஸ்ரீவிபீஷணனுழ்வான் ராக்ஷஸராம்
ப்ரவாடம் என்றிறே பெருமான்தானும் க்ஷத்ரியனு-

யிருக்கச் செய்தே தபோபலத்தாலே ப்₃ராஹ்மணோத்தமனாய அத்₄யயநம் பண்ணுவிக்கவும் யஜிப்பிக்கவும் கடவனானானிறே விஶ்வாமித்ரன் என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்

ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே, தேவதாதிகரணத்திலே 'பஶ்சாத் விஶ்வாமித்ரப்ரப்₄ருதீநாம் ச ப்₃ராஹ்மண்யாத்₃யபதே₃ஶ- பரஸங்க்₃ராத் என்று விஶ்வாமித்ராதிகளுடைய ப்₃ராஹ்மண்யாதிகளை ஜந்மப்ரப்₄ருதியன்றியே பின்பு வந்ததாக அருளிச்- செய்தார் 'ஏதேந ஸர்வே வ்யாக்₂யாதா:' இத்யத்ர தபோ- விஶேஷாத் வர்ணவிப₄ர்யாஸோஸ்தி என்று அருளிச்செய்தார்

ஞாநஸாரவ்யாக்₂யாநத்திலே குடியும் குலமுமெல்லாம் கோகநதை கேள்வனடியார்க்கு (குடி) - க்₃ராமம் (குலம்) கோ₃த்ரம் (எல்லாம்) என்றது மற்றும் நிரூபகமாய்ப்போரு- மவை பலவுண்டானவையாலே அவையாவன - சரண- ஸம்ப₃ந்தா₄திகள் (கோகநதைகேள்வனடியார்க்கு அவனடியே- யாகும்) அதாவது - முன்பு ஔபாதிகமாக நிரூபகமாய்ப் போந்த குடியும் குலமுமெல்லாம் ஶ்ரிய:, பதியானவன் திருவடிகளில் ஸம்ப₃ந்த₄மே நிரூபகமாய், அத்தைவிட்டு வ்யபதே₃ஶிக்கும்படியாய்விடுமென்கை இதுக்கு த்₃ருஷ்- டாந்தமருளிச்செய்கிறார்மேல் - (படியின்மேல்) என்று தொடங்கி - பூமியின் மேலுண்டான ஜலஸம்ருத்₃தி₄யையுடைய நதிகளின் நாமமும் வர்ணமுமெல்லாம் ஸமுத்₃ரத்தை ப்ராபிக்கவே பின்பு காணவொண்ணாதபடி போமாப் போலே என்கை. "ஏகாந்தீ வ்யபதே₃ஷ்டவ்யோ நைவ க்₃ராம குலாதி₃பி₄: | நத்₃யாஸ் தன்மையை நாமாதி₃ ப்ரவிஷ்டாயா யதா₂ர்ணவம் | ஸர்வாத்மநா ப்ரபந்நஸ்ய விஷ்ணு- மேகாந்திநஸ்ததா₂" என்னக்கடவதிறே

ஶ்ரீவசநபூ₄ஷணத்திலே - 'க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்₃ரஹ்மர்ஷியானான்' என்கிற ஸூத்ரவ்யாக்₂யாநத்திலே- 'இப்படி இதிஹாஸாதிகளாலே ப்ரகாஶதனைப்பரம் சொல்லப்- பட்டதேயாகிலும், "ந ஶூத்₃ரா ப₄க₃வத்₃ப₄க்தா விப்ரா

ப்ராக்ருதஸம்ஸர்க்க:". "ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸ ச பண்டித:" என்று சொன்ன விபரீதவாதிகள் அர்த்தவாதமாயிருக்கையல்லது. அப்படிக்குள்ளடஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனுக்கு [illegible] கௌன். கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார் - க்ஷத்ரியனான என்று தொடங்கி அதாவது - க்ஷத்ரியகுலோத்பவனான விச்வாமித்ரன் அஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்டப்ரஸாதத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னுட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாயிட்டானிறே ஆகையாலே அத்யந்தாபக்ருஷ்டகுலோத்பவனானாலும் அந்த சரீரந்தன்னோடே [illegible] அத்யந்தோத்க்ருஷ்டகுலோத்பவர்க்கும் [illegible] குறையில்லை என்கை [illegible] செய்து [illegible], [illegible] விசேஷம் என் செய்யமாட்டாது என்றும், [illegible] - [illegible] [illegible]. இவ்வாகா[illegible] என்கிறார் மேலொரு [illegible]

[illegible]

[illegible]

மூரியே" என்றும், "அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே" என்றும், திருப்பள்ளியுணர்த்தின விப்ரவம்சோத்தமன், பெரியாழ்வார், துளபத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்களோடே ஸஜாதீயராய் "வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்தார்" என்கிறபடியே ப,க,வச்சே,ஷத்வைகநிரூபகமாக அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தியிலே அந்விதராய் உள்கலந்து, "என் தொழுகுலம்" என்று விசேஷஜ்ஞர் ஆத,ரிக்கும் ஏற்றத்தை அடைந்த ஜந்மவித்,யாவ்ருத்தஹீநரான ப,ராங்குசதாஸன், (நீலையார் பாடலாலே ப்,ராஹ்மணவேள்விக்குறை முடித்தமையும்), சரமலோகத்,பத்துள்ள சோமசர்மா என்கிற ப்,ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதா,க்ரமம் அநுஷ்டி,யாமையாலும், அது ஸமாப்திக்கு முன்னே மரிக்கையாலும், ப்,ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்கச்செய்தே, "த்வம் ஏவ கீ,தப்ரபா,வேந நிஸ்தாரயிதுமர்ஹஸி; ஏவமுக்தவாந், சண்டா,ளம் ராக்ஷஸ: ஶரணம் க,த:" என்கிறபடியே நீ உன்னுடைய கீ,தப்ரபா,வத்தாலே என்னை இப்பாவத்தினின்றும் கரையேற்றவேணும் என்று ஶரணம்புக, "யதி மயா ப,ஶ்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம்; ப,லேந தஸ்ய ப,த்,ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கில்பி,ஷாத்" என்று நம்பி ஸந்நிதியில் பின்பு பாடின நீலையார்பாடலான கைசிகப் பண்ணாலே, "ஏவம் தத்ர வரம் க்,ருஹ்ய ராக்ஷஸோ ப்,ராஹ்மணஸ்ததா, யஜ்ஞயோநிம் விநிர்முக்த: சோமசர்மா மஹாயஶா:" என்னும்படியாக வைஷ்ணவதே,ஹத்தால் வந்த ராக்ஷஸத்வத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே, அந்த ப்,ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறையைத்தலைக்கட்டினபடியும், (கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமானராவாய) நிஷாத,வம்ஶஜராகையாலே, "ஏழையேதலன் கீழ்மகன்" என்னும்படி ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் தண்ணியரான ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், அயோத்தியர் கோமானாகையாலே அனைவெல்லாவற்றாலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவனாயுமன்றிக்கே த,ர்மைகபத்தாலே வாஞ்சைத் தலைமையிலிருக்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு "உகந்த தோழன் நீ" என்கையாலே ஸமானனாய், (தம்பிக்கு முன்

பிறந்து) "உடம்பியைப்பி" என்கையாலே இவர்தம்பியான இளைய பெருமாளுக்கு முன்பிறந்தவராய (வேலும் வில்லுங்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச்சோதித்து) இப்படித் தம்மை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளாநிற்க அவருடைய ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்றுக் கையும் வில்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற இளைய பெருமாளை அதிசங்கைபண்ணி "கூரணிந்தவேலவலவன்" என்றும், "தநுஷ்மந்தம் ஸோத்தமசாபபாணித்ருக் ஸதிதோபவம் நத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மணம்." என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க் கொண்டு அவர்மேலே கண்ணூய நின்று, அவர் நிலைவு போதித்து (தலையருக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏகரூபமானமையும்), "ஆசசக்ஷே ஸத்பாவம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந: பரதாயாப்ரமேயாய குஹோ கஹநகோசர:" என்கிறபடியே ராமவிரஹ-கலிக்கிடையில் திருச்சித்ரகூடத்தேற போவதாக வந்த தலையானை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு தம்பியான இளைய பெருமாளுடைய "ப்ராதரம் பரபாதி ஸம்ஜ்ஞிதம்" என்றும், "பரவாநஸ்மி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்பக்கல் பரமபாரதந்த்ர்யங்களே நிரூபகமாம்-படியிருக்கையாகிற ஸத்தைதயோடே வ்யாப்தமான ஸ்வ-பாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்குவாகுவம்சயோடு ஏகரூப-மானபடியும். (தூதுமொழிந்திதயாதி,) "முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து" என்று பிராட்டிக்கு தூத-வாக்யத்தைத் திருவடிவாயிலே சொல்லிவிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன், "மத்யா பூஜிதம் லப்யக்ராமோ த ஸதாத்மனா" என்கிறபடியே ஸ்ரீவிபீஷணன் பண்ணின ஸம்யக், பேறுமும, "குடைமன்னரிடைநடந்த தூதா" என்னும்படி பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோன க்ருஷ்ணன், பீஷ்ம-த்ரோணாதிகளைக்கைவிட்டு, "விதுராந்நாநி புபுஜே ஸுசீநி குணவந்தி ச" என்கிறபடியே பாவநத்வபோக்ய-த்வங்களை கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையில் பண்ணின ஸகுணபோஜனமும், "தூதுவந்த குரங்கு"

என்கிற திருவடி "த்ருஷ்டா தேவீ" என்கிற ப்ரீதியாலே "உபகாராய ஸுக்ரீவோ ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண: । நிஷ்காரணாய ஹநுமாந் தத்துல்யம் ஸஹபோ,ஜநம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, "கோதில வாய்மையினாயொடுமுடனே உண்பன் நான்" என்று பெருமாளோடே பந்தியிலே ஸஹபோ,ஜநமும், (ஒருபிறவியிலே இத்யாதி,) யதுகுலத்திலே பிறந்து கோ,பகுலத்திலே ஸஜாதீயத்தோடு வளருகையாலே, ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான க்ருஷ்ணனுக்கு த,ர்மபுத்ரர் தம்முடைய யாகத்திலே அக்,ரபூஜை கொடுத்தமையும், ருஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து ஶூத்ரர் வீட்டிலே ஸஜாதீயராய் வளருகையாலே, ஒருபிறவியிலே இருபிறவியான திருமழிசைப்பிரானுக்குப் பெரும்புலியூரடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்,ரபூஜை கொடுத்தமையும், (ஞானவித்யாதி,) பாண்டவர்களில் பரமதா,ர்மிகரான த,ர்மபுத்ரர், ஸ்ரீவிது,ரர்க்கு ஜ்ஞாநாதி,க்யத்தையும் அஶரீரி வாக்யத்தையும் கொண்டு ஸந்தேஹியாமல் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், த,ஶரதா,த்மஜர் நால்வரில் ப்ரத,மரான பெருமாள், "ஸௌமித்ரே ஹர காஷ்டா,நி நிர்மதி,ஷ்யாமி பாவகம் க்,ருத்,ரராஜம் தி,த,க்ஷாமி மத்க்ருதே நித,நம் க,தம்" என்று ஸஹஜரான இளையபெருமாளும் கூட நிற்கச் செய்தே அவர்கையிலும் காட்டாமல், "ஏவமுக்த்வா சிதாம் தீ,ப்தாமாரோப்ய பதகே,ஶ்வரம் த,தா,ஹ ராமோ த,ர்மாத்மா ஸ்வப,ந்து,மிவ து,:கி,த:" என்கிறபடியே பெரியவுடையாருக்குச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி பெரியதிருமலை நம்பியென்று ஸப்,ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஸேவிக்கையாலும், பரமைகாந்திகளான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரத,மரான பெரியநம்பி மாறனேர்நம்பிக்கு புரோடா,ஶத்தை நாயக்கிடாதே கொள்ளும் என்று அருளிச்செய்து போனபடியே புரோடா,ஶமாக நினைத்துச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும், (புஷ்பத்யாகே,த்யாதி,) "சிந்து பூமகிழும் திருவேங்கடம்" என்கிறபடியே புஷ்பமண்ட,பமான திருமலையிலே பணிப்பூவும் காயுமாய்த் திருவுள்ளமறியப் பரிமாறுகையாலே, திருவேங்கடமுடையானுக்கு அந்தரங்க,ரான குரும்பறுத்த

நம்பியை "துளக்கற்றமுதமாய்த் தம் குறிப்பில் தொண்டைமண்டலவன்" என்கிற அபிஜாத க்ஷத்ரியரான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமமும். வேதாந்த-யுத்தரே நீசே புண்யகோடயாம் ஜாதி வையம் வைதே ஸர்வபூதாநாம் அத்யாபி பரித்ருஶ்யதே என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயிலில், திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும். "தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையால் அடிவருடப் பள்ளிகொள்ளும்" என்கிறபடியே போகமண்டபமான கோயிலில், வீணையும் கையுமாய், பெரியபெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும் (யாகாநுயாகோத்தரம்) யஜ்ஞோபவீதம் என்கையாலே யாகமண்டபமான திருவாராதநத்திலே பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே காயஶுத்தி பண்ணின உடையவரும், பக்தபாதரேணுதீர்த்தம் தீர்த்தமாயத்திருவேங்கடமுடையானையே அநுயாகமண்டபமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்திலே, பிள்ளைப்பிள்ளை திருவுடையார் தாஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே அந்தஶ்ஶுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும், உத்தரவீதி குடிபுகுகிறபோது பிள்ளைவாநமாமலைதாஸர் ஸ்பர்ஶத்தாலே ஸ்நாநஶுத்தி பண்ணின நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டருமாகிற இவர்களுக்குத் தங்களுடைய ஆசாரமுமறியலாகிறது. இன்னார் ஜந்மம் உத்க்ருஷ்டம் இன்னார் ஜந்மம் அபக்ருஷ்டம் என்று ஜந்மத்தினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் தோன்றுவது என்றபடி. இத்தால் ஜந்மாதபக்ருஷ்டர்கள் பகவத்பக்தரானார்களாகில் உத்க்ருஷ்டவர்ணரால் அநுவர்த்தநீயராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய் ஸம்ஶயச்சேதிகளாய் அவர்களுக்கு பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸர்வர்களையும் ஶுத்தராக்குமவர்களாயும், பாபமற்றாரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸமமாயிருந்ததாலே உத்தாரகராம் பதியும் அவர்களாகில் பகவத்பக்தியர்களுடைய ஆசாரமுநுத்தரப்ரகாரங்களையும், அவர்களு

னுடைய ஸ்பர்ஸமே பரமபாவநமென்னுமத்தையும், பரமைய பூதரான ஸம்வரனுடையவும, பரமாத்ருபூதரான தீ,யருடையவும் வசநாநுஷ்டா,நங்களாலே மந்த,மதிகளும் அறியும்படி ப்ரகாஸிப்பித்தாராய்த்து என்றும் பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தருளினார்.

அஞ்ஞர் ப்,ரமிக்கிற வர்ணாஸ்ரமவித,யாங்க்ருத்தங்களை, க,ர்த்த,ப,ஞ்மம், ஸ்வபசத,மம், விஸ்பணநுபணம், ப,ஸ்மாஹுதி, ஸ்வவித,வாலங்காரமென்று கழிப்பர்கள் என்றும், ஒரு ராஜா தன்னை மறுமுனிவனுக்கிளவன் நீசனுக்குவித்த ராஜனை வாரே உருபபாக வழிப்பித்து ஸ்வர்க,மேற்றினபோதே தெரியும் என்றும், 'ஸர்வவர்ணஸந்த,ரத்வம் காடுவாழ சாதியில் கடல்வண்ணனன்வேடம் தென்னுரையில் துறிகீர்த்தி ஸ்வபசரில் பக்திபாசநுமறிவார் ஆராமரென்னை வேறு அறியாதார் சாதியந்தணர்களேனும் நகர விழுவர் என்றும் பிள்ளை லோகாசார்யர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார் தத்த்வஸ்த்ர வ்யாக்,யாநங்களிலே பெரிய ஜீயரும் விஸதீகரித்தருளினார் விஷ்ணுசித்தனுக்குப போலே பண்டைக் குலத்தைத்தவிர்ந்து தொண்டக்குலமானபடியும், ஆசார்யவிஷ்ணுவத்புஷ்யத்வபாவநத்வாதி,கயாதிகளும, விஸ்வாமித்ரவிப்ரத்வதபோஜலத்வமும் ப்ராமாணிகமென்று நம்மாசார்யர்கள் ஏககண்ட,மாக ஸ்த,ாபித்தருளினார்கள் "விப்ஸ்வம க்ராந்தும் வாஸ-தே,வம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம கச்ச,தே தத்வத,ர்ஸீ" இத்யாதி,ஸ்ருதிகளுமுண்டு.

இதி ஸித்த,ாந்த,:

அத,2 பூர்வபக்ஷ:

ந கைவல்யம் முக்தி.

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, சரமஸ்லோகாதிகாரத்திலே, ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி கைவல்யத்துக்கும் ப,க,வத்ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோ என்கை மந்த,சோத்,யம்

எங்ஙனேயெனில், ஸர்வபாபம் கழிந்ததாகில் ஸ்வத: ப்ராப்தமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையிழந்து கிடக்கைக்குக் காரணம் இல்லை. அப்போது ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ஸம்ருத்தமான ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரம் கூடாது. ஆகையால் அவ்வவஸ்தையில் ஐஸ்வர்யமும் ஸாமர்த்யமும் ஜ்ஞானமும் வருகைக்கீடான கர்மங்கள் கழிந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதி-பந்தகமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவனல்லவே. யம வைத்த பாபமும் ஸ்வபம் மற்றதே நாதிகம் தத என்னும் படி இருப்பதொரு ஸ்வாத்மஸ்வரூபாநந்தாநுபவமே-ஆத்மார்த்தீ, சேதநரேபயேத் தத்கைவல்யமய ஸாதநா: என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு மங்யமா-யிருப்பதொரு உபாயவிசேஷத்தாலே ஸித்தித்தால், இவ்வநுபவத்தை அசித் ஸ்வரூபத்தோடும், ப்ரஹ்ம ஸ்வ-ரூபத்தோடும் துல்லியமில்லாதபடியாலே கைவல்யமென்று பெரியோர்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபதியில் கைவல்ய மடத்தும் ஸர்வோபாதிநிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது ஆத்மமாத்ராநு-பவவிஷயமாக. ஸ்வாத்மஸ்வரூபதிரிதி யா கிலு முக்தி-ருக்தா இத்யாதிகளில் ப்ரயுக்தமான முக்தி மடத்தும். "விக்ஞேதர ப்ரயுக்தேநேத்ர ஸம்ஸத்ரா முக்த ஏவ ஸ" இத்யாதிகளிற்போலே நிர்வாணமும் ஸாமர்த்யமோக்ஷாய என்றதுவும் தேவர்களுடைய அமரத்வமயதேபம் போலே ஆபேக்ஷிகம் கர்மமே முக்திபர்யந்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விப்ரவபூர்வா-ஸாலோக்யாதிமாத்ரத்தில் முக்தி மடத்தும் நிர்வாணமும் "லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபமருச்ச நதி ச கேசிதந்யே ! அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:" என்று நியமிக்கப் பட்டதிறே. இதில் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் பரமபதத்திலே சென்றவனுடைய போகஸாம்யம்

கேவலாத்மாநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாக்ஷாத்-மோக்ஷமன்று என்னுமிடமும் "சதுர்விதா மம ஜநா: பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா: ! தேஷாமேகாந்திநஸ்ஸ்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: ! அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் ! யே து சிஷ்டாஸ்த்ரயோ பக்தா: பலகாமா

மாத்ரரூபோயம் அவாந்தரப₄வரூப₄: இத்யப₄யத₂ாபி ந விரோத₄: என்றும், ஸமரந்திச - ஸ்வாத்மாநுப₄வஸ்த₂ாநம் முக்திஸ்த₂ாநாத₃ர்வாசீநம், யோகிநாமமநுதம் ஸ்த₂ாநம ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம இதி" என்றும், ஸர்வ-த₄ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷராந் । லோககிக்ராந்த்தரசெனாள மரணம் தேஹஸ்ரஜும் விமேப₄ா ॥ (இதி) "கைவல்யம் ப₄க₃வந்தம ச மந்த்ரேரயம் ஸாத₄யிஷ்யதி" இத்யாதி₃ஷ்வபி கைவல்யஸ்யப₄தே₃ந ஆத்ம-மாத்ராநுப₄வஸ்ய க₂ம த₃ஶேஷபி₄ பராபயமுச்யதே । ஏதச்ச அந்தராயகோடிநிவிஷ்டத்வாத் ஆதிக ஸாக்ஷாத்₃நா ஸூரா-திநு பரிஹரந்தி । கேசித்து - ப₄க₃வதநுப₄வஸ்ய முக்₂யேந நித்யம் ஆத்மாநுப₄வஸ்யாக₂மிச்சந்தி ந தத்ர ப₄ரஷ்யகாரா-தி₂ஸம்பந்த₄ய ம. பரமாணம், யுக்திமவா பஸ்யாமட । நிஸ்ஸ்ஹ-கர்மதைவ ஸ்வாப₄ாவிகரூபாவிர்ப₄ாவேந ப₄க₃வதநுப₄வ-ப₄வாஸ்யம்ப₄ாவாத், கர்மயோகயோகே, து ஸம்ஸார-பரஸங்க₃ாச்ச । ஜ்ஞாமதேநதி₃ஹேதுபூ₄தஸர்வகர்மவிநாஸாத் அஸம்ஸார: । தாவந்மாத்ரேண ச முக்தஸ்யபதே₃ஶ: । ப₄க₃வதநுப₄வப்ரதிப₃ந்த₄கர்மணஸ்து அவிநாஸாத் தத₃நுப₄வாப₄ாவ இதி சேத் - அஸத்₃ஏதத், கர்ம பரஸ்தாத₃பி ந நஶ்யதீதயதே ந நியாமகமஸ்தீத்யேஷாதி₃க " என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:
கைவல்யம் முக்தி:

'ஸர்வபாபநிவ்ருத்திகைவல்யத்துக்கும் ப₄க₃வத்ப்ராப்திக்-கும் பொதுவன்றோவென்கை மந்த₃சோத₃யம் என்கையே மந்த₃சோத₃யமாமத்தனை. எங்ஙனேயென்னில் பாபமாவது அநிஷ்டாவஹமிறே. கேவலனுக்கு அநிஷ்டாவஹம் - ஐஸ்வர்யாத₃யநுப₄வஹேதுக்கள் அதனையக்கழிந்தால் ப₄க₃வத₃-நுப₄வத்துக்கு ஹேதுவில்லை ப₄க₃வத₃நுப₄வம் ஸ்வத: ப்ராப்தமாகையும ப்ரதிப₃ந்த₄நிவ்ருத்திஹேதுவுண்டயமிறே.

பரத்யுத விரோதியான பரமாத்மவைரீதமானுபவஹேதுவும் கிடக்கையாலே அந்த ஆத்மயாத்ராநுபவமொழிய பகவத நுபவபரவங்கழும் கடியாது அந்த ஆத்மமாத்ராநுபவ-ஹேதுவும் "பராப்த யாநாத்" இத்யாதி ஸூத்ரோக்தமான உபாஸநாநுகண பகவாத கபகவத்ஸங்கல்பம் அது பின்னை தேஹவியோகாத்வா வேபாபி என்கிறபடியே தேஹாதி ஸூலமாகில் மோக்ஷமின்றியிலேயொழியு-மென்னில். ஆத்மாநுபவவிரோதி ஸகலகர்மங்களும், அதடியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமும் கழிகையாலே இதை மோக்ஷமென்னத்தட்டில்லை. இது பக்திப்ரபத்திரூபபுண்ய-பரபரிநுபகவத நுபவஸ்வார்த்தத்தைக்கைங்கர்யங்களுக்கும் ஹேதும் அவற்றுக்கு ஸ்வஸ்வரூபவாதநுமொழிந்த ஸ்வ-ஸ்வவிரோதி ஸகலகர்மக்ஷயமுண்டே யென்னில். அது ஆத்மாநுபவத்துக்கும் ஏக்கும் ஆத்மாநுபவம் ஸ்வத ப்ராப்யமென்றேயன்னில். பகவத நுபவஸ்வார்த்தத்த-கைங்கர்யங்களும் அஹங்காரகர்பமமகாரமானகையாலே கிங்கரனுக்கு ஸ்வதப்ராப்யமன்று தெளிவிக்கமானகையாலே அவையும் கழியுமென்னில். அதுவும் ஆத்மாநுபவத்துக்கு-மொக்கும் ஆத்மாநுபவம் கழிக்கிறது - அங்குத்தை பகவ-த நுபபூர்வயா உபாஸநத்தாலே என்னில் பகவத நுபவ-கைங்கர்யங்களில் ஸ்வார்த்தத்வத்தைக் கழிக்கிறபடி என்னவேணும் அங்கவற்றில் ஸ்வார்த்தத்வத்தைக் கழிக்கிறது - ப்ராயச்சித்தபுருஷகாரஜந்யபகவத்-க்ருபையாலே என்னில். ஆத்மாநுபவ [illegible] களுமத்தாலே கழியவேணும் "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே, ஸர்வம் ஹ பஶ்ய பஶ்யதி, [illegible] ஸத்வமநுகச்சேத், கிங்கர மம தே நித்யம்" இத்யாதியுக்தமான ஆவிர்பாவ-ஸமத்ருஷ்டித்வபாரதந்த்ர்யகைங்கர்யங்களும் பகவத்-க்ருபையாலே [illegible] களுக்கும் வர வேணும் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவை அவர்களுக்கு வாராதே என்னில் அது உபாயாந்தரநிஷ்ட ஸ்வபரயோ-ஜநபரர்க்குமொக்கும் ஆகில், பகவத நுபவஸ்வார்த்த-கைங்கர்யங்கள் மோக்ஷமென்னில் ஆத்மாநுபவமும், ஆத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திருக்தா, இராமாரண-

[illegible]

"முக்தேதநாத்தம் தத்ராரோக்யாத்" இத்யாதி ஶ்லோகத்தில், ஆர்த்தனை யத்ம நஞ்சு ஸ்வர்யகாமனைச் சொல்லாதே, "ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத்" என்கிற ஆரோக்யகாமனைச் சொன்னபடியாலே, அந்த ஶ்லோகத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுவைச் சொல்லுகையாலே, ஶ்ரீகீதையில், ஜிஜ்ஞாஸு: என்கிற ஆத்மநிஷ்டன் கர்மேண ஜ்ஞாநியாமென்னவில்லை "மன்றுமதில்" "இருதிகட" என்கிறவிடங்களில் பண்ணு-கிற விஶ்வாமித்ரனுக்கும் அவ்விடங்களில் பூர்வர்கள் பண்ணியருளின வ்யாக்யாநங்களுக்கு விருத்தமாம் நக்ஷத்ரங்கள்போல் வழிபோக்கர் மரத்தடியிலே உறங்கி-னாப்போலே ஆத்மாநுபவமேயென்று கைவல்யத்தைக்குறை கல்பனையில்லை மது வித்யாந்யாயம் அந்யாயம் எங்ஙனே என்னில், மது வித்யையில் கார்யகாரணோபயாவஸ்த-ப்ரஹ்மோபாஸநமாகையாலே கல்பாந்தரத்திலே அநித்ய-மான தேஹத்திலே அநித்யமான வஸ்வாதிபதபதியாய், அநித்யமான கார்யாவஸ்த ப்ரஹ்மத்தை அநுபவிக்கலாம் நித்யமான பரமபதத்தில் அநுபவிக்கக்கூடாது தத்க்ரது-த்வத்திலே காரணாவஸ்தமாய் விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தை நித்யமான பரமபதத்திலே நித்யனான தான் அநுபவிக்கிறு-மாம் விஶேஷணமான ஆத்மா அநித்யனாகையாலே தத்ரூபஸ்ய பரமபதத்தில் கூடாது ஆகையால், அங்கு அப்ராப்யமாகையாம்

பஞ்சாக்நிவித்யையில், ப்ரக்ருதிவியுக்த ப்ரஹ்மாத்மக-ஸ்வாத்மோபாஸநமாகையாலே, நித்யாத்மாநுபவம் அநித்யதேஹாலங்களில் கூடாது ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மா-நுபவம் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் கூடாது ஆகையால் மது-வித்யாந்யாயம் அந்யாயமென்னவேண்டுவதில்லை ஏதத்ரூப-கர்மேண இச்சையும் பூர்வமில்லை ஜிஜ்ஞாஸு - ப்ரக்ருதி-வியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தீச்சு, என்றிறே ப்ராச்யம் ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தி - ப்ரக்ருதிமண்ட-லத்தில் கூடாதிறே ([illegible] காண்கிறது. [illegible] ஸாதித்துக் கொண்டு [illegible] மூலமாயிறே

சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் [illegible] [illegible] இத்யாதி [illegible] இத்யாதிகளில் [illegible] இத்யாதி [illegible] இத்யாதி.

கைவல்யம் முக்தியென்றும் நித்யமென்றும் ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள் [illegible] இத்யாதி [illegible] உண்டிறே

'இது நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றே என்று ஆத்மலாப,த்-
துக்காக வந்து உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்து தோற்ற, அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார் - (சரணமாகியவித்யாதி,) என்றும், (திருத்தாள்வணங்கி) பாவியேனுக்கு ப,க,வத்,-விஷயமில்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்த,ம், ஐஸ்வர்யம்போலே அஸ்தி,ரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற அபுருஷார்த்தமென்னை என்றும் (யாதுமில்லை இத்,யாதி,) இவ்வாத்மாநுப,வமொக்கத்துக்கு மேற்பட ஒருபலமொன்றில்லை என்று அவ்வளவிலே ப,க,வத,நுப,வமொக்ஷ,முண்டே யாகிலும் அத்தையே புத்தி,பண்ணின கைதப்பெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பசைகளும் அறுத்து வைத்து முன்புத்தை போக,மத்-தையும் கூடக்கெடுக்குமாபோலே ப,க,வத்,ஸமாச்ரய-ணத்துக்கு போக,யமான ஸம்ஸாரத்திலே யைச்வர்யாதி, விஷயங்களை அநுப,வித்திருக்குமத்தையும் இழக்கும் என்றும், (ஸ்ரீ நவமேஷ்டி ...) (அதுவே வீடு) அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர் என்று பராக்ருதங்களில் தொற்றுறுவாரே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாயிருக்கும் அதுகொண்டு செய்யவேண்டுவதில்லை (வீடாமே) அவனுக்கு பரகாரமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுபவித்து அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது அவ்வளவு போகமாட்டாதே இதின் நன்மையைக் கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்தீ என்கிறார் என்றும், (8-8-7) (அதுவே வீடு) கீழ்ச்சொன்னவதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷ-மாகிறது (வீடுபெற்றின்புற்றாலுமது) அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் வரும் ஸௌக்ய,முமதுவே (அதுவே வீடு) கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம் (வீடு பெற்றின்புற்-றாலுமது) மோக்ஷஸித்தி,யில் வரும் ஸௌக்ய,மு அந்த ஆத்மாநுப,வம் என்றும திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்,யா-நத்திலே, கைவல்யார்த்தி,களை அழைக்கிறார் அவர்கள் உபாஸித்துத்தலைக்கட்டப்புகுகிற மோக்ஷந்தான் அநர்த்த,-மென்று தோற்றியிருந்ததிவர்க்கு அம்மோக்ஷம் பர்யவ-ஸாநமாயிருக்கையாலே அத்தைத்தவிர்த்து இங்கே வாருங்கோள் என்கிறார் அநந்தரம் ஸ்வஸ்வரூபாவாப்தி

மோக்ஷமானதையாகவே அவ்வளவுக்கு போகமில்லை இவர்களுக்கு ஸரவிலவே கூறுத்தப்படு முன்னகிற யோக்யதையையும் கூடக்கொடுக்கிறதிறே "ஜராமரணமோக்ஷாய" என்று ப்ரக்ருதியுக்தமாயுப்பத்தை புருஷார்த்தமாக அநு-பவித்து மோக்ஷமாக நினைத்திருப்பது என்றும். ஆத்ம-ப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்றும் நினைவாகவே அழைக்கிறார் அல்லவர். அந்த மோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்று இருக்கையாலே அந்த மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீள-வொண்ணாமையாலும் ஐஸ்வர்யகாமனுக்குக் காலாந்த-ரத்திலேயாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ணயோக்யதை உண்டாகையாலும் இவனுக்கு அந்த யோக்யதையும் அழிகையாலே துர்கதியைக்கண்டு முற்பட அழைக்கிறார் என்றும் பெரியதிருமொழி (8-2-8) "தொண்டெல்லாம்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே. (நின்னடியே தொழுது) என்று உன்னைவன்றேயிவள் தொழுதது – திருக்கண்ண-புரத்தையிறே யதேஷ்டமானுமன்றோ ப்ரமம் ஐஸ்வர்யார்த்-தி தன் ஐஸ்வர்யவிஷயத்திலேயிறே பற்றுவது ஆத்மப்ராப்தி-காமன் ஸாத்யவிஷயத்திலேயிறே பற்றுவது இவளும் இவ்வளவை ஆசைப்பட்டவளாகையாலே ஸேவித்தொழு-கிறாள் பக்தியினுடைய ஸம்ருத்தியைப் பற்றிலுமல் தத்வவிஷயமா-ய்க்குமேயிறே ப்ராப்யம் என்றும் நாச்சியார் திருமொழி வ்யாக்யானத்தில் (5-11) – (நமோ நாராயணாய என்பரேல்) நமோ நாராயணாயவென்று பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு என்கிற நம்பூர்வாசார்யர்களுடைய ஆசையிறேயிது.

அதுவே ப்ராப்யமாகப் பெறுவரென்று நல்லாரென்று நவின்று பல்லாண்டென்று காப்பிடுவார் நமோநாராயணாயவென்று பல்லாண்டேத்துவரிறே தத்-க்ரதுந்யாயத்தாலே பேறுகையாலே காதாசித்கமான தவிருகையேயன்றது பரமபூமியிலே புக்கிருந்து இப்-பாக்ரம செய்வி அநுபவிக்கப்பெறுவர் என்றும், மற்றும் பலவிடங்களிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்

கிற "சமயங்கள் கண்டானவை காப்பான்" என்கிற-விடத்தில், க,ர்ப்பி,தமான ஸம்ஸாராபத்,ரக்ஷகத்வத்தை விவரிக்கிறார் – (4-திருவந்தாதி-88) (உயிர்கொண்டு உடலொழியவித்யாதி,) ஆத்மா ஶரீரத்தைப்போகட்டு ப்ராணனைக்கொண்டு யமப,டராலே பரிக்ரஹிக்கப்படும் போது ஆஶ்ரிதரானவர்களை அவ்விடத்தில் தொழாதே தானே விரைந்து சென்று அவர்கள் நரகத்தால் வந்த அதிவ்யதை முதலான து,ர்கதியென்று பேர்பெறுமவையெல்லாவற்றையும் போக்கும் ஸ்வப,ாவனானவனுடைய குணசேஷ்டிதாதி,-களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ப்ரீதிபரவசராய்க் கொண்டு சொல்லி, இவர் ஸம்ஸாரதுக்கத்துக்குடலாகச்செய்யக் கடவதொரு பரவஶ்யதையில்லாதபடி ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தி,த்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகனென்று அவன்திருவடிகளிலே ஸர்வப,ரத்தையும் போகட்டு தத்தத்ஸுக-து,:கம் பண்ணி வாழுமவர்களே பழுது வாழுமவர்கள், அநுமானபேக்ஷமானவையாலே அதிஶயித,ரமாய, ப்ரதிபுருஷம் தத்தத்ருசியநுகு,ணமாக வ்யவஸ்தி,தமாய, ஸுக,து:கத்து-க்கான அநுஷ்டாநமகாரக,ர்ப,மானவையாலே ப,ந்த,ருமா-யிருக்கிற கர்மப்ரவாஹவிஶேஷங்களைப்பற்றி நிற்கிற-வர்களுடைய வாழ்வானதில் நிஷ்பலமே வழுமாயிருக்கும் அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இவற்றுக்கு உபாயத்வம் முதலிலேயில்லையென்று உள்ளபடி உணர்ந்திருக்கும் ஜ்ஞாநிநாமக,ஶ்ரேஷ்டரானவையாலே. (பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது) என்று அவற்றிலொருசொற்கு அருளிச்செய்கிறார் என்று பெரியஜீயர் ஸ்ரீபாதத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்தார் அர்த்தபஞ்சகத்தில், கேவலனுமான – தனியிடத்திலே என்று தொடங்கி, ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்த-த்மாக அநுபவித்து. பின்பு ஸம்ஸாரமைப நிதுபும் ப்ரஜ்ஞ-பராபதியுமற்று யமதூதாதிபவாதி அவதியாகக்கொண்டு திரிவாரெனுருவர் என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்-செய்தார்

இதி ஸித்தம்.

அத₂ பூர்வபக்ஷ:
புநரபி பரப்ராப்திக்த₂நம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதி₄காரத்திலே "பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாதி₃களிற்சொன்ன ப்₃ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மாநுஸந்தா₄நம் பண்ணுமவர்க்கு ப்₃ரஹ்மயாதி₃களில் அர்ச்சிராதி₃க₃தியும் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப்பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂ர்க்கு ஆத்மமாத்ராநுப₄வரூபமான அவாந்தரப₂லம் வந்தாலும், மது₄வித்₃யாந்யாயத்தாலே ப்₃ரஹ்மப்ராப்திபர்யந்தமாய் விடும் என்றும், "த்ரிஜ்ஞாநார்த்த₂ப₄தே ப₄க்திம்" என்கையாலே ஸ்ரீகீதையில் த்ரிஜ்ஞாநா என்கிற ஆத்மநிஷ்ட₂னும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று என்றும் கீ₃தாதாத்பர்யசந்த்₃ரிகையில், "ஆத்மயாதா₂த்ம்யநிஷ்டா₂நாம் என்று தொடங்கி, "அந்ததோ ப்₃ரஹ்ம ப்ராப்தா: ஏத₃பவர்க₃க்ரமப்ரதிநியமஸ்து ப்ராசீநாபேக்ஷயா ஜ்ஞேயாத் என்றும், ஸ்வாத்மாநுப₄வஸித்₃தா₄நாத் பரச்யுதஸ்ய பரமவ்யோமாதி₃ரோஹணஸ்யாத் அர்ச்சிராதி₃க₃தி: அவாந்தரப₂லாநுப₄வாத்பஸ்சாத்₃வா க₃திமத்₄யே வா அவாந்தரப₂லாநுப₄வ: என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:
அஸ்மாந்ந பரமபுருஷப்ராப்தி:

பஞ்சாக்₃நிவித்₃யாநிஷ்ட₂னுக்கு ப்₃ரஹ்மயாதி₃களிலே அர்ச்சிராதி₃க₃தியும், ப்ரக்ருதிவியுக்தப்₃ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியும் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரகாரர் அருளிச்செய்கையாலே அர்ச்சிராதி₃க₃திக்கு பூர்வமும் க₃திமத்₄யத்திலும் ப்ரக்ருதிவியுக்தப்₃ரஹ்மாத்மகஸ்வாத்மப்ராப்தியில்லையாகையால், ஆத்மாநுப₄வாந்தத்தில் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தி என்கை கூடாது. கைவல்யம் முக்தி: என்கிறவிடத்தில், மது₄வித்₃யையில் நித்யாநித்யோ-

பாஸநமானதையாலும் பர்வக்ரமநியமம் கூடும். இங்கு நித்யோபாஸநமானதையாலே, பர்வக்ரமநியமாபேக்ஷை அவனுக்கு இல்லாமையை. 'ஜ்ஞாநாநந்த பரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்தி:' என்று ப்ராஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கையாலும் அதுகூடாதென்று சொல்லப்பட்டது. "ஜ்ஞாநாக்வ்யதோ ப்ரக்தி:" என்கிற ஜ்ஞானாவும், 'முமுக்ஷோர்த்தத்ராரோக்ராத் என்று சொல்லப்பட்ட (ஆர்த்தன்) ப்ரதேனை ஐச்வர்யகாமனன்றிக்கே, "ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத்" என்று சொல்லப்பட்ட ரோகார்த்தனிருப்போலே கைவல்யார்த்தியன்றிக்கே. 'ஸம்ஸாரத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்' என்கிறவிடத்திற்சொன்ன ஜ்ஞானநாதவேஷியே 'பக்திர் ஜ்ஞாநவிசேஷ: என்கிறபடியே பக்தியும் ஜ்ஞாநவிசேஷமிறே ஆகையாலே, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு என்று சொல்லப்பட்ட ஜிஜ்ஞாஸு, கர்மணை ஜ்ஞாநியாவான் என்றும் சொன்னோம் யாவதாத்மபாவிஸ்வாத்மாநுபவமே பண்ணுமிடத்துக்கு ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்கள் திவ்ய ஸூக்திகளும் காட்டினோம்

- இதி ஸித்தாந்த: -

அத பூர்வபக்ஷ:

ததாண்டாந்தர்ப்ராப்யமித்யாசநும் கேவலகதே

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதிகாரத்திலே, "யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம்" என்று இவ்வாத்மாநுபவஸ்தாநவிசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ்தாநவிசேஷம் பரமபதமன்றென்றுமிடம் இப்ரகரணந்தன்னிலே, "ஏகாந்தி-நஸ்வதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய:" என்று ப்ரக்ருதப்ராப்திகாமனான பரமைகாந்திக்கு ஸேதித்ருபமான ஸ்தாநாந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸித்தம் என்றும் தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலே ஸ்மரந்தி ச ஸ்வாத்மாநுபவஸ்தாநம் முக்தஸ்தாநாத்பாசீநம். 'யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்

இதி என்றும் சொல்லப்பட்டது

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:
ஸர்த்வம் ப்ரக்ருத்யா:

ஆத்மாநுபவகாமஸ்து பக்தாதேர் பேதாக்யதவம் பரித்யஜ்ய ஸ்வாத்மாநுபவபரதிபந்தகப்ரக்ருதிவிதவமஸ்ரோபயோகித்யா பாவநத்வமாத்ரம் அநுஸந்தாய தேஹாநவ ஷ்ரஸதஸ்வஸ்தப்ரதிபந்தக பரமபதபர்வேபூர்வகம் ஆத்மகதாதிமயி தாநுஸவிமிஷம் உபாஸநாநுகுணம் அநுபவந் அநாகராதயக அத்யோக்யதாநுபவ வர்த்ததே அத: கைவல்யார்த்திந: ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநுபவ: ப்ரக்ருதிமண்டலாதிக்ரமணமந்தரேண ந கடதே இதி தஸ்யாநுபவஸ்தாநம் பரமபதமிதி கம்யதே । தேஹவிமோக்ஷபரவேமே ஸத்யபி, ஆவிர்பூதாஸங்குசிதஜ்ஞாநதயா பகவத்ஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரே ஸத்யபி உபாஸநாநுகுணம ஸர்வேஸ்வர ஸவபோக்யதவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசயதி । உபாஸநாநுரூபபபவரஸாத் அபகவத்ஸங்கல்ப ஏவாத்ர ஸங்கோசக: யதபயுக்தம் - அநந்யபரயோஜனகபயதே விமோக்ஷபரவேஷ பரயோஜநாந்தரநிஷ்டஸ்ய கதமுபபத்யதே இதி - தத்பரயவிருத்தம் । விரஜோத்தராநந்தரம் பரமாகாஸபதவாச்யே திவ்யஜநபத திவ்யநகரவ்யதிரிக்தபரதேஸே கேவலாநாம் அவஸ்தாநம, ந து திவ்யஜநபத திவ்யநகரபரவேஸ இத்யப்யபகமாத் । ப்ரக்ருதிமண்டலாதூர்த்வம் ஸ்ரீவைகுண்டாத் அர்வாக் பரமாகாஸபதவாச்யே தேஸவிஸேஷே கேவலாநாம் அநுபவஸ்தாநமிதி ப்ரதிபாதிதம் பூர்வதி । யாத மே புராணேஷ்வேதத் வ்யக்தமுக்தமபயதி । "விரஜாபரமஸ்யோமநோராந்தரா கேவலம் ஸ்ம்ருதம் । தத்ஸ்தாநமுபயேயாத்தவ்யமவ்யக்தம் பரஜாமஸேவிபி:" இதி । "முக்தாநாம் பரமா கதி:" இத்யேதத் வ்யாக்யாநாவஸரே. ஸ்ரீபராஸரபட்டாமிஸ்ரைரபி ஏவமுக்தம் — பரமேதி விஸேஷணேந, முக்தா-

நாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா க₃திர்க₃ம்யதே । க்ருதமுபதே₃ச நிர்முக்தஜராமரணத்வகைவல்யவிஷயம் "ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே" இதி ஸம்ஸாரபரமபத₃யோர் மத்₄யே தேஷாம் ஸ்தா₂நம் ச. "யோகி₃நாம் அம்ருதம் ஸ்தா₂நம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இதி இதி அர்ச்சிராதி₃மார்க₃க₃மநமபவர்க₃ஸ்ய கைவல்யஸ்யாஸ்தி । ஸ்ரீப₄க₃வத்கீ₃தாபா₄ஷ்யே ப₄க₃வாந் பா₄ஷ்யகாரோபி ஏவமாஹ அத₂ ஆத்மயாதா₂த்ம்யவித₃: பரமபுருஷநிஷ்ட₂ஸ்ய ஸாதா₄ரணம் அர்ச்சிராதி₃ நாம க₃திமாஹ - த₃ஶயோரப்யர்ச்சிராதி₃ க₃தி: ஶ்ரூயதே இத்யாதி₃நா (ஶ்ருதௌ ஶ்ருத்யா இத்யாதி₃நா [illegible]). "தத்₃ய இத்த₂ம் விது₃:, யே சேமேரண்யே ஶ்ரத்₃தா₄ தப இத்யுபாஸதே தேர்ச்சிஷமபி₄ஸம்ப₄வந்தி" இதி ஹி ஶ்ருதி: । "ப்ராஜாபத்யம் க்₃ருஹஸ்தா₂நாம் ப்₃ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம் (ந்யாஸிநாம் ப்₃ரஹ்மவித்₃ஷாம் - [illegible])" இதி கைவல்யஸமாந₃ர்மாநுவர்த்திநாம் ஐஶ்வர்யார்த்தி₂நாம் ப்ராப்யதயா ப்₃ரஹ்மலோகப்ராப்திரநுபி₄தா₄ய. "யோகி₃நாமம்ருதம் ஸ்தா₂நம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணம்" இத்யாதி₃ சதுர்முக₂ாதி₃ஸ்தா₂நவ்யாக்₂யாநம் [illegible] ஸ்தா₂நம் கைவல்யார்த்தி₂நாம் ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாத்₃ய, அநந்தரம், "ஏகாந்திந: ஸதா₃ ப்₃ரஹ்மத்₄யாயிநோ யோகி₃நோ ஹி யே தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தா₂நம் யத்₃வை பஶ்யந்தி ஸூரய" இதி ப₄க₃வச்ச₂ரணார்த்தி₂நாம் நித்யஸூரிஸேவ்யம் ஸ்ரீவைகுண்டா₂தி₃வ்ய தா₄மாக்₂யம் பரமம் ஸ்தா₂நம் ப்ராப்யதயா ப₄க₃வதா பராஶரேண ஹி உக்தம் என்று கைவல்யஸ்தா₂நாதி₄நா பரமாகேயபதத்திலேயே நம்முடைய ருஷியும் நிர்ணயித்தருளினார்

இதி ஸித்₃தா₄ந்த:

அத₂ பூர்வபக்ஷ:

பரபக்ஷோந்மேஷப்ரஸ்யம்

(இந்த உக்தி - ஸாபத₃மாதல் ஆர்த்ததமாதலாகக் கடவது ஸாபத₃மானபோது, கல்வெர்கள், இருக்கிறவிடம்

பார்த்துக் கண்டவிடங்களிலே ஸங்க்₃ரஹித்துக்கொள்வது)

இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:
ப்ராப₃ல்யம் ஹரி ப்ரபத்தே:

இப்போது ப்ரபத்திக்கு தௌ₃ர்ப₃ல்யம், து₃ஷ்கரத்வ, ஸ்வரூப-விரோதித்வ, விளம்ப₃ப₂லப்ரத₃த்வ, அதி₄காரதௌ₃ர்லப₄த்வாதி₃தோ₃ஷங்களில்லாமையாலே அவற்றால் தௌ₃ர்-ப₃ல்யம் சொல்லவொண்ணாது. ப்ரகாராந்தரேண தௌ₃ர்-ப₃ல்யம் சொல்லுமதுவும், "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்கிற ச்ருதிவிருத்₃த₄ம். "ப₄க்தாநாம் ப₄க்தியோக₃: ப்ரபத்திர்விஷய ஶக்திஹீநாதி₄கார" என்கையாலே ஆர்த்த₂மாக ப்ரபத்திக்கு தௌ₃ர்ப₃ல்யமு(க்த)மென்று பக்ஷத்திலும் ப₄க்திப்ரபத்திகளுடைய ஸாத்₄யஸாத₄நாதி₄காரத்வ-நிராகரணத்தாலே அதுவும் நிரஸ்தம். ஆகையால் ப்ரபத்திக்கு தௌ₃ர்ப₃ல்யம் ஒருபடியாலும் சொல்லவொண்ணாது.

மஹாநுக₃திக₃த்₃யஸ்யாக₃மாநுஸதாரிணையில் — *ஆருக்கு இவ்வுபாயம் வேதா₃ந்தஸித்₃த₄மன்றோவென்னில், யாஜ்ஞிகீயமான உபநிஷத்திலே "ஸத்யம் தபோ த₃ம: ஶம: தா₃நம் த₄ர்ம: ப்ரஜநநம் அக்₃நய: அக்₃நிஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாநஸம்" என்று ஒன்றுக்கொன்று உத்க்ருஷ்டமாகச் சொல்லிப் போந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, "தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்தமாஹு:" என்று தபஸ்ஸுகளில் வைத்துக்கொண்டு அதிரிக்தமான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தி என்று இதினுடைய உத்கர்ஷம் சொல்லிற்று. அதுக்குமேலே த₄ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதா₃ஶ்ச என்று ப்ரப₃லப்ரமாணமான ஆசார்யருசிபரிக்₃ருஹீதத்வமாகிற ஏற்றமும் இதுக்கு உண்டு. வேதா₃ஶ்ச என்று வேத₃மும் அபதா₃ந்தப்ரமாணமாம்படி மிகு வைதி₃கபரிக்₃ரஹத்தின் ப்ராமாண்யாதிஶயமிருப்பது அனவுடையராயிருப்பார்க்கு இதுவே போருமாயிற்று ப்ராமாண்யத்துக்கு.

இதுதான் அளவில்லாதார்க்கு வேதாந்தஸித்தமுமா-யிருக்கும். ஆக இப்படி வேதாந்தஸித்தமுமாய், ஸ்வரூப-ப்ராப்தமுமாய், ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமுமாய், ஶரண்ய-ஹ்ருதயாநுஸாரியுமாயிருக்கையாலே அதிலும் இதுவே அநுஷ்டேயமென்னுமிடத்தைத் தம்மை விஶ்வஸித்திருக்-கும் ஸாத்விகர் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்துத்தாமும் பெரியபெருமாளும் அதிருந்ததாக அநுஸந்தித்தவிடம் அமைந்திருக்க, தம்முடைய பரமக்ருபையாலே க்ருத்ய-ரூபேண வெளியிடுகிறார் என்றும், வேதாந்தங்களிலே மஹா-பதமாகச் சொல்லுகிற பக்தியைக் காட்டில் இப்ரபத்திக்கு ஏற்றமென்னென்னில், அது அதிக்ருதாதிகாரமுமாய், விளம்ப்யபலப்ரதமுமாய், ப்ரமாதஸம்பாவநையுள்ளது-மாய் ஸாத்யமுமாய், ஸ்வரூபாநநுரூபமுமாய், ப்ராப்யத்-துக்கு விஸத்ருசமுமாயிருக்கும். இதுவோவென்னில், இதுக்கு எதிர்த்தட்டம்படி ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஸுகரமுமாய், அவிளம்ப்யபலப்ரதமுமாய், ப்ரமாதஸம்பாவநையின்-றிக்கே ஸித்தமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமுமாயிருக்-கும் என்றும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

- இதி ஸித்தாந்த -

அத பூர்வபக்ஷ:

ஶக்தாநாம் பக்தியோகப்ரபத்த்யுபவிஷய ஶக்திர்நாதிகார:

ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே இருபத்தொன்பதாமதிகாரத்திலே வ்யாஸாதிகள் அதிகாரிபுருஷர்களாகையாலே, விளம்ப-க்ஷமருமாய், உபாயாந்தரஶக்தருமாயிருப்பார்களாகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்களத்தனை, ஜ்ஞாநமாந்த்யமாதல் விஶ்வாஸமாந்த்யமாதல் உண்டாயிழிந்தார்களன்று என்றும், இருபத்து நாலாமதிகாரத்திலே, ஆதுராதிக-ளுக்கு அவகாஹநாதிகள்போலே இவை அஸமநந்தர்ய-க்ருதி: என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகாரவிருத்தங்-களென்னப் ப்ராப்தம் இவ்வதிகாரவிரோதமறியாதே, உபாஸநாதிகளில் ப்ரவர்த்திக்குமவனைப்பற்ற "நாஸ்ய

புத்தி,தௌர்ப,ல்யாது,பாயாந்தரமிஷ்யதே" என்றது ஆகையால் இவ்வுபாஸநாதி,களும அதி,கார்யந்தரத்துக்கு யது,ரதி,தாரம் அருகு,ணங்கள் அபி,தாராதி,களை விதி,த்த கட்டளையிலே மானஸதரபரசோசநாதி,களிலே அபி,ஸந்தி,யாலே அதி,காரிவிபேதைத்திலே உபாஸநாதி,களை விதி,த்த-த்தனையன்றோ என்றும், நாஸ்ய புத்தி,தௌர்ப,ல்யாது,பாயாந்தரமிஷ்யதே என்றும்படி அதி,காரத்தில் வரும வைலக்ஷண்யத்தை மதிப்பித்தோம் என்றும், (29-அ) உபாயாந்தரத்தில் சக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனும், ப்ரபத்திக்கு அதி,காரியாய் என்றும், அல்லாதபோது உபாயவிது,ரய க-ளாஸ்த்ரங்கள் நிர்த்த,ர்க்கைகளாம் உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்டா,-நசக்தியில்லாதார்க்கும் என்றும், உபாயாந்தரங்களில் ஞாநாபா,வத்தாலேயாதல், ஞாநமுண்டாயிருக்க, சக்த்யபா,வத்தாலேயாதல், லோகித்த அதி,காரியைப்பற்ற அவ்வுபாயங்களொன்றிலும், நீ அஞ்சவேண்டா, அவை தனித்தனியே தரும ப,லங்கள் உனக்கெல்லாம் ப்ரபத்தி-யிலேயுண்டான நானொருவனுமே அவையொன்று சொல்லி-ருயிற்று என்றும், (24ம அதி,காரத்தில்) அவற்றுக்கு ஸாமர்த்,யமில்லாமையாலாதல் விளம்பாக்ஷமதையா-யாலாதல் இப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகப் பற்றின-வரை "செய்தவேள்வியர்" என்றும், "க்ருதக்ருத்யர்" என்றும், உபாஸநாதி,களில் ஸமர்த்த,ரல்லாதவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதி,த்தாலும் இப்ரபத்திதானே அவை கொடுக்கும் ப,லத்தையும் அவைதன்னையும் கொடுக்கவற்றாய் அகிஞ்சநனுக்கு உத்தாரகமாய் அவனபேக்ஷித்தகாலத்திலே ப,லாவிநாப,ாவத்தையும் உடைத்தாயிருக்கையாலே அதி,கா-ரப,ாவமாயிருக்கும் என்றும் சொல்லப்பட்டது

இதி பூர்வபக்ஷஸங்க்ரஹ:

அத, ஸித்,தாந்த:
ப,ஹுவிதி,ர்ஷேண புத்தி,தௌர்ப,ல்யாது
ந்யாஸஸ்ஸர்வாதி,கார:

வ்யாஸாதி,கள் உபாஸநத்திலிழிந்தது புத்தி,தௌர்

ப,ஸ்யத்தாலே என்னுமிட(மு)ம் ப்ராமாணிகம். ஸகலாத்-மாக்களுக்கும் வேதத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வாதி,காரவிருத்,த,மாகையாலே, (அகிஞ்சநோநந்யக,தி) என்றிருக்கும் அதி,காரிக்கே அவிருத்,த,மென்கை யுக்தம் ஸகலாத்மாக்க-ளுக்கும் வேதத்வபாரதந்த்ர்யரூபஸ்வரூபவிருத்,த,மென்றும் அறிந்திதே "நராணாம்" என்று சேதநஸாமாந்யவாசி-யான ஶப்,த,த்தாலே உத்தே,ஶித்து. "ப,க்தி,ஶ்ர,ர்ப,ஸ்யாது,பா-யாந்தரமிஷ்யதே" என்று உபாஸகனுக்கு ப,க்தி,ஶ்ர,ர்-ப,ஸ்யத்தை ஹேதுவாக விதி,த்தது ஆகையால் அகிஞ்சந-வ்யதிரிக்தாதி,காரிக்கு அதுக்,ஷணமென்னவொண்ணாது. 'கலைகளைப் பயிற்றுவித்தோம் என்கிறதும் ஸர்வஜ்ஞவ்யா-றதும் வ்யாஸாதி,கள் உபாயாந்தரநிஷ்ட,ரானது ஜ்ஞாந-மாந்த்,யாதி,மூலமென்னுமிடத்தை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தார்கள் "ஈராயிரம்" என்கிற திருவாய்மொழியில் மூன்றாம் பாட்டிலே – (அறிந்தன-ரெல்லாம்) மற்றுமறிந்தராயிருக்கிற ப்ரஹ்மவ்யாஸ-வால்மீகிப்ரப்ருதிருஷிகளும (அரியை வணங்கி) ஸர்வ-து,:க,நிவர்த்தகனை வணங்கி – ஆஶ்ரயித்து. (அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே) ஸம்ஸாரது,ரிதபே,ஷஜமென்றும் இவனையறிந்தார்கள் "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்த,ஷ்ட,நஷ்ட-சேஷ்டைகபே,ஷஜம்" அவனுடைய பே,ஷஜத்வத்தில் இழிந்திலர்கள் அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தில் இழிந்திலர்கள் என்றும.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்,யாநாவதாரத்திலே– "நாராயண பரோவேதா:" என்கிற வேத,மர்யாதை,யிலே நின்றார்கள் ருஷிகள் என்று தொடங்கி இத்தை உபபாதித்துக்கொண்டுபோய், இந்த ருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு என்றும.

ஆசார்யஹ்ருத,யவ்யாக்,யாநத்திலே – (முனிவரை இடுக்கி) (முனிவரை இடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனும் வெளியிட்ட [illegible] விஷயம் (1 17)) அதாவது – "இருள்கள்கடியும் முனிவர்" என்கிற ஸமர்த்,தங்களான வ்யாஸாதி ருஷிகளை... யிட்டு வெளியிட்ட

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டானதுக்கு ஹேது என்றதாயற்று என்றும்.

முனிந்தெழுந்த ஸர்வதுல்யமாத ராத்மஸமம் விதியில் காணும் பரத்மமத்யமத அமைனப்பக்ஷமிலக்கும் மின்மினி— யுமாகவும் (23-ஆம் சூத்ரம்) 'ஆழ்வார்கள் பகவத்ப்ரஸா— தத்தாலே பெற்ற பாரதந்த்ர்யபோக்யதைகள் ஸர்வ— துல்யமாதராத்மஸமமாகிறன ருஷிகள் சாஸ்த்ரத்தாலே பெற்ற வேதைவபோக்தருத்வங்கள் (விதியிற்காணும்) பரத்மமத்யமதமாகிறன

(மன்னுருவும்...) (பக்தியும் ப்ரபத்தியும் ஆசார்ய— னன்று 28-ஆம் சூத்ரம்) அதாவது "[illegible] மெய்யும் [illegible]" என்று உகந்தருளின திருவிலே அத்யபிநிவிஷ்டராயிருக்கிற பரபக்திக்கு ஆஸ்ரயம் "[illegible]" என்று கீழ்ப்பட்டுச்சொன்ன [illegible] உபாஸக்— கர்மத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்கை என்றும். மேலே பல ஸூத்ர— வ்யாக்யானங்களிலும் பரக்க அருளிச்செய்தார் திரு— நெடுந்தாண்டகத்திலே, "[illegible]" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யானத்திலே [illegible], [illegible] [illegible] என்கிற வார்த்தை நம் ஆசார்யர்கள் [illegible] என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றியருளினார்

பிள்ளைலோகாசார்யரும் முமுக்ஷுப்படியிலே 'கொண்டுப பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே. அநுஷ்டாநம— [illegible] என்று அருளிச்செய்தார் பெரியஜீயர் இதின் வ்யாக்யானத்திலே ஆபத்துக்கு வேதபுருஷன் உபாயாந்த— ரங்களை விதித்தது. பட்டினிற் திரிகிற பசுவுக்கு வசப்படு— கைக்கு என்றித்யாதி, அருளிச்செய்தருளினார்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென்? என்னில், [illegible] பண்ணு— மவர்களுக்கு அபிமதவஸ்துக்களிலே அத்தைக் காசியிடு—

வாரைப்போலே ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து விதி,க்கிறதித்தனை, இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸை போலே விதி,நிஷேத,ங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை. அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி,த்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிஶ்வாஸத்துக்காக விதி,த்தது அதுதோஷ புரையே போம இது மர்மஸ்பர்ஶி என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப,க்தி ஶக்தாதி,காரம், ப்ரபத்தி ஶக்திஹீநாதி,காரம் என்னவொண்ணாது என்றதாயிற்று.

இதி ஸித்தா,ந்த:

அத, பூர்வபக்ஷ:

ப்ரத்யேகோபாயதா ந ப்ரதிநியமைதாம் கர்மயோகா,தி,காரம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே - இருபத்தொன்பதாமதி,காரத்திலே ""ஸர்வத,ர்மாந்" ப,ஹுவசநத்தாலே - ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்பர்யம் புருஷோத்தமத்வஜ்ஞாநமும் ஸர்வவித்,யைகளுக்கும் உபகாரகமான தத்த்வஜ்ஞாநமாத்ரமாகவும், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டி,க்கிற உபாஸநாதி,களுடைய ஶீக,ரநிஷ்பத்திஹேதுவாகவும், தே,ஶவாஸாதி,கள் உபாயவிரோதி,பாபக்ஷயஹேதுக்களாயக்கொண்டு உபாயநிஷ்பாத,கங்களாகவும் ஶ்ரீகீதாப,ாஷ்யாதி,களிலே ஸமர்த்தி,க்கையாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி அங்கி,ப,ஹுத்வவிஷயமான ப,ஹுவசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கையுசிதமன்று "நாநாஶப,தா,தி,பே,தா,த்" என்கிறபடியே இவையொழியவும் ஸத்,வித்,யாத,ஹரவித்,யாதி,பே,த,த்தாலே அங்கி,ப,ஹுத்வம் கிடக்கையால் இப்ப,ஹுவசநம் ஸார்த்த,ம்' என்று சொல்லப்பட்டது

இதி பூர்வபக்ஷக்,ரந்த,:

அத, ஸித்தாந்த
[illegible]

"ஜ்ஞாநபூர்வகத்வருவிதும் கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளை த்ருப்யதே । கர்மபூர்வகத்வருவிதும் ஜ்ஞாநம பரமேயனை ப்ரதாதிகளை ।। கர்மஜ்ஞாநாநுவிதா பக்தி: பரஜ்ஞாநாதப்ரஜகாங்க்ஷயா" என்று கர்மாதிகள் ஸ்வதந்த்ரங்களாக ஸாதநங்களாகையாலும், பூர்வோத்தரங்களான ஜ்ஞாநாதிகள் ஸர்வவித்யாஸாதாரணங்களாலும் ப்ரபத்தியோலே ஸ்வதந்த்ரமாகக் கூறு-பிக்கவொண்ணாமையாலும். இவற்றை பரத்யாகமோக்ஷவாத்யமாகப் ப்ரமாணநாத்தமாகச் சொல்லுவானை உசிதமாய் ஆகையிறே ஸ்ரீகீதாவ்யாக்யானத்திலே (ஸர்வதர்மான்) தர்மசப்தத்தாலே உபாயரூபமான கர்மயோகாதிகளைச் சொல்லுகிறது என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே "தர்மாந்" என்கிற ப்ரமாணநும் - கர்மஜ்ஞாநபக்திரூபத்தாலே அவைதான் மூன்று வகை-யாய் பலவாயிருக்குமென்கிறது. இவை மூன்றும் தன்னில் தான் ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு தனித்தனியே ப்ராதாந்யத்-துக்கு ஸாதநமாயிருக்கும் என்னுமிடம் கண்டுகொள்ளில், ஜ்ஞாநபக்திகளோடே கூடின கர்மம் யோகாதிகள் பக்ஷ-த்திலும், கர்மபக்திகளோடே கூடின ஜ்ஞாநம் ஆதிபத்தா-திகள் பக்ஷத்திலும் கர்மஜ்ஞாநங்களோடே கூடின பக்தி பரஜ்ஞாநாதிகள் பக்ஷத்திலும் காணப்பட்டது. அவ்வோ க்ரியைகளை ப்ரதாநமாக அநுஷ்டிக்கிற கர்த்தாக்களுடைய பேதத்தாலே மூன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே-யிறே பகவச்சாஸ்த்ரத்தில் கர்மாத்யுபாயங்கள் மூன்று என்றும், ப்ரபத்தி சதுர்த்தோபாயமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்தார்.

முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோகப்ரகரணவ்யாக்யானத்திலே, இனி மேல் ப்ரமாணநாத்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்று தொடங்கிப்பெரிய ஜீயர் அருளிச்செய்ததையும் கண்டுகொள்வது

இதி ஸித்3தா4ந்த:

அத2 பூர்வபக்ஷ:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம்ப4வதி

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே இருபத்துமூன்றாமதி4காரத்திலே 'க்ருபாவிசிஷ்டனான ஈச்வரன் — "க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்" என்கிறபடியே ஸித்3தோ4பாயம் இவனுக்கு பரஸாதநங்களான ப4க்திப்ரபத்திகள் ஸாத்4யோபாயங்கள் என்றும், ரஹஸ்யரத்நாவளீஹ்ருத3யத்திலே மோக்ஷோபாயமான ஸாத்4யோபாயம் ப4க்தியென்றும் ப்ரபத்தி என்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநாந்த3மயமும் இதினுடைய ஸர்வவிஷய-விகாஸத்துக்கு ஸ்வரூபயோக்3யதாரூபையான ஶக்தியும் நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்ப4ஸம்ப4ந்து முக்2யமென்கிற உக்தியாலே மோக்ஷமும் என்றதாயத்து (இந்த பங்க்திக்கு ஆகரம் காணவில்லை)

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
ஸாத்4யோபாயேந ஸித்3த4ம் ந ப4வதி

ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே 'மறுவொன்று கண்ணனல்லால் என்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்3தோ4பாயம்' என்று அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார். த்3வயாக்2யாநத்திலே — "குற்றமில் சீர் கற்றுவைகல் வாழ்தல்" என்கிற யாவதா3த்மபா4வியான கு3ணாநுப4வத்துக்கு உடலான ஸித்3தோ4பாயத்தை' என்றும், "யாதுமில்லை மிக்கதனில்" என்று தொடங்கி இவனை யொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகம் என்று பற்றினவர்கள் பண்டு நின்றநிலையும் கெட்டு அநர்த்த2ப்பட்டுப்போவர்கள்' என்றும் அருளிச்செய்தார் பெரியஜீயர்

நான்முகன்திருவந்தாதியிலே திருமழிசைப்பிரான் "செயல் தீரச் சிந்தித்து வாழ்வாரே வாழ்வார் சிறுசமயப்பந்தனையார் வாழ்வேல் பழுது" என்று ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உடலாகச் செய்யக்கடவதொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாதபடி ஸ்வரூபபார-தந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து எம்பெருமானே நிர்வாஹகன் என்று அவன்தலையிலே ஸர்வபாரத்தையும் பொகட்டு த்த் க்ருதஜ்ஞதையும் பண்ணி வாழுமவர்களே பழுதற வாழு-மவர்கள் அநந்யஸாபேக்ஷமாகையாலே அதிக்ஷுத்ரமாய் பரிபூர்ணமும் தத்தத்ருசயுக்தமாக ஸ்வதந்த்ரமாய் து:க ரூபமான அஹங்கார மமகார கர்ப்பமானகையாலே பந்தகமாயிருக்கிற கர்மாத்யுபாயங்களைப்பற்றி நிற்கிறவர்களுடைய வாழ்வானாகில் நிஷ்ப்ரயோஜநமா-யிருக்கும் என்று அருளிச்செய்கையாலே ஸாத்யோபா-யத்தாலே ஸித்தப்ராப்தியில்லை என்றதாயிற்று

இதி ஸித்தாந்த

அத பூர்வபக்ஷ:

விஸத்ருசம் ப்ராப்யமென்கிறதுவும் பூர்வபக்ஷ க்ரந்தத்-திலே மாப்த்மாக்களுண்டானால் அவ்விடங்களிலே கண்டு கொள்வது ஸாத்யோபாயேந ஸித்தம் பலம் எதி என்கிறத்-தாலே அது ஆர்த்தமாகில், தந்நிராகரணத்தாலே இதுவும் நிராக்ருதமென்று கொள்வது

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:

ஸத்ருசம் ப்ராப்யம்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே, ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும், ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பரத்துக்கு ஸத்ருசமன்று என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்-

செய்தார் பெரியஜீயரும் அதின் வ்யாக்யானத்திலே 'பரமோதாரனான ஸர்வேச்வரன் இவன் பக்கல் ப்ரீதிமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும் பலத்துக்கு இது ஸத்ருசமல்லாதமென்று எண்ணுகை' என்று அருளிச்செய்தார் கத்யவ்யாக்யானத்திலே பக்தி ப்ராப்யத்துக்கு விஸத்ருசமாயிருக்கும் இது அதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாயிருக்கும் என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தார்

இதி ஸித்தாந்த:
அத பூர்வபக்ஷ:
அந்யேந சாந்யத்

இதுவும் பூர்வபக்ஷக்ரந்தங்களிலே ஸாபாதமாய் உண்டான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது 'ஸாத்யோபாயேந ஸித்தம் பக்தி' என்கிறத்தாலே ஆர்த்தமாகில், தந்நிராகரணத்தாலே ஏதந்நிராகரணமும் ஸித்தம்

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த:

அத ஸித்தாந்த:
அந்யேந நாந்யத்

அவன் திருவடிகளுக்கு அவன் திருவடிகளே உபாயமென்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார் "அஃதே உய்யப்புகுமாறு" என்றும், "திருநாரணன்தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்து உய்ம்மினோ" என்றும் அருளிச்செய்தாரிறே நான் சொன்னதுவே உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமும், உபேயமும் என்று தத்வ்யாக்யாதாக்களும் அருளிச்செய்தார்கள்.

முமுக்ஷுப்படியில் த்வயப்ரகரணத்திலே '"சரணௌ சரணம்" என்கையாலே ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார். இந்த பக்ஷத்துக்கு பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை

அபரிமிதங்களென்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.

இதி ஸித்₃தா₄ந்த

அத₂ பூர்வபக்ஷ:

த்யாக₃ ஸித்₃தா₄நுவாத₃:

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே சரமச்லோகாதி₄காரத்திலே இவ்வநுவாத₃த்துக்கு அதி₄காரிவிசேஷத்தைக்காட்டு-கையே ப்ரயோஜநம் அதில், பரி என்கிற உபஸர்க்க₃ம் அதி₄காரபௌஷ்கல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது "அநித்ய-மஸுக₂ம் லோகமிமம் ப்ராப்ய ப₄ஜஸ்வ மாம்" என்கிற-விடத்தில், ப்ராப்ய என்கிறது விதி₄யன்றிக்கே ப்ராப்ய வர்த்தமாநஸ்தவம் என்று வ்யாக்₂யாதமானாப்போலே இங்கு பரித்யஜ்ய ஸித்₃தா₄ந்தவம் என்று விவக்ஷிதமாகக் கடவது இப்படி அர்த்தா₂ந்தரங்களிலும் ப்ரயோக₃ம் உண்டாகையாலே "த்வா"ச்ருதிமாத்ரத்தைக்கொண்டு த்யாக₃ம் அங்க₃மென்னவொண்ணாது என்றும், இங்ஙன-ன்றிக்கே, கர்மயோக₃ம், ஜ்ஞாநயோக₃ம், ப₄க்தியோக₃ம் என்கிற த₄ர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபத்யாக₃ம் ப்ரபத்திக்கு அங்க₃மென்னும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதி₄கார-மன்றிக்கே ஒழியும் த₄ர்மாநுஷ்டா₂நசக்தனுக்கிறே அவற்றினுடைய த்யாக₃த்தை விதி₄க்க வேண்டுவது இது ப₄ஹுப்ரமாணஸித்₃த₄மான கார்ப்பண்யமாகிற அங்க₃த்-துக்கும், "புகலொன்றில்லாவடியேன்", "குலங்களாய", "குளித்துமூன்று" "ந த₄ர்மநிஷ்டோ₂ஸ்மி" இத்யாதி₃க-ளிலே ப்ரஸித்₃த₄மான அகிஞ்சநாதி₄காரமென்கிற ஸம்ப்ர-தா₃யத்துக்கும் விருத்₃த₄மாம் ஈச்வரனைப்பற்ற அத்யந்த-பரதந்த்ரனையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் நித்யாஸக்தனென்று காட்டி இவனுக்கு அவற்றினுடைய த்யாக₃த்தை விதி₄க்கிறதென்னுமது - ஸர்வசாஸ்த்ரஸ்வ-வசநஸ்வபரக்ருத்யாதி₃விரோத₄த்தாலே அத்யந்தபரி-ஹாஸ்யம் அப்போது ஸ்வயத்யாயத்யையாலே "வ்ரஜ" என்கைதானும் கூ₄டியாது உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மா

நித்யாபத்தமென்னகை தங்களுக்கு அநிஷ்டமான அநுவாத,-பக்ஷத்துக்கு ஸ்திரீகரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை' என்றும் சொல்லப்பட்டது

இதி பூர்வபக்ஷக்ரந்த,

அத ஸித்தாந்த
த்யாக,ஸ்யாங்க,ம் ப்ரபத்தே:

முமுக்ஷுப்படியிலே, (பரித்யஜ்ய) த்யாக,மாவது-உக்தோபா-யங்களை அநுஸந்தித்து ஸாதநமையிலே ஸுதபுத்தி, பண்-ணுவாரைப் போலேயும் விபரீதி,மாக,மநும் பண்ணுவா-ரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி, பண்-ணினோம் என்கிற புத்தி,விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை "பரி" என்கிற உபஸர்க்கத்தாலே, பாதுகாதி,களை விடுமா போலே ருசிவாஸனைகளோடுமகூட மறுவலிடாதபடி விட வேணுமென்கிறது ல்யப்பாலே, ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணும என்கிறது என்றும். தனி சரமத்திலே "த்யஜ்ய" என்கிற ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்கிறபடியே உபாய-ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாக,த்திநுடைய அங்க,த்வம் சொல்லுகிறது யாக,த்திலே இந்த்ரியஜயத்துக்கு தத்,வ்யதிரிக்த ஸர்வத,ர்மத்யாக,மும் அங்க,மாகிறாப்போலே இதுவும் ஆத்ம-யாக,மானவையாலே தத்,வ்யதிரிக்தஸர்வத,ர்மத்யாக,ம் அங்க,மா-கக்கடவதென்றும் முன்பே சொல்லிற்று இத்தால் ஸாத,ந-வைய்ர்த்,யமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது விட்டே பற்றவேணு-மாகில் ஸர்வாதி,காரத்வப,ங்க,ம வாராதோவென்னில், அஶக்தனுமாய் அயோக்,யனுமானவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாநவை-ஶத்,யத்தாலே விட்டுப்பற்றக்கடவன் அல்லாதவர்களும் உக்தலக்ஷணத்தாலே அஶக்தராயிருக்குமத்தனை போக்கி, ஸர்வத்திலும் அஶக்தராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையே அவர்களும் விக்,நவிளம்ப,ாதி,ப,யமுடையராகில் யதா,ா-யோக்,யம் விட்டுப்பற்றக்கடவர்கள் ஆகையாலே ஸர்வா-

தி₄காரத்வப்₃ரஸங்க₃ம வாராது இப்படிக்கொள்ளாதே ஸர்வேச்வரனைப்ராப்யனென்றிருப்பவனுக்கு இது உபாயமென்னும் பக்ஷத்-தில், ஸர்வேச்வரனை ப்ராப்யனென்றிருப்பாரொருத்தரும் இல்லாமையாலே அந்த பக்ஷத்துக்கும் இந்த தூ₃ஷணம் வருமாகையாலே த்யாக₃ம அங்க₃மென்கிறவிது உபபந்நம் என்றும் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தார்

ரஹஸ்யத்ரயத்திலே இவ்விடத்திற்பரிஹாரம் சொல்லப்படு-கிறது விளம்ப₃ாக்ஷமனான புருஷனுக்கு சீக்ரகாலஸாத்₄ய-மான உபாயங்களில் து₃ஷ்கரத்வாதி₃யடியான ஸ்வத-பரித்யாக₃மும் உபாயாந்தரத்வமடியான பேரிகோதமும் கூடும் அதின் விரோதி₄யைப்பார்த்தாலும் அநாக₃தமான அநந்தகாலத்திலும் ஸந்தாநோபாயம் காணவரிதென்று உபாயாந்தரது₃ஷ்கரத்வத்தை ஸூசிக்கத்₃யத்திலே ப₄ாஷ்ய-காரர் அருளிச்செய்தார் இப்படி ஸ்வதந்த்ரித்த₄த்யாக₃ம் ஸம்ப₄விக்கிலும் இங்கு சொல்லுகிறபடி த்யாக₃ம அதுவன்று. அதாவது, இவ்விஷயத்தில் விதி₄க்கப்படுகிற ப்ரபத்தி-யுடைய ஸ்வரூபம் உபாயாந்தரஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாது என்னுமிடம் ஸம்ப₄ந்தத்தாலே கொள்ளவேணும் அந்த உபாயாந்தரஸம்ஸர்க₃ஸஹத்வமாகிற உபாயஸ்வரூபம் இவ்விடத்தில் வேறொரு ப்ரமாணத்தாலே காணவொண்ணா-மையாலே வாக்யவிதி₄யை அபேக்ஷித்திருக்கும் இத்தாலே-யிறே ஸர்வஶக்தத்துக்கு அர்த்த₂பூர்த்தி அல்லாதபோது நிரபேக்ஷத்யாக₃ம ஸித்₃தி₄யாதே தானே உபாயங்களை து₃ஷ்கரமென்று விட்டவனுக்கு ஸக்யமமம அநுவாதத்தித்-தால் விரோத₄மில்லை.

ரஹஸ்யாம்ருதத்திலே, இன்னமும் அநுவாத₃பக்ஷத்திலே த்யாக₃ம் து₃ஷ்கரத்வமடியானவானைக் ராஜஸமாயக்கொண்டு இருநாகார்யமல்லாமையால் நிஷேப்யோருமாம் அதா-வது, காயக்லேஶப₄யத்தாலே கர்மத்தை து₃:க₂ரமென்று ஸ்வரூபேண விட்டவன் ராஜஸத்யாக₃ம் பண்ணினானாகை-யாலே, த்யாக₃ப₂லமான ஜ்ஞாநயோக₃மநோநிர்மல்ய-த்ருநாதோத்பத்த்யாதிகள் ப்ராப்தி கடைப்பெறான் என்று த்யாகத்தை

விதி,யோபதே,ஶத்திலே ஶரண்யன் தானே அருளிச்செய்தான் அந்த ந்யாயத்தாலே இந்த அதி,காரிகளுக்கும் து,ஷ்கரம என்று விடுமளவில் நிரபேக்ஷத்யாக,ம கூடாமையாலே த்யாக,ப,த,மான ஆகிஞ்சந்யம் ஸித்,தி,யாது விதே,ய-பக்ஷத்தில், த்யாக,ம ஶாஸ்த்ரமானவையாலும், ஸாத்விகமானவை-யாலும், ஶ்ருதாநுகார்யமேயாயிருக்கும்' என்றும், ஆகையால் ஸர்வோபாய ஸம்ஸர்க,ராஹித்யமாநுபபத்,ருஸ்வரூபம் விதே,யமானவையாலே இவ்விடத்தில் ஸர்வத,ர்மத்யாக,த்-திறுடைய விதே,யத்வம் மிகவும் உபபந்நம் என்று வாதி,கேஸரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார். 'சிலர், இங்கு த்யாகத்தை விதி,க்கிறதன்று, அநுவதி,க்-கிறது என்பர்கள் அதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லா-மையாலே, த,ர்மத்யாக,விஶிஷ்டமான ஶரணாக,தியை விதி,க்கிறதென்று ஆழ்வான் பணிக்கும்' என்று சரம-ரஹஸ்யத்திலே நயினாராச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்

இதி ஸித்,தா,ந்த.

அத, பூர்வபக்ஷ.
ப்ரணவவிரஹாத் அஷ்டாக்ஷரத்வம் மந்த்ரஸ்ய

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே மூலமந்த்ராதி,காரத்திலே, "ந ஸ்வர ப்ரணவோங்க,ாதி ந்யாஸவிந்யாஸஸ்தத,ா । ஸ்த்ரீ-ணாம் ஶூத்,ரஜாதீநாம மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" என்கிறபடியே ப்ரணவமொழிந்தபோது, "தத்ரோத்தராயண-ஸ்யாதி,: பி,ந்து,மாந் விஷ்ணுரந்தத,: । பீ,ஜமஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஸ்யாத்தேநாஷ்டாக்ஷரதா ப,வேத்" என்கிறப்ரக்ரியையாலே எட்டெழுத்தும் அநுஸந்தே,யமாக விதி,க்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்,ரந்த,

அத, ஸித்,தா,ந்த

ப்ரணவவிரஹாத் அஷ்டாக்ஷரத்வம் மநோரம்ச

'இதினுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்தில், "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ப்ரணவத்தை ஏகாக்ஷரமாகவும், "நம இதி த்வே அக்ஷரே" என்று நமஸ்ஸை இரண்டு அக்ஷரமாகவும், "நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி" என்று நாராயணபதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தையொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிகமானதையாலே அநாதரணீயமாகக் கடவது' என்று முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானத்திலே பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்

"நஸ்வர: ப்ரணவோங்காநி" இத்யாதிகள், நாராயணாஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையிலே உபபந்நமானபடி ஆமானதையாலே ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு ப்ரணவாதிகாரநிஷேதம் உபதிஷ்டமாமத்தேயென்று தத்வஜ்ஞர் தெளிந்து கொள்வர்கள் ஆகையால் விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலே ஸ்ருதிவிருத்த ஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமானதையாலே அநாதரணீயம் என்று நிர்வஹித்து, "ந ஸ்வர" இத்யாதிவசநத்துக்கு கதி கல்பிப்பதும் அவிவக்ஷிதமென்று கொள்வது [illegible]

இதி ஸித்தாந்த:

அத பூர்வபக்ஷ:

ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ ஜாதை முக்தி: ஸ்ருஷ்ட்யாதிமனுஷ்யாணாம

நித்யமுக்தாதிகாரநம்

ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலே ([illegible]) ஏவம் முக்தாநாம் ஐகாந்த்யாபாரே ஸ்ருதிரஸ்தி, தத்பராபதிர்நாஸ்தீதி பக்ஷோऽபி ந விசாரார்ஹ:, ந ஹி முக்தாநாம

ஸர்வஶரீரித்வம், அஸ்ருஜத்வாத். அநுபபத்தேஶ்ச। தத்₃ப₄ரவே
தத்₃ம், "ப₃ஹுஸ்யாம்" இதி ஸங்கல்பஶக்தி: தத்₃ராவித₃-
மக்திஶாலிந தத்₃பராபதிர்மாத்ர து₃ர்வசா. தஸ்மாத்₃வ நித்யா-
நாமபி ஈ உக்தம் ஹி ப₄ராஞ்சே அநந்தபத₃வ்யாக₃யாநே ·
ஶாதிமயஸ்வரூபஸ்வகு₃ணா நித்யா வ்யாஸ்ருத்தா இதி ।
அத: யதே₃ாக்த ஏவார்த₂, ஜக₃த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ப₃ர
அஸ்மிந் ஸமர்பபித இதி கேஷாஞ்சித் வ்யாக்₂யாநம் து
ப₃க₃வத் தீ₃ருதத்பரப₃ராவாதி₃யபரமமார்த்த₂ம் । ஏகஸ-
யைவ ஹி ஸர்வஶரீரிண "ப₃ஹுஸ்யாம" இதி ஸங்கல்ப-
கத₃மத்வமிதி பராகே₃வ ஸ்த₂ாபிதம். அத ஏவ ஹி "ஸ்ரீமதி
விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" இதி
ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்₃யேऽபி, ப₄க்தாநாம் ஸ்வாமிநோ
வா விக்₃ருபரமமநே பரிஜநநியோக₃ாத்₃ ச யோஜநீயா
விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரே து "விஶ்வம் ஸ்ருஜ" இதி பத₃ம்
முக்தவத் பரபூ₄தஸ்ருஷ்டிமாத்ரவிஷயபரம் விஶேஷ்யபூ₄த-
பரமாத்மபரம் வா நேதவ்யம் என்று சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்₃ரந்த₂:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:
ஸ்ருஷ்ட்யாதௌ₃ ஶாஸ்திஶக்திப்ரபு₄நியமநதோ
நித்யமுக்தாதி₃காநாம்

விஷ்வக்ஸேநமந்த்ரத்திலே, "விஶ்வம் ஸ்ருஜ" என்று இவருக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் கண்டோ₃க்தம். "ஸங்கல்பமாத்ராவக்ளுப்தஜக₃ஜ்ஜந்மஸ்தி₂தித்₄வம்ஸாதி₃கே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்தாத்மைஶ்வர்யம்" என்று ஸ்ரீவைகுண்ட₂க₃த்₃யத்திலே பா₄ஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார் ஆகையாலே, நித்யமுக்தாதி₃களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃யில் ஶக்தியில்லை என்கை, எம்பெருமானார் தி₃வ்யஸூக்திக்கு அத்யந்தவிருத்த₃மாகையாலே எம்பெருமானார் த₃ர்ஶநஸ்த₂ராலே அத்யந்தபரிஹரணீயமாயிருக்கும். தம்முடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂திஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணக்கடவ ஸேநைமுதலியார் தொடக்கமான தி₃வ்யபுருஷர்களும்

கட்டளையிலே சேவித்திருக்க' என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன்தானே தன்னுடைய உப,யவிபூ,தியையும் அன்னப்புகழ் முடிமைப்பணியையுமாசிரியருக்கு ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்க, அப்படியே விமத,விமத,தரவிமத,துமாக உப,யவிபூ,தியையும் யதா,வஸ்தி,தஸ்வரூபஸ்வபா,வமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து பரகாரத்துக்குப் பாசுரமிட்டருளின அர்ச்சிராதி,யிலும். இதில் நித்யராவார் ஒருநாளும் ஸம்ஸாரஸம்ப,ந்த,மாகிற அவத்,யமின்றிக்கே நிரவத்,யராய 'வானிளவரசு வைகுந்தக் குட்டன் வாசுதேவன்' என்கிற வைகுண்ட நாத,னுக்கு. 'விண்ணுடையார் சூழ்வர்' என்கிறபடியே பட்டம் கட்டுகைக்கு உரியராம்படி ரூபபரான மந்த்ரிகளாய ஸர்வஜ்ஞரியோகா,த ஸ்வரூபஸ்தி,திப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணவும் யோக்யராய என்றும், ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் 'நித்ய,ஸித்தநாம்' என்கிற ஸ்லோகவ்யாக்,யாநத்தில், தேவரை நூற்றுக்கு ஆச்ரயிக்கிற ப,ரதமாதி,கள் ஸ்வரூபஸ்தி,திப்ரவ்ருத்திகள் உபதே,சக்ரமத்தாலே பெற்று ஸம்ஸாரவிமோசநத்தைப் பண்ண முக்தராண பின்பு, அநந்யப்ரயோஜநராயாச்ரயிக்குமவர்கள் அவர்களைச் செய்யப் பார்த்தால் லீலையாகாநின்றது, முக்தர் தேவரோடே லீலாரஸம் அநுப,விக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே நாத,யாதி,களை ஸ்ருஷ்டித்திறே அநுப,விப்பது 'ஸங்கல்பாதே,வ தச்ச்ருதே:' 'ஸங்கல்பாதே,வாஸ்ய பித்ரஸ்ஸமுத்திஷ்ட,ந்தே' ஏகத்வரூபாதி,ப்ராப்திவிஷயாவனமவிருக்கி, ஸக்தியில்லாமையாலே நடைகிறாரல்லர் என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

ப,ரதமாதி,களுடைய ஏகதே,ஶஸ்ருஷ்ட்யாதி,ஶக்தி ஸம்ஸ்காரத்,தையாகிறபோலே நித்யமுக்தருடைய ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி,ஶக்தியும் ஸம்ஸாரத்,தையிறே ஆகையால் நித்யமுக்தர்களுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி,யில் ஶக்தி உண்டென்னுமிடம் உபபந்நம்.

இதி சித்ப்ரகரணம்

அத₂ பூர்வபக்ஷ:
தோ₃ஷாத்₃ருஷ்டிவது வாத்ஸல்யம்

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த்₃வயாதி₄காரத்திலே, 'இவற்றில் வாத்ஸல்யமாவது - "தோ₃ஷோ யத்₃யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதருடைய தோ₃ஷம் பாராதே அங்கீ₃கரிக்கைக்கீடான இரக்கம் என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷையில், ப்ருது₂க₃த்₃யாதி₄காரத்திலே, 'வாத்ஸல்யம் - மாத்ருவத் வத்ஸல இத்யாத்₃யபி₄ப்ரேதா ஸ்வாச்ரிதனியதயாபி₄மதேஷு தோ₃ஷேஷ்வபி ப்ரீதி:. தோ₃ஷானுமபி₄ கு₃ணத்வேந த₄ர்மரும இதி து அதிவாத₃:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷஸங்க்₃ரஹ:

அத₂ ஸித்₃தா₄ந்த:
தோ₃ஷேஷ்வ இச்சா₂ந வாத்ஸல்யம்

'வாத்ஸல்யம் நாம தோ₃ஷேஷ்வபி கு₃ணத்வபு₃த்₃தி₄: யதா₂ மாதுர்வத்ஸே' என்று ஸமந்வயாதி₄கரணபா₄ஷ்யஸ்ருதப்ரகாசிகையிலும், 'வாத்ஸல்யம் நாம தோ₃ஷேபி கு₃ணத்வபு₃த்₃தி₄: யதா₂ வத்₃ய ப்ரஸூதாயா தே₄நோர்வத்ஸே' என்று மாறுகதிகத்₃யஸ்ருதப்ரகாசிகையிலும் வேத₃வ்யாஸப₄ட்டர் அருளிச்செய்தார்.

ஞானஸாரத்திலே 'அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயை கோன் குற்றமுணர்ந்திடவும் கொள்கையனோ - எற்றேதன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றோ காதலிப்பது அன்றதனை ஈன்றுகந்தஆ (25-பா) என்று அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்.

(ஸ்நு ப்ரஸிர்தேத்) அதற்கு "ப்ரபந்நாந் மாத₄வஸ்ஸர்வாந் தோ₃ஷேணை பரிக்₃ருஹ்யதே அத்₃யஜாதம் யதா₂ வத்ஸம் தோ₃ஷேண ஸஹ வத்ஸலா" (பரிக்₃ருஹ்யதே பரிக்₃ருஹ்ய

ஸுதீ3ர்த்த4: । ஆஜுஷ்டஸ்ய ந தோ3ஷ:} என்று பௌராணிக-ப்ரமாணம் சேர்த்தருளினார் பெரிய ஜீயர்.)

"குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணம் கொள்ளும்" "செய்-தாரேல் நன்று செய்தார்", "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே!" என்றித்யாதி3 ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்தார்கள். தோ3ஷம் போ4க்3யமாகில் (தோ3ஷம்) பு3த்3தி4பூர்வகமாகச்செய்யவேண்டி வாராதோவென்னில், வாராது. "உன்னனியலாவியனைவராய் குணமதீற்றி", "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ", "ஜவரைுத்துத் தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்" இத்யாதி3களிலே ஜ்ஞாநிகளுக்கு தோ3ஷம் ப4யாவஹமாகச் சொல்லுகையாலே பு3த்3தி4பூர்வ-கமாகச்செய்யானென்றுமிடம் {'செய்யவேண்டா என்று-மிடம்' - (க2) பாட2ம்} ஸித்3த4ம்.

தனி சரமத்திலே, 'வாத்ஸல்யமாவது - ஸத்3யோஜாதமான வத்ஸத்தின் பக்கல் தே4நுவுக்கு உண்டான காமம். அதாவது - கன்று பட்டதரையிலே புல்லின்றுத பக அன்றீன்ற கன்றின் தோ3ஷத்தை தோ3ஷமென்று கருதாதே தனக்கு போ4க்3யமாகக் கொள்ளுமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய தோ3ஷத்தைத் தன்பேறாகப் போக்கித் தன் கல்யாண-கு3ணங்களாலே த4ரிப்பிக்கை' என்று பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தருளினார்.

இதி ஸித்3தா4ந்த: -

அத2 பூர்வபக்ஷ:
பரது3:க2நிராகரணேச்சா2 த3யா

ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே த3யாதி4காரத்திலே, 'பரம-காருணிகத்வமாவது - ஸ்வார்த2நிரபேக்ஷயான பர-து3:க2நிராகரணேச்சை2' என்றும், ரஹஸ்யரக்ஷையில், ப்ருது2க3த்3யாதி4காரத்திலே,'காருணிகத்வம் - அநுத்3தி3ஷ்ட-ஸ்வப்ரயோஜநாந்தரபரது3:க2நிராகரணேச்சா2 । பரது3:க2-

து3:கி2த்வாதி3கம் து ந லக்ஷணம், அவ்யாப்தே: அதிவ்யாப்தேஶ்ச ; ஸர்வப்ரமாணஸித்3த4: ஸாபராத4நிக்3ரஹஸ்யாபி ஶாஸ்த்ரஸித்3த4த்வாத். தத3நுரோதே4ந காருண்யம் நியந்தவ்யம்' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இதி பூர்வபக்ஷக்3ரந்த2:

அத2 ஸித்3தா4ந்த:
பரது3:க2ஸஹத்வம் த3யா

ஶ்ரீப4ாஷ்யத்திலே பலவிடங்களிலும் 'த3யா ஹி நாம ஸ்வார்த்த2நிரபேக்ஷா பரது3:க2ாஸஹிஷ்ணுதா' என்று ப4ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி உயர்வற உயர்நலத்தின் ஈட்டிலே, '*துயரறுசுடரடி*' என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்4ருஶம் ப4வதி து3:கி2த:* என்னும் து3:க2நிவ்ருத்தியும் அவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரற, தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால், இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி' என்றும், '(அவன் மேவியுறை கோயில்) அவன் பரமபத3த்தில் உள்வெதுப்போடேபோலேகாணுமிருப்பது. ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி4த்து 'இவை என்படுகிறனவோ' என்கிற திருவுள்ளத்தில் வெதுப்போடேயாயிற்று அங்கிருப்பது. *நோபஜநம் ஸ்மரந்* என்று கொண்டு இங்குத்தை து3:க2த்தை நினையாதொழிய வேண்டுவது பண்டு து3:கி2யாயிருந்து ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போனவனுக்கிறே. இங்குத்தை து3:க2த்தை நினைக்குமாகில், அநுப4விக்கிற ஸுக2த்துக்குக்கண்ணழிவாகாதோ என்னும் கண்ணழிவில்லையிறே அவனுக்கு. 'பரமபத3த்திலும், ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேஶத்தை அநுஸந்தி4த்துத் திருவுள்ளத்தில் வெ(து)ப்போடேயாயிற்று எழுந்தருளியிருப்பது' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, ஆச்சானும் பிள்ளையாழ்வானும் இத்தைக்கேட்டு 'பரமபத3த்திலே ஆநந்த3நிர்ப4ரனாயிருக்கிறவிருப்பிலே

திருவுள்ளத்திலே ஒரு ஸம்ஸயமுந்தோடே இருந்தானென்கை உசிதமோ? என்றார்கள் என்று பண்டிதர் என்கிறவர் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்ய, "ஸம்ஸரேநரா" மருந்யமானும் ப்ருஷம் பூவதி து:கிதர" என்றது குணப்ரகரணத்திலேயோ, து:க ப்ரகரணத்திலேயோ (தோஷப்ரகரணத்திலேயோ என்றபடி) என்று கேட்கமாட்டித்திலீரோ?, இது குணமாகில், 'குணம்' என்று பேர்பெற்றவற்றில் அன்விகமாததொன்றுண்டோ' என்று அருளிச்செய்தார். "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸௌ" என்னக்கடவதிறே. தன்னிச்சையொழிய கர்மநிபந்தநமாக வருமவையில்லை என்றுமத்தனை போக்கி அநுக்ரஹகார்யமாய் வருமவையில்லை என்னில், முதலிலே சேதநனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" என்றது — நித்யவிபூதியும் குணங்களும் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயிறே' என்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தருளினார்.

(ஸ்ரீராமாயணத்திலே 'விசார்த்த நாமபுருஷம்' அருளிச்செய்யப்பாநின்ற படிப்பு. 'ஸ்வார்த்த ஸ்ரீ ஸோகந்தாபா ஸ்மோஷி பரார்த்த துத்ப்ரணத்திரதேநாஹ: । அந்யத: பரது:க து:கித்வாதபோ குணா: தஸ்ய அஸ்ய ஸ்யு:' என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்து போந்தாரிறே. ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவானும், 'தயா ஸ்ரீ ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷா பரது:க நிராசிகீர்ஷா' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணவ்யாக்யானப்ரகாஸிகையிலும், 'காருண்யம் - ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரது:க நிராசிகீர்ஷா' என்று ஸாரார்த்த ஸம்க்ரஹப்ரகாஸிகையிலும் அருளிச்செய்தார். "ஆவாவென்றருள் செய்தான்" என்றும், "அருளாழிக்காவலனென்றும்" என்றும், "ஆவாவெனவிரங்கினான் அருளாய்" என்றும், "அருளோர்க்காவாவென்றிரங்கி" என்றும், "ஆவாவென்றருளேந்திரை இரங்காய்" என்றும், அப்போதைக்கப்போதென்று கருணை பண்ணியென்றும், கருணையாகிறது - பரது:க நிராசிகீர்ஷையென்றும். "மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார்கள்.

தந்த்ரத்திலே - ஸர்வஜ்ஞப்ரகரணத்திலே, 'கருணை து:கிகளுக்கு' என்கிறவிடத்தில் வ்யாக்யானத்திலே, 'கருணையாவது - பரது:க

[illegible] ஆகையாலே “ஆசார்யர் [illegible] நின்று [illegible] அழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை முதலான து:க்கமுடையவர்களுக்கு உதுப்பாயிருக்குமென்கை” என்று பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தார்.]

ஆகையால் நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்களும், எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களும் ஒருமிடறாக அருளிச்செய்தருளின ஸூக்திகளுக்கு விருத்தமாக அர்த்தகல்பநம் அத்யந்தாநுபபந்நம்.

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் பெரியஜீயர் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷங்களுக்கே ப்ரமாணோபபத்திகளில் ஸம்ப்ரதாயமுண்டாகையாலே இதுவே ப்ராமாணிகருக்கு உபாதேயமென்றதாயிற்று.

அழகியமணவாளநயினார் அருளிச்செய்த [illegible]விவேகம் முற்றிற்று.